

Fénysugarak

2025 1. félév

segítség a Biblia naponkénti
tanulmányozásához

A kiadásért felel: a Bethánia CE Szövetség Iratmissziója
Nyomtatta: O. A. Invest Kft.

***„Mindent vizsgáljatok meg:
a jót tartsátok meg!”***

(1Thessz 5,21)

Bevezető

„Mindent vizsgáljatok meg: a jót tartsátok meg!”
(1Thessz 5,21)

2025. éves jelige: *„A Lelket ne oltsátok ki, a prófétá-lást ne vessétek meg, de mindent vizsgáljatok meg: a jót tartsátok meg, a gonosz minden fajtájától tartózkodjatok!”*
(1Thessz 5,19–22) Ebben a szöveggörnyezetben található erre az évre a jeligénk.

Isten Szentlelke tűz. Ő perzselni, tisztítani, melengetni és vezetni akar. Aki elhúzódik tőle, mentegeti a bűnös természetét, elutasító és engedetlen, az kioltja az Istennek belé adatott lelkét, mint Izráel népének első királya, Saul. Ugyanúgy Isten Szentlelke ellen irányul az is, amikor a prófétai szó ellen beszél az, akinek nem tetszik az üzenet. Így beszélt Jeremiás ellen, de valójában Isten kijelentett igéje ellen, Hananjá hamis próféta. Jeremiás, noha meghirdeti Isten döntését, hogy Hananjá még abban az évben meghal, mégis érzi, és Istennek el is panaszolja a hitetlenség miatti fájdalmát. Még ha óvakodnunk kell is az Isten Szentlelkének kioltásától, az nem azt jelenti, hogy mindent válogatás nélkül el kellene fogadnunk bármit vagy mindent. Nem!

Mindent meg kell vizsgálnunk, de nem az alapján, hogy: mennyire veszélyeztetni a saját tekintélyemet, mennyire szolgálja a látszatbéke és látszatnyugalom állapotát, mennyire tetszik ez nekem vagy az általam tisztelteknak, stb. SOLA SCRIPTURA!!! A vizsgálat mércéje,

vagyis az alapja csakis a Szentírás, az Isten kijelentett szava lehet. Nem lehetnek előrébb a hagyományok, a bevett szokások, a „mindenki ezt csinálja”, vagy a „csak nem tesz ilyet velünk az Úr” és ezekhez hasonló, némelyek által általánosnak mondott vélekedések.

Két teendőnket nevezi meg az ige:

1./ A megvizsgálást.

2./ A megtartást.

A megvizsgálás alól nincs kivétel! Mindent Isten igéjének a pontos mérlegére kell tennünk. Azt a mérleget pedig előbb meg kell ismerni az ige olvasása, pontos megtanulása, és az ige magyarázata által, aztán elő-elő kell venni, és használni úgy, ahogyan Jézus is tette, ismerve és olvasva az Isten beszédét és imádkozva a mennyei Atyánkhoz. Miért is? Azért, hogy az Istenben bízó embereket ne tévesszék össze a hiszékenyekkel. Nekünk nem elhinni kell mindent, hanem megvizsgálni.

A megvizsgálás után pedig nem az elítélés következik a részünkről – mert ezt az igazságosan ítélőre hagyjuk –, hanem a Szentírás alapján felismert jónak a megtartása. Így kell elfordulnunk a rossztól. A jó cselekvése által elutasítva a rosszat. Mert választania kell az embernek, hogy kit szolgáljon és kinek adja át tagjait a cselekvésre. A megvizsgálás utáni döntés csak egyféle lehet, jó, vagyis igen, vagy pedig rossz, azaz nem. Mert ami ezen felül van, azt tudjuk, hogy kitől van. Minden jónak a megtartása nem jelenthet mást, mint azt, hogy azok határozzák meg az életünket és azokban gyakoroljuk magunkat. Gyermekünk megismertetése Isten igéjével, hitre nevelésük, imádkozó

életre tanítás, a mennyei Atyánk gyermekeivel való közösség gyakorlása. Mert akinek a szíve telve van Isten szeretésével, ott másnak nem marad hely. Akinek a gondolatai Isten gondolatait keresik, az felismeri a máshonnan származó gondolatokat. Aki ragaszkodik az Élő Úrhoz, az a többi igénybejelentőt megveti. Aki szereti a Megváltó Jézust, az gyűlöli a rabszolgává tevő bűnt.

Ugye tudjuk, hogy ki ígérte ezt? *„Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.”* (Jn 12,26)

Kohn Zsolt Mihály főtitkár

1. hét

„Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg.” (Ézs 46,4)

Isten igéje élő és ható. Ezt tapasztaltuk földi életünk folyamán. Amikor második gyermekünk születése után 17 évre áldott állapotba került a feleségem, aki akkor 44 éves volt, a Sátán elkezdett dolgozni. „Öregek vagytok ti már! Ne vállaljátok!” – susogta emberek által. Még az ápolónő is baptistának nézte a feleségemet. A gyermek Isten áldása, mondtuk, és mi elfogadjuk az áldását. Lelkész évfolyamtársam figyelmeztetett, hogy már öregek leszünk, amikor taníttatni kell. Ha már nem is élek a földön, Isten és másik két testvér majd gondoskodik róla – mondtam.

Megéltük az ígét, mert még nyugdíjasan is tudtuk taníttatni, s most már Budapesten dolgozik egy neves cégnél a kutatólaboratóriumban. Áldott legyen a mi Urunk, aki ősz korunkig hordozott bennünket, és hisszük, hogy átvisz majd a mennybe!

Csomay Árpád ny. lp.

„Az Úr törvénye tökéletes, felüdíti a lelket...” (8a. v.)

A zsoltár az Isten dicsőségéről beszél. Az 1. részben a teremtésben megláthatjuk Isten dicsőségét. A 2. rész pedig arról szól, hogy Isten nagysága a törvényben, az ő igéjében is megjelenik. Az eget és minden serege, a nappal és az éjszaka, minden, amit teremtett Őt dicsőíti. Naponta ámulhatunk az Úr Isten csodálatos világát szemlélve. A 8. verstől a törvényről olvashatunk.

Míg a zsoltár első része arról ír, hogy Isten nagyságáról szavak nélkül is megbizonyosodhatunk, sok ember ezt mégis nehezen érti meg. Sok a méltatlankodó, aki nem tud gyönyörködni Isten csodálatosan megteremtett világában. Ezért (is) fontos a törvény, az ige, mert abban Isten világosan kijelenti magát. Ő a hatalmas Teremtő, mégis úgy szól, mint szerető édes Atyánk, aki Krisztus által megváltott bennünket. Mindezt az ő Szentlelke érteti meg velünk. Ezért fontos naponta olvasni az ígét, nem csak év elején, mert ő egész évben, egész életünkben, öszülésünkig, öreg korunkig hordozni, vinni akar bennünket, és meg akar menteni az örök kárhozattól. Érted már a tegnapi bizonyágtételemet?

„Ő pedig bejárta a Jordán egész környékét, és hirdette a megtérés keresztségét a bűnök bocsánatára.” (3. v.)

A kortörténeti tudósítás után az evangélista úgy ír Keresztelő Jánosról mint prófétáról. Itt nem egy újságíróról van szó, aki „prófétának” indul, és elmegyógyintézetben végzi. (Próféta voltál szívem c. film). Elindul, és hirdeti az evangéliumot. Ő az a „kiáltó szó”, akiről már Ézsaiás próféta is bizonyosságot tett (Ézs 40,3). Vajon mi meghalljuk-e az evangéliumot, amit hirdetnek nekünk? Gondjaink, bajaink között sorvad a lelkünk, mint a puszta viránya. Hol a megoldás? Hallgasd az igét! Figyelj Isten bátorítására, tanácsára, intésére, és azt cselekedd!

Itt János elindul, és hirdeti az evangéliumot. Elgondolom, hányszor nem indultam el – tétlenkedtem, pihengettem, tehetetlenkedtem! A legtöbb ember kényelemből nem indul el. Nem akar bajlódni a másik emberrel. Mérlegeli: megéri-e? Megérti-e? Majd valaki más! Én inkább kimaradok ebből. Vagy elindul ugyan, de más irányba, mint Jónás. Aztán nem érti, miért vannak viharok az életében. Nem kellene inkább Isten tanácsára elindulni a bajban, bűnben levő testvér felé, hogy beszéljünk neki megtérésről, bűnbocsánatról?

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 1.

„A sokaságnak tehát, amely kiment hozzá, hogy megkeresztelkedjék, ezt mondta: Ti viperafajzatok! Ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljete az eljövendő harag elől? Teremjete hát megtéréshez méltó gyümölcsöket...” (7–8a. v.)

Néha arra gondolok, hogy használhatott ilyen kemény szavakat Keresztelő János. A „viperák fajzata” azt jelent, hogy ördögfajzat. No, ezt ki merné ma elmondani? S ha el is mondja, bizony megtapasztalja, hogy mit jelent a szólásmondás: „Szólj igazat és betörik a fejed!” S mégis szólunk kell! Nem lehet elhallgatni a visszásságokat, a gonoszságokat, a bűnt. Nevén kell nevezni a dolgokat, de nem mindegy, hogyan. Nem kioktatva, hanem szelíden, szeretettel kell szólni a megtévedt, a bűneiben vergődő testvérhez. Nem ledorongolni kell, hanem segíteni őt, hogy kimenekülhessen Jézus Krisztus által bűnei mélységéből. Rá kell vezetni arra, hogy megtérésre való gyümölcsöket kell teremnie. No, ezért írtam, hogy „Krisztus által”, mert önmagunk erejéből esetleg csak romlott gyümölcsöket tudunk teremni, melyek mutatósak, szépek kívülről, de belül romlottak. Milyen jó lenne, ha naponta tudnánk a Lélek gyümölcseit megteremni! Szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás...

„...Eljön az, aki erősebb nálam, és én arra sem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam: Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel titeket, kezében szórólapát lesz, és megtisztítja szérűjét: csűrébe hordja gabonáját, a pelyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.” (16–17. v.)

János megtérésre és bűnbánatra hívása mély benyomást keltett a hallgatókban. Már azt gondolták, hogy ő a Krisztus. Azonban ezt elhárítja magától, és felhívja a hallgatóság figyelmét, hogy ő csak egy ember, aki vízzel keresztel, de a hatalmas Úr Jézus Krisztus Szentlélekkel és tűzzel fog keresztelni. Az első pünkösdről prófétál, amikor Isten Szentlelke tüzes nyelvek formájában töltetett ki a tanítványokra. Már nem féltek, kimentek az utcára, és különösen Péter bizonyosságot tett Jézus Krisztusról mint Megváltóról.

A tűz melenget, világít, tettekre serkent, de az ítélet eszköze is lehet, hiszen megégeti az értéktelen pelyvát. Mondja is, hogy az utolsó napon az Úr Jézus a gabonát betakarítja a csűrébe, a pelyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel. Vajon gabona vagy pelyva életünk van? S mit teszünk azért, hogy az Úr csűrébe takarítson be bennünket? Megelégszünk „pelyva-életünkkel”?

Sokan mondják: Ilyen a világ! Nem akarok kilógni a sorból! Te ne vélekedj így! Szüntelen imádkozz, hogy gabonaként takarítson be majd az Úr a csűrébe! Kegyelemből!

2. hét

„Mindenért hálát adjatok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.” (1Thessz 5,18)

A hálaünnepek hónapja október, amikor éppen az áhítatokat írom. Minden évben nagy öröm számomra az emlékezés. Miért vagyunk hálásak? Emlékezés által nő a hála a szívünkben. Megőriztetés az utakon az autóval! Családi, gyülekezeti, szolgálati, a szükséges bevásárlások, orvosi felülvizsgálatok és még sorolhatnám tovább. Milyen sok örömet adott egy-egy megtapasztalás, isteni üzenet, a jó diagnózisok és így tovább. Mennyei Atyánk mindenről gondoskodik. (Zsolt 23,1–6)

Igénkben azt olvassuk, hogy mindenért adjunk hálát, mert ez Isten akarata. Felszólít minket, hogy gyakoroljuk a hálaadást, mert Istent dicsőítjük, örömet ad a szívünkbe és javunkra válik, a lelkünk és a testünk számára is gyógyító.

A hála építő hatással van a környezetünkre. Van alkalmunk bizonyosságot tenni, hogy Atyánk gondoskodik rólunk.

Gyurkóné Katika

„Áldott legyen dicső neve örökre, töltse be dicsősége az egész földet! Ámen, ámen.” (19. v.)

A zsoltár imádság a királyért és jövődőlés a Messiás országáról. Az imádkozó olyan isteni tulajdonságokért imádkozik a király számára, amelyekben a Messiás ismerhető fel. Igazságos ítéletről, a szegények megsegítéséről, bőséges élelemről és nagy békességről olvashatunk. Szinte a mennyország tárul elénk, ahol minden Isten szeretetéről beszél.

Régen és főleg a bibliai időkben a királyra úgy tekintettek, mint Isten megbízottjára. Isten kinyújtott karjára, aki mindent megtett szeretett népéért és hazájáért. Több királyról olvashatjuk, hogy Isten útján járt, de sajnos sok király elfordult Istentől, parancsolatait nem tartotta meg.

Áldásmondással fejeződik be a zsoltár, amely Istennek és a Messiásnak ad dicsőséget. Mi milyen királyt követünk az életünkben, és kinek adunk dicsőséget? A királyok királyát, Jézus Krisztust, vagy kiskirályokat, akik elfordítják szívünket Megváltónktól?

Vigyázzunk, őrizzük szívünket a Szentírás gondos olvasásával, imádsággal és a közösség ápolásával.

„Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.” (22b. v.)

Az Atya bizonyoságtételét olvashatjuk a kiemelt igeverben. A szeretett Fiú, aki elhagyta a menny dicsőségét, hogy elvégezze minden ember megváltását az Atya gyönyörűségére.

Jézus nem önmagáért keresztkedett meg, hanem közösséget vállalt minden bűnös emberrel, akikért az egész életét odaadja. Jézus alázattal jelenik meg népe között, a Messiás útját sok megvettetéssel járja végig a népe vezetői részéről. A nép viszont, akik között naponta gyógyított és különböző csodákat tett, a szíve mélyén tudja és hangoztatja, hogyha a Messiás eljön, ennél nagyobb csodákat nem tehet.

Jézus nemzetségtáblázatában egészen Ádámig, az első emberig olvassuk a neveket, ami azt az üzenetet hordozza, hogy a megváltás Ádámtól, az első embertől kezdve minden embernek szól. Aki elfogadja Jézus kereszttáldozatát, Isten fiává fogadja. Bennünk is szeretne gyönyörködni az Atya, ha Őt követjük és parancsolatait megtartjuk.

Mi gyönyörködünk Isten rendeléseiben? Az Atya pedig gyönyörködik bennünk?

„Jézus így válaszolt neki: Meg van írva, hogy »nem csak kenyérrel él az ember. «” (4. v.)

Jézus a megkeresztelkedés után megtelt Szentlélekkel. Rögtön jött az ősellenség, és negyven napon át kísértette. (Mk 1,12–13) A kenyérkérdés, a hatalom és a dicsőség keresése volt a három kísértés. Ezek a dolgok mai életünkben is nagy szerepet játszanak. Nagyon résen kell állnunk, amikor megkísért bennünket a Sátán. Figyelemre méltó, hogy Jézus csupán igékkel válaszol, amelyek meg vannak írva a Bibliánkban. Nem áll le beszélgetni a témáról, érveket okosan felhozni, vitatkozni; csak az ige a fegyvere. Bennünket is int az ige Pál apostol szavaival: *„Vegyétek fel...a Lélek kardját, amely Isten beszéde.”* (Ef 6,17) Csak ez az egy lelki fegyver, az ige az, amely által győzni tudunk minden kísértés felett.

Voltak olyan nehéz, kísértésekkel teli idők, amikor szinte csak az ige volt a táplálékom. Olyan erőt és örömet éltem át, ami felejthetetlen élményt adott. Jézus elmondja népének, hogy *„az én testem étel, és a vérem ital”* (Jn 6,55). Ő az élet kenyere.

Táplálkozzunk minél többet ebből a lelki eledelből, hogy a gonosznak minden tüzes nyilát kiolthassuk!

„Ma teljesedett be ez az írás a fületek hallatára.”
(21b. v.)

Jézus a kísértések hitpróbája után a Lélek erejével hazament Názáretbe, ahol felnevelkedett. A zsinagógákba ment, és ott tanította népét. Ézsaiás próféta könyvét adták kezébe olvasni, ami egy róla szóló prófécia. *„Az Úrnak Lelke van énrajtam...”* (18. v.): bizonyosságot tett arról, hogy Őt az Atya küldte a világba. Népe tudomására hozta, hogy küldetése csodákat tenni és mindenkin segíteni, aki hozzá fordul. Hirdette az Úr kedves esztendejét (19. v.). Ha elmélkedünk ezen a csodálatos tényen, egy hatalmas isteni szeretet tölt el bennünket, mert láthatjuk Isten arcát, aki azért küldte el Fiát, hogy nyilvánvaló legyen isteni hatalma. Isten emberré lett, és így jött közel az emberhez. Képzeljük el: ha betegek vagyunk, nincs hosszú várakozási lista, hanem egyszerűen felkereshetjük Jézust.

Ebben a több ezer éves történetben az az értelem feletti, hogy Jézus ma is itt van közöttünk Szentlelke által, és ma is megérint és gyógyít bölcs akarata szerint, ha hittel, bizalommal fordulunk hozzá.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 61,1–4; 42,1–10

„Bizony mondom nektek, hogy egyetlen próféta sem kedves a maga hazájában.” (24b. v.)

Jézus bemutatkozik mint az Atya küldötte, akin Ézsaiás próféta jóvendölése beteljesedik. *„Ma teljesedett be ez az írás a fületek hallatára”* (21. v.). Mindnyájan egyetértettek vele, és csodálták, de amikor várták tőle a csodatévő erőt, és ez nem következett be, megbotránkoztak benne. Ez József fia, és itt vannak közöttünk a testvérei is? - kérdezték egymástól. Ő nem lehet Messiás, ő a mi földünk, itt nőtt fel közöttünk, a Messiás pedig rendkívüli módon fog eljönni - így okoskodtak. Jelt akarnak Jézustól, hogy megkerülhessék a hit döntésének kockázatát, de mivel nem hittek benne, nem történhettek csodák úgy, mint Kapernaumban.

A prófétákat ugyanúgy nem fogadta el a saját népe, nem hittek Istentől kapott elhívásuknak. Amikor Jézus elmondta a két ószövetségi történetet, haragra lobbantak, és meg akarták ölni. Ugyanez ismétlődik meg Pál apostol életében is: a saját népe nem fogadja el Jézust, és Isten a pogányokhoz küldi a bűnbocsánat, a megváltás üzenetével.

Mi hiszünk Jézusban feltétel nélkül?

„Ők pedig álmélkodtak tanításán, mert szavának hatalma volt.” (32. v.)

Kapernaum befogadta Jézust mint Messiást, és itt lesz állandó lakhelye (Mt 4,13). Milyen más itt a fogadtatás, mint saját városában! Az itt lakók hittek benne és átérték a csodákat. A hit a nem látott dolgokról való meggyőződés, és megteremte gyümölcsét. Szent Ágoston a következőképpen fogalmazta meg: „A hit azt jelenti, hogy elhiszem, amit nem látok. És meg fogom látni, amit hiszek”. Istené egyedül a dicsőség, aki hitet adott szívünkbe. Az embernek is megvan a felelőssége, mert a *„hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által”* (Róm 10,17). Ezt a drága hitet folyamatosan táplálnunk kell a Szentírás olvasásával, tanulmányozásával, imádsággal, énekléssel.

Jézus jelenléte meggyógyított egy tisztátalan, ördögi lélektől megszállott embert. A családja mennyit szenvedhetett ettől az embertől, és milyen nagy öröm volt, amikor Jézus megszabadította! Jézus cselekedeteit sok áldás kísérte, mert hittek benne.

A mi életünkben is cselekedni akar Jézus az ő hatalmával, fogadjuk hittel és szeretettel!

„Ő azonban ezt mondta nekik: Más városokban is hirdetnem kell az Isten országának evangéliumát, mert ezért küldettem.” (43. v.)

Miután Jézus meggyógyította Simon Péter anyósát, híre ment a csodálatos gyógyulásnak, és estére minden betegüket odavitték, Ő meggyógyította őket. Tanúi lehetnek mindannyian Jézus messiási hatalmának.

A démonok rögtön felismerték, hangosan kiáltoztak, de Jézus határozottan elutasította és megtiltotta tisztátalan bizonyoságtételüket. Isten gyermekeinek semmilyen kapcsolata nem lehet ördögi lelkekkel, sem babonákkal, jóslásokkal. Ezek mind ellene mondanak az istenfiúságnak. Jézus már korán reggel kereste az Atyával való közösséget, mert enélkül nem tudott élni. A kapernaumiak utánamentek, mert érezték, hogy nagy szükségük van Jézusra, de Ő Istentől kapott küldetése miatt nem köthető helyhez, senki nem sajátíthatja ki magának. Nagy ajándék, ha ma is egy-egy országban ébredés van, de sem ember, sem egyház nem határozhatja meg messiási munkásságát. Imádkozunk a közösségeinkben ébredésért!

Imádkozhatunk hozzá emberek megtéréséért, de az idő és a hely csak az ő kezében van. Bízunk rá teljesen minden dolgunkat!

3. hét

„Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra.” (2Kor 4,16)

Mit teszünk, testvérek, ha szembesülni kell a külső emberünk romlásával? Ez a romlás nem korfüggő. Láttunk fiatalokat is, akiket meglátogat váratlanul a betegség. Az első természetes reakció a csüggedéssel együtt járó félelem.

Magam is átmentem többször egy-egy ilyen életkrízisen, és bizony megingott a hitem talaja a lelki lábam alatt. Az gondoltam, ezt nem szívesen reklámozom, inkább titkolom. De a zsoltárokból jött szembe velem az én Uram, és láttam, hogy milyen természetesen énekelte meg a zsoltáros a halál völgyét. (Zsolt 23.)

Az apostol által kaptam világosságot, és ezek Istentől beépített lelki növekedéshez szükséges kincsek. Atyai szeretete tervezte így: a külsőnek romolni, leépülni kell, hogy ráébredjünk, csak vándorok vagyunk, hazánk a menny. A Világosság lett segítségemre: ha a belső újlásának folyamatosságára fókuszálsz, akkor könnyebb hordozni a cserépedény repedezéseit.

Gyurkó József ny. lp.

„Tudjátok meg, hogy az Úr csodákat tesz hívével! Meghallgat az ÚR, ha hozzá kiáltok.” (4. v.)

Minden ember életútját sokszor keresztezik nehézségek, amiket olyan emberek okoznak, akiknek a nagyobb falat jutott. Bizony feltör a szívből a panasz és a lázadás! Az ellenfeleket figyelmezteti és inti, de mégis csak ő marad a vesztes. Jó ilyen helyzetben az Urat keresni, sóvárogni az Úr orcájának világossága után. Tapasztalata van a zsoltárosnak, hogy az Úr meghallgatja a szegények kiáltását, és időben cselekszik.

Lehet, hogy a külső körülmény nem változik. De a belső látás által nyer tudást, hogy az Úr cselekszik az övéi érdekében. Vallást tesz: *„Tudjátok meg, hogy az Úr csodát tesz hívével!”* Ebből az átélt tapasztalatból tör fel szívéből a hála: *„Nagyobb örömet adsz szívemben azokénál...”* Neki nagyobb örömet adott az Úr, mint amekkorát a vagyon adhat: meghallgatta imádságát, kiderítette igazságát.

Ő védi meg hívét az ellenséges erőktől; Ő hoz igazságos döntést ügyében. Az Úr megengedi hívének, hogy biztonságban lakjék (az országban). Ezért amint lefekszik, el is alszik (Péld 3,24). Isten adja meg nekünk ma is a meghallgatott imádságok tapasztalatának örömét!

„Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagynva követték őt.” (11. v.)

Sok sikertelenségnek nem értjük a miértjét! A bennünk tomboló érzéseinket elnyomjuk a hétköznapi tennivalóinkkal. Valaki néz, figyel és kéri, hogy adjuk neki azt, amivel küzdünk.

Jézus küldetésének egy fontos állomásának vagyunk a tanúi ebben az igeszakaszban. Négy tanítvány elhívásának történetében a fontos mozzanatok egységesek, a lényegtelenekben több-kevesebb hasonlóság van, de a központi üzenet Jézus meghívó jelenléte és az arra való válasz.

Isten országának törvényszerűsége minden ember életében megismétlődik. Jézus ma is szerte jár, és keresi azokat, akiket az Atya neki adott. A Jézussal való találkozást eszközök, események készítik elő. Istennek sokféle eszköze van, a célnak megfelelőek. Az igénk egy sikertelen éjszakai halászat, másoknál egy kudarcba fulladt keresés; lehet egy sikerekkel teli élet belső ürességgel (Balczó, az ötszörös világbajnok), de lehet egy betegség, szerelmi csalódás mint eszközök, de útkészítők. Jézus személyesen adja át a meghívást.

Jézus téged is hív. Oda tudod-e adni, amid van, és ott tudod-e hagyni, ami téged e mulandókhoz köt?

„Ő azonban visszavonult a pusztába, és imádkozott.”
(16. v.)

Tudod-e, hova kell visszavonulni, ha a helyzet úgy kívánja? Jézusnak természetes életgyakorlatai voltak, ilyen volt az Atyával való kapcsolat is. Látja cselekedni az Atyát, amikor ez a súlyos, gyógyíthatatlan beteg eléje lép és vallást tesz: *„Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.”* Honnan tudta volna, ha nem felülről kapta volna? Tudta, hogy állapotát nem gyógyító erő tudja megváltoztatni, hanem a „tisztulás” bűneinek következményeitől. Jézus nem kérdez, hanem cselekszik, és a hitét próbára teszi, *„senkinek ne mondd el ezt, hanem menj el...”* Elküldi a törvény parancsa szerinti útra. Ezt a betegséget csak a Messiás gyógyíthatja meg, írja a törvény. Milyen öröme lehetett Jézusnak látva ennek az embernek a hitét. Jézus ezt nem sikernek látta, hanem tudta, hogy neki az Atyával kell találkozni. Nem tudjuk, mit beszélhetett az Atyával, az titok marad, csak a későbbiekből következtethetünk, amikor egész éjszakát imádságban töltötte, és kiválasztja a 12 tanítványt. (Lk 6,12)

Van-e belső érzékenységünk arra, hogy mikor kell visszavonulni? Vannak-e kincseink, amelyek titkok és belső erőforrásaink?

Ajánlott igeszakasz: 3Móz 14,2–32; Mt 8,1–4;

Mk 1,40–45

„Ámulat fogta el mindnyájukat, és dicsőítették az Istent, megteltek félelemmel, és ezt mondták: Csodálatos dolgokat láttunk ma!” (26. v.)

Ma miért nem történnek hasonló események? Megrövidült az Úr keze? Vagy történnek, de mi nem vesszük észre ezeket? Szemeik vannak, de nem látnak?

Ebben a csodában, amiről itt olvasunk, a hangsúly nem a béna gyógyulásán volt, hanem a bűnbocsánaton. Fontosabb a láthatatlan, mint a látható! Az, hogy a beteg talpra állt, csak következmény volt. Jézus látta azok szívét, akik minden akadályon át eléje tették a „betegüket”, és ez cselekvésre indította. De olvasta azok gondolatait is, akik az ellenség szolgálói voltak. Jelenlétének isteni ereje minden akadály ellenére is célba ért! Kérdése nekünk is szól, mit látunk nagyobbak? (22–23. v.)

Isten Szentlelke ma is itt jár közöttünk, és cselekszik; vannak, akik csak néznek, és nem látnak. Jézus ma is félelmet keltően munkálkodik, és értelmet meghaladóan cselekszik. Látjuk a lelki szemeinkkel, vagy a láthatók „hazug fénye” megvakította belső látásunkat?

Vagy mi is csak a megdöbbenésig jutunk el? Vagy megtérve meglátjuk lelki bénultságunk okát, és elfogadjuk a bűneink bocsánatát, amelyet Jézus ma is, most is nyújt számunkra!

Ajánlott igeszakasz: 4Móz 11,23; Ez 12,2; Mt 9,1–8;

Mk 2,1–12

„Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre.” (32. v.)

Jézus belépése a látható világunkba dicsőséges volt. A mennyei seregek örömujjongással adták hírül Betlehem mezején a társadalom kitaszítottjainak: megjött, értetek jött! Jézus egy élő meghívója volt az élő Istennek.

Az igeszakaszunk egy vallási közösség által megvetett és elítélt, de mégis kiválasztott meghívásáról ad egy képsorozatot. Lévi vámszedő volt, az uralkodó osztály kiszolgálója és saját népének kifosztója. A foglalkozása miatt egyértelműen megvetették és kitaszították Izráel közösségéből. Jézus mégis megkeresi, és meghívja a „követésére”. Erre válaszul, Lévi rendezett egy asztalközösséget. Jézus ezzel, életközösséget vállal a Lévihez hasonlóan megvetett és kitaszított emberek egész seregével. Ezzel hadat üzen azok ellen, akik irgalmatlanok, öngigazak és ítéltőszékben ülnek.

Jézus a hatalmának csúcsán a „Golgota trónján” sem tesz mást, mint a bűnbánó latornak kegyelmet hirdet, mikor mondja: *„...ma velem leszel a Paradicsomban!”* (Lk 23,43b)

Ha bűnösnek és megvettetnek érzed magad, akkor halld meg a hívást, és térj meg Megváltódhoz!

Ajánlott igeszakasz: Mt 9,9–13; Mk 2,13–17; Lk 23,43

„Jézus így válaszolt: Kívánhatjátok-e a násznéptől, hogy böjtöljön, amíg velük van a vőlegény?” (34. v.)

Az embereknek megfogalmazott kérdéseink lehet, hogy Istennek szólnak? A vacsora asztalánál hangzott el, beszélgetés közben a kérdés: Miért nem böjtölnek a tanítványaid? Jézus válasza három képre mutat: menyegzőre, új ruhára és az újborra! Menyegzőhöz új ruha és újbort illik. A vőlegény jelen van, és világosan szól a hallgatókhoz a gondolkozásukra: a régit szeretnétek az újjal toldozgatni? Vigyázz, mert az új folt csak veszélyt jelent a réginek. A házagópótló új semmivé teheti a régit, a régi hordó (szokás) elpocsékolhatja, tönkreteheti az újbort (hitet). Szeretnének ebből is egy kicsit, és abból is! Jézus erre nemet mond, és szakadásra figyelmeztet. A kegyelem új ruháját csak egészben lehet elfogadni vagy elutasítani. Aktuális ez ma is, amikor a külső nevet megváltoztatják, de belül semmi sem változik. A Vőlegény itt van, és eljött az újnak ideje! Ha hírül adják, hogy itt a Vőlegény, akkor nem böjtölni kell, hanem „igent” mondani neki, és a keresztt alá dobni minden ócska régit, ami „kár és szemét”, és felöltetni az újat, a Vőlegényhez illőt!

A vallásos külsőség fontosabb, mint a Vőlegény jelenléte?

Ajánlott igeszakasz: Ézs 58,5–6; Zak 7.; Mt 9,14–17;

Mk 2,18–22

„És kijelentette nekik: Az Emberfia ura a szombatnak.” (5. v.)

Jézus akkor és ma is jelenlétével a „régí” helyett újat hoz. Az ember pusztá kényelemszeretetből nem kívánja az újat: az új melletti döntés nem emberi megfontolásaink eredménye, erre csak Isten Lelke juttathat el. Az igeszakaszunkban két képsorozatot látunk, amelyben a szombat, a régi törvény „megrontásával” vádolják Jézust, aki megítél minden régít. Az Atya Jézusnak mindent alája vetett, a törvényt is, benne a kortársai szemében legnagyobbat, a szombat törvényét is. Jézus tisztában van a kortársak gondolataival, de nem zavartatja magát „leskelődésüktől” (görögül: „paratéreisthai” a hivatalból történő megfigyelést jelenti). A tanítványai a szombatot azzal szegik meg, hogy az általuk szombaton végzett letépés és a kimorzsolás meg nem engedett munkát jelent. A gyógyítást megelőzően feltett kérdése élesen világít bele a farizeusi kegyesség sivárságába: eszükbe sem jut, hogy akinek megvan az ereje és lehetősége a másik emberen való segítésre, pusztán a szombat miatt nem segít, így az nem megszentelte, hanem kegyetlen kegyességével megsemmisítette a szombatot.

Az életed szombatjának Ura-e Jézus, az Emberfia?

Ajánlott igeszakasz: 5Móz 23,25; 1Sám 21,6; Mt 12,1–14;
Mk 2,23–28; 3,1–6

4. hét

„Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be Krisztus törvényét.” (Gal 6,2)

Az utóbbi időben a miskolci CE közösségünket sok nehézség, próba és kísértés érte: gyász, betegség, megfáradás, kimerültség, munkanélküliség, komoly csalódás, érzelmi zaklatottság, halálközeli állapot, aggodalmaskodás, kétségbeesés.

Nem tudom, miért történtek ezek. De egyet tudok, hogy Jézus Krisztus mindig mellettünk volt, van és lesz! Bizonyos vagyok abban, hogy nem engedi, hogy kiessünk gondviselő kezéből. Hetente egymás terhét hordozva, egymásért könyörögve áldott alkalmakat élünk át – a fájdalmak ellenére is! Mert Jézus áll középen, általa vagyunk egyetértésben. Jézus lábainál ülve tanulunk hitben járni; vigasztalódunk és békességet nyerünk.

Ilyet csak azok tudnak meg tapasztalni, akik igazi szeretetközösségben vannak együtt Isten gyermekeivel. Hálás a szívem, hogy nekem megadatott!

Lengyelné Csapkovics Éva

„Az Úrtól jön a szabadítás.” (9. v.)

Dávid írásai mindig magával ragadóak és nagyon valóságos élethelyzetet vázolnak. Láthatjuk, hogy életveszélyben van, saját fia elől menekül, és ő még ekkor is zsoltárt ír, így önti ki a szívét az Úr előtt. Szép bizonyosságtételt olvasunk. Veszedelem tör rá, és ő ennek ellenére ezt írja: *„Lefekszem, alszom és fölébredek”* (6. v.). Le tud feküdni, és el tud aludni! Korunkban nagyon sokan küzdenek alvásproblémákkal. Temérdek zaklatottság, stressz éri a mai embert – jöhet erre a magyarázat. De vajon amikor a saját „véred” az életedre tör, az nem az?! Dávid is valóságos zaklatottságot, csalódást, fájdalmat és fizikai megpróbáltatást él át. Mégis: tud aludni. Miért? Mert van szabadítója! Tudja és hiszi, hogy az Ő Istene az ő megmentője. Nem csupán reménykedik Benne, hanem biztos tudásként állítja: *„Az Úrtól jön a szabadítás”*. Nemcsak reméli, nemcsak feltételezi, hanem megbizonyosodva tudja, hogy folyamatban van az Isten általi szabadítás! Tudja, az Úr cselekvő Gondviselője! Te hogyan tekintesz Istenre?

„Amikor megvirradt, odahívta tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett...” (13. v.)

Jó érzés kiválasztottnak lenni! Például amikor egy showműsorban kiválasztják a továbbjutókat, mindig nagy a feszültség, az izgatottság: kit hogyan, mikor választanak! Sokszor mi is együtt tudunk izgulni a „kedvencünkkel”. Vagy amikor a gyerekek focicsapatot vagy számháborúcsapatot választanak, mindig megfigyelhető, hogyan tudnak örülni a kiválasztottságnak, és annak, hogy melyik csapatba kerülhettek!

Fontos látnunk, hogy Jézus komolyan vette a kiválasztást. Olvassuk, hogy előtte egész éjjel az Úrral beszélt erről: imádkozott érte. Nem volt mindegy, hogy kiket szólít meg! Kiválasztotta a „belső kört”, akik mindent testközelből láthattak, élhettek át, tanulhattak a Mestertől. Olyan jó lehetett nekik!

Van egy jó hírem! Jézus téged is vár, hogy légy az Ő tanítványa! Nyújtja feléd hívó kezét, hogy kövesd őt! Akkor valószínűleg megtapasztalhatod, mennyire jó vele járni az életet! Ahol jöhet bármi: öröm, siker, fájdalom, gyász, csalódottság, betegség, veszteség, de Jézus mindig veled lesz! Ő nem hagy el! Kövesd Őt!

„Boldogok vagytok, akik most éheztek, mert majd megelégtettek. Boldogok vagytok, akik most sírtok, mert nevetni fogtok.” (21. v.)

Kik a boldogok? Sokszor felmerül ez a kérdés, több szintéren boncolgatják, keresik a választ. De inkább arra, hogy mi, illetve ki ad igazi boldogságot. Jézus beszéde – amelyet feltételezések szerint többször is elmondott – nehezen megfogható boldogságról szól. Képletes, elvont, áttételes...

Több kérdés merül fel: Mire éhezelsz? Mitől sírsz? Ha ezekre a kérdésekre megfelelő a válasz, akkor teljesül rád Jézus szava: „boldog vagy.”

Éhezelsz az Istennel való közösségre? Érzed az „istenalakú úrt” a szívedben? Bánkódsz bűneid, mulasztásaid miatt? Tudsz ezek miatt sírni?

Mindezekről azért beszél Jézus, mert tudja: vágyasz arra, hogy boldog légy! Nézz szembe a valósággal, és az igazság szabaddá tesz!

Jézus mindent megtett azért, hogy boldog lehess! Isten Fiaként eljött a földre, magára vette a bűneidet, és meghalt ezek miatt érted. Harmadnapon feltámadt a halálból! Ő él! Most is! Győzedelmes Úrként vár rád, hogy övé légy! Higgy az Úrban, bánd meg bűneidet, kérd a kegyelmet, és tiéd az örök élet!

„Ti azonban szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, és adjatok kölcsön, semmit sem várva érte: nagy lesz akkor a jutalmatok, és a Magasságos fiai lesztek, mert ő jóságos a hálátlanok és gonoszok iránt.”
(35. v.)

Nagyon nehéz dologra biztat Urunk! Az ellenséget szeretni? Mondhatnám, hogy nekem nincs ellenségem, így nem gond ezt teljesíteni. De sajnos vannak nagyon durva, gonosz cselekedetet elkövető egyének, akiket szeretni és elfogadni rendkívül nehéz. Őket hogyan szeressem? Az érzelmeim és az igazságérzetem büntetni és kirekeszteni akarja őket. De Jézus Uram nem ezt akarja! Ő azt szeretné, hogy elfogadjam és jót tegyek vele! Mégis, hogyan lennék erre képes? Magamtól semmiképp! Az Ő drága Szentlelke tudja ezt általam megcselekedni! Én nem. És ha engedelmesen átadom neki akaratomat és érzelmeimet, akkor az Ő csodálatos kezében ezek megváltoznak, és képessé tesznek szeretni, jót tenni és elfogadni. És még tovább lépve akár kölcsönt adni, mintha ajándékba adnám, vissza semmit sem várva. Erre is csak Ő képes. Sőt, ő ezt már megadta! Odaadta minden kincsét, az Egyetlenegyt: Jézust. Érted és értem! Semmit sem várva érte. Ajándékba adta, mert szeret. Érthetetlen nagy kegyelem ez!

Ajánlott igeszakasz: Lk 23,34

„Ne ítéljetek, és nem ítéltettek. Ne kárhoztassatok, és nem lesz kárhoztatásotok.” (37. v.)

Rendkívül könnyen mondunk ítéletet mások felett, viszont ha magunkat kell tisztáznunk, mentegeznünk, akkor számtalan okot találunk felmentésre vagy magyarázatra. Istenünk jól tudja ezt, ezért hívja fel a figyelmünket erre. Tanítani akar egy másik hozzáállást: egy isteni, kegyelmes hozzáállást. Először is fontos a belátás: meg kell lásd, hogy neked is van bűnöd – „gerenda a szemedben” –, és nem vagy makulátlan. Második lépés: bánd meg a bűnödöt, és tartózkodj tőle, szabadulj meg tőle – vagyis „vedd ki a gerendát a szemedből.” Tehát a megszentelődés útján indulj el. Majd mindezek után jön csak a harmadik lépés: megintheted a másikat – „kiveheted a szeméből a szálkát.” Ez a jézusi recept a keresztyén életben járáshoz. De mire idáig eljutsz, valószínűleg meglátsz még egy „gerendát”, vagy éppen egy „szálkát” ismét a saját szemedben, és újra járhatod a helyes lépéseket. Jézus tanít, hogy – magadat nem tartva különbnek – alázatosan járj!

„A jó ember szíve jó kincsből hozza elő a jót, a gonosz ember pedig a gonoszból hozza elő a gonoszt. Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.”
(45. v.)

Nemrég annyira indulatosan válaszoltam a férjemnek egy szituációban, hogy én magam is megdöbbsentem azon, mekkora düh van bennem. Pedig nem volt nagy okom a haragra. Mélyen elszégyelltem magam. Ez jön ki belőlem válaszként? Milyen gonosz a szívem!?

Óriási felkiáltójel számomra a fenti ige! Fontos, hogy naponként „jó dolgokkal” töltssem meg a szívemet, azért, hogy „jó kincsek” jöjjenek ki belőle. Hogyan tudom ezt megtenni? Melyek a „jó dolgok”, amik igazán jónak minősülnek? Világunkban sok-sok mindenre használjuk ezt a kifejezést, és több mindent is jelzünk a „jó” szóval. De belátható, hogy nem ezekről beszél itt Jézus.

Ezt olvassuk a Bibliában: *„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá”* (Jak 1,17). Tehát az igazán jó dolgok csak és kizárólag Istentől jöhetnek! Ilyen az Ő igéje, kegyelme, szeretete, intése... Ha ezekkel van tele a szíved, akkor túlcsordul, jó és építő szavak jönnek ki a szádból. Gondold át, legutóbb mi „csordult ki” a szíveden!

„Amikor Jézus ezt meghallotta, elcsodálkozott rajta, és hátrafordulva így szólt az őt követő sokasághoz: Mondom nektek, Izráelben sem találtam ekkora hitet.” (9. v.)

Honnan van a hit? Honnan volt hite egy pogány századosnak, és miért nem volt hite a választott nép sok-sok tagjának?

Életünkben temérdek kérdés és „miért” merül fel, amelyekre kizárólag Isten tudja a választ. Jézus Urunk arra biztat minket, hogy kérjük a hitet, és megadja! Kapaszkodj bele ebbe az ígéletbe, és kérj tőle hitet! Ő várja a kéreseedet!

Olyan mély hitet látunk ebben a római katonában, amely példamutató, amely érti és megragadja a lényegét! A kapernaumi százados felismerte, kicsoda Jézus. Tudta biztosan, hogy Jézus az Úr! Tudta, hogy hatalma van mindenek felett, a láthatatlan erők felett is! Ezért meg volt arról győződve, hogy Jézusnak nincs szüksége a fizikai kapcsolatra ahhoz, hogy gyógyítson! Tudta, hogy Jézus szava elég! Tudta, hogy Jézus Krisztusnak erő és hatalom van szavaiban! Ő nem csak a múltban volt ilyen erős és nagy. Jézus most is él, és Ura mindeneknek. Őbenne hinni és hittel rábízni mindent és mindenkit: ez kell, hogy legyen életünk alapja.

5. hét

„Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!”
(Zsolt 150,6)

Szenczi Molnár Albert tizenéves kamasz volt, amikor a hegyeken át gyalog vitte az első magyar nyelvű teljes Biblia kézirati lapjait Károli Gáspár fordítótól Manstkovits Bálint nyomdászhoz. Akkor érett meg benne a döntés, hogy majd felnőttként ő maga is megajándékozza egyházát valami olyan értékkel, ami Isten dicsőségét szolgálja. Amikor a genfi zsoltárokat megismerte, eldöntötte, hogy magyarra fordítva fogja egyházának adni. Amikor kész lett, hozzátette a megújítva kiadott „Károli” Bibliához. Ez csak az egyik módja volt annak, hogy dicsérje az Urat. Amikor az első unokánk mindössze fél éves volt karácsonykor, és hallgatta a nagyszülők éneklését, akkor egyszer csak ő is velünk énekelt. Szövegtudás még nem volt, a hangok is keresték a helyüket, mi pedig – talán az Úrral együtt mosolyogva – énekeltünk tovább. Akkor és ott minden ember dicsérte az Urat!

Kohn Zsolt Mihály főtitkár

„Benned bíznak, akik ismerik nevedet, nem hagyod el, Uram, azokat, akik hozzád folyamodnak.” (11. v)

Önmagát kijelentő Isten az Úr, aki a 10 parancsolatot is bemutatkozással kezdi. Bizalmamat Istenben az Ő megszólító szava hívja létre, mert igaznak tartom amit mond. Jézus mint a Szentháromság kijelentője szintén bemutatkozással kezd, az Ézs 61,1–2a igét értelmezi. Neked is bemutatkozott már a hirdetett igén keresztül? Kiben bízol? Bízol-e abban, aki Teremtő, Megváltó és Ítéelő Úr? Ha már megismerted az Úr nevét, akkor egyedül benne bízz! Dávid már gyermekként megismerte az Urat, akit tisztelt és szeretett. Segítségül hívta a vadállatok ellen, amelyek a nyájuk körül ólálkodtak. Lantot pengetve dicsérte az Urat gondoskodásáért. Az Úr volt oltalma és menedéke akkor is, amikor Saul király irigységből üldözte őt. Imádságai, panaszai, könyörgései és hálaadásai a Zsoltárok könyvében vannak előttünk! Ahogyan nem időszakos a gyermeknek és apjának a kapcsolata, ugyanúgy folyamatos az Úrral való kapcsolata a benne bízó embernek, Isten gyermekének. Isten mindörökre hű marad! Tőled is a hűséget várja az, aki Jézusban megváltott és üdvözített!

„Amikor az Úr meglátta az asszonyt, megszánta, és így szólt hozzá: Ne sírj!” (13. v.)

Az Élet Urával haladnak a tanítványai és nagy sokaság. Nainál két sokaság találkozik. Az egyik a szomorú anyát kíséri, a másik az életadó Urat! Bármelyik sokaság tagja is valaki, kevésbé érzi át az egyedül maradt özvegy helyzetét. Mi magunk is többször vagyunk egy-egy gyászmenet tagjai, de lehetünk tanítványok is, amikor a halál tényével találkozunk. Kevesebbszer vagyunk az özvegy és rokonai helyzetében. Viszont felismerhetjük Jézus emberi oldalát, amikor meglátja, megszánja és megszólítja az özvegyasszonyt. Az, aki a feltámadás és az élet, igaz és valóságos ember! Jézus nem kapja el a tekintetét, nem megy el érzéketlenül az asszony mellett, és nem marad szótlán a szomorú helyzetben. Az ember sokszor nem bírja nézni mindazt a rosszat, ami ebben a világban benne van, mert érzi a tehetetlenségét, s ezért inkább elfordul azoktól, amikor csak tud. Jézus nem fordul el, rá és rád tekint! Jézus szánakozik, szól és vigasztal!

Így lesz akkor is, amikor az örök életre szólítja mindazokat, akik benne hisznek!

Ajánlott igeszakasz: Jn 11,1–44

„Boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.”
(23. v.)

A megfosztás nemcsak az, amikor elvesznek tőled valamit, amid van, hanem az is, amitől el tudnak választani úgy, hogy sosem lesz a tiéd. Ilyen lehet az örök élet ajándéka Jézustól. Ő lehozta az Életet, mely Istennél volt készített! Mindössze egy feltételnek kell megfelelni ahhoz, hogy a tiéd legyen: Higgy az Úr Jézusban! A Messiásban. Szintén így tudta ezt Keresztelő János. Ő már a Jordánnál elfogadta a hit ajándékát, de a hit megtartásáért neki is harcolnia kellett. Ezért hívja segítségül Jézust, amikor el akarja venni tőle valami a hitét. Mi az, ami megerősítette Jánost? Az Isten igéjének ismerete és annak beteljesedése. Tapasztaltál már Jézusi közelséget, imameghallgatást, ígéret beteljesítést és kegyelmet tőle? Felismerted már Őt Megváltódnak, vagy akadályba ütközöl? Boldog leszel, ha te is Jézust keresed, és Őt szólítod meg, hogy segítsen legyőzni minden akadályt, ami elbizonytalanít az életadó kilétében. Boldog vagy, ha ezt a nemes harcot megharcolod, futásodat elvégzed, és Jézust Megváltódnak vallod örökké!

„*De a bölcsességet minden bölcs igazolja.*” (35. v.)

Bölcs Salamon példabeszédei között találjuk ezt: „*A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme, és a Szentnek ismerete az eszeség.*” (Péld 9,10) Bölcs dolog felismerni egy-egy adódó lehetőséget. Főleg azokat, amelyektől az ember élete függ. Magunktól nem mindig hozunk bölcs döntéseket. Kellenek a tanácsot adók, akik egy-egy témát, helyzetet jobban ismernek és átlátnak. Annak idején Absolon és Roboám is kétféle tanácsot hallgatott meg, de a meghozott döntés a sajátjuk volt, s annak a gyümölcsét fogyasztották. Jánost és Jézust illetően vajon mi a bölcsesség? A korabeli emberek kétféle vélekedést hallottak és kétféle magatartást láttak. Tanácsokat és példákat kaptak, ha kérték, ha nem kérték. Az egyik szerint Keresztelőben ördög van, a másik szerint hatalmasan munkálkodik benne és általa az Isten Szentlelke. Jézusról az egyik azt mondja, hogy bűnös, a másik pedig azt, hogy az Isten Fia! Kedves olvasó, te kinek hittél, és kinek hiszel? Igazolod-e a bölcsességet és annak kezdetét?

Ajánlott igeszakasz: Jn 1,19–34

„Ezért mondom neked: neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeretett. Akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.” (47. v.)

Hangsúlyeltolódás, hangsúlyeltolás! A vonatkoztatási rendszer megváltoztatása! Vajon milyen gondolataink támadnának, ha az asztaltársaság azt kérdezi, hogy: kicsoda ez, akit így lehet szeretni? A bűnös nő nagy szeretete egyáltalán nem kap hangsúlyt a társaságtól, de Jézus kritizálása annál inkább. Hová vezet ez? A szeretetlen ítélkezéshez mind Jézust, mind a bűnös nőt illetően. Manapság is jellemző ez, amikor egy fontosabb téma kellemtelen lenne, de egy kevésbé lényeges pont jó arra, hogy kitöltsük a beszélgetési időt. Nagy kérdés, hogy rá akarok-e hangolódni az evangéliumra. Amikor Jézussal egyéni, kis létszámú vagy istentiszteleti közösségben vagyok, akkor mik azok a gondolatok, amelyek foglalkoztatnak? Mennyi és milyen bűneimet szeretném, ha Jézus elvenné tőlem? Jézus Simonhoz beszél, de afelé fordulva, aki kifejezte neki, hogy Őt jobban szereti. Mennyire mutattad meg a szeretetedet Jézus iránt, s Ő mit mondott? Fontos-e és kell-e neked a hit megtartó ereje és a Békesség Fejedelmének békessége?

„Ezután városról városra és faluról falura járt, és hirdette az Isten országának evangéliumát. Vele volt a tizenkettő és néhány asszony (...), de sok más asszony is, akik vagyonukból támogatták őket.” (1–3. v.)

„Az, aki a jó magot veti, az Emberfia.” (Mt 13,37)

Ezért megy Jézus mindenhova, hogy meghallják azt, miszerint elközelített a mennyek országa. Ez az a jó mag, amely megfogant, kicsírázott, szárba szökkent, és termést hozott a tizenkettőnek, a Magdalai Máriának, Johannának, Zsuzsannának és sok más asszonynak is az életében. Akik átérték annak örömét, amit a Jézust Simon farizeustól jobban szerető bűnös nő átért. A tizenkettő azért volt vele, mert kiválasztotta őket arra, hogy mindig vele legyenek és kiküldje őket az evangélium hirdetésére. Az asszonyok pedig éltek a kapott lehetőséggel, hogy kövessék Őt és szolgáljanak Istennek. Jézus Krisztus nem tesz hátrányos megkülönböztetést férfi és nő között még akkor sem, amikor megtart minden törvényt. Akik vele járnak, azok nem versengenek, hanem szolgálnak azzal, amit egyénként kaptak Istentől. Ezt kell ma is felismernie a követőinek, és azzal szolgálni az evangélium terjesztését, amink van. Minden áldozathozatalunk aszerint kedves, amink van, és nem aszerint, amink nincs.

„A jó földbe esett mag: ezek pedig azok, akik igaz és jó szívvel hallgatják az igét, meg is tartják, és termést hoznak állhatatossággal.” (15. v.)

Mindig ez a lényeges! A földműves olyan földbe szeret vetni, amelyik kész befogadni a magot és termést biztosít. Ugyanígy az szerez örömet az Emberfiának, ha az igét igaz és jó szívvel hallgatják, és meg is tartják, hogy termést hozzon. Belém is hullik a mag. Hallgatom, olvasom és továbbadom az Úr szavait. Vajon milyen sorsra jut az életemben? Attól függ, milyen a szívem állapota. Igaz szívvel hallgatják azok, akiknek a bűneik megbocsáttattak. Mennyivel boldogabb az a családi közösség, ahol a gyermekek bűnei már nem hatnak az atyai útmutatás ellen, mert eltöröltettek. Az apa szíve szeretetteljes, a gyermekeké félelemmentes. Jó szívvel hallgatni azt jelenti, hogy nem rosszat akaró, hanem szeretetre méltó szívvel figyelek arra, hogy mit mond nekem az Úr. Ezek után határozott szándékomban áll megtartani a hallott igét, és termést hozni. Olyan tetteket, szavakat és gondolatokat, amelyekkel örömet szerzek Istennek és embereknek. Akkor is, ha ehhez meg kell változnom, mert nem elég egyszer, hanem mindenkor teremnem kell a Lélek gyümölcsét!

6. hét

„Mert ha nem hódoltok, azon nyomban bedobnak benneteket az izzó tüzes kemencébe. És van-e olyan Isten, aki az én kezemből ki tud szabadítani benneteket?” (Dán 3,15)

Az utóbbi időben sokszor éreztem úgy, hogy minden, ami körbevesz engem egy hatalmas tüzes kemenceként tátong. Sokszor elélem került ez az ige, és elgondolkoztam, hogy mit csinálnék én, ha egy ilyen helyzetben lennék. Aztán rájöttem, hogy folyton ilyen helyzetben vagyok. Lelkészként, egyszerű hívő keresztyénként, nőként, egy férfi párjaként, mindenhogy folyton körbevesznek ezek a tüzes kemencék. Minden nap egy ilyen kemence, mert nem hiszem eléggé, hogy Krisztussal bármire képes vagyok. Nem szembenézni, hanem beismerni volt a legnehezebb. Rájönni arra, hogy nincs okunk félni az emberektől, kihát-rálni valamiből csak azért, mert körbevesznek olyanok, akik már okoztak kellemetlenséget nekünk. Szembe kell ezekkel néznünk és mindenkor az Istent választani, mert akkor történik meg az, ami igazán a javunkat szolgálja. Azóta, nem félek „tűzbe menni” Isten ügyéért, mert tudom, hogy nekem bizony olyan Istenem van, aki ki tud szabadítani mindenből és mindenki kezéből!

Kiss Eszter lp.

„Ezt mondom az Úrnak: Te vagy az én Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem.” (2. v.)

Mindenkinek más a jó! Igen, ez tagadhatatlan. Nem szeretheti mindenki a túrós téstát, hát nem lehet mindenkinek ugyanaz a jó. Azonban akkor, amikor ezt az igeverset olvassuk, mindannyian kimondhatjuk a zsoltárossal, és mindannyiunkra igaz is lesz. Nincs más, ami akkora jószágot, teljességet adhatna az életünkbe, mint az Úr jelenléte. Ha ő van benne az életünkben, akkor minden más már csak körítés. Nélküle minden, ami jónak tűnhet, csak egy felszínes jószágot ad, amit inkább kellemesnek hívunk. Ő az, aki tartalommal tölt meg mindent. A tetteinket, a szavainkat, egész életünket. Nála és vele igazán jó és igazán gyönyörűséges minden. Nemcsak ma, hanem örökké. Ámen.

„Mert nincs olyan rejtett dolog, amely napvilágra ne kerülne, és nincs olyan titok, amely ki ne tudódna, és ismertté ne válna.” (17. v.)

Mi, emberek sokszor titkok közepette éljük az életünket. Mindenkinek vannak olyan dolgai, amikről nem szívesen beszél, nem akarja, hogy bárki is megtudja. Egy dologgal azonban jó tisztában lennünk. Nincs olyan emberi titok, ami ne derülne ki előbb vagy utóbb. Isten előtt ugyanis nem lehet titokban tartani semmit. Próbálkozhatunk, de gondoljunk csak Ádámra és Évára, hogy mi lett abból, amikor megpróbálták eltitkolni Isten előtt, hogy mit tettek. Tudjuk, hogy nem jött össze. Úgy gondolom, az ige nem arra biztat bennünket, hogy álljunk ki nagy közönség elé, és teregezzük ki a szennyest, de Isten előtt nem lehet és nincs is értelme titkoknak. A meg nem vallott titkok ránk nehezednek, és falként tornyosulnak Isten és közénk. Légy bátor! Isten úgy szeret téged, ahogy vagy, és Jézus Krisztus már minden tetteredért kifizette az adósságot. Ámen.

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 3,1–13

„Miközben hajóztak, ő elaludt.” (23a. v.)

Ha Jézusra gondolok, mindig az jut eszembe, hogy Ő mindenhol jelen van, mindig éber, mindig tudja, mi történik. Ha pedig ezekre gondolok, akkor az jut eszembe, hogy így nem fér bele az alvás, hiszen amikor mi alszunk, egyértelműen nem tudjuk, mi történik körülöttünk. Most mégis azt olvassuk, hogy Jézus aludt. Aludt, de jelen volt. Aludt, de tudta, mi történik. Aludt, és nyugodt volt. Mert benne ott volt az Isten maga. **NINCS OK A FÉLELEMRE!** Sokszor fekszünk le félelemmel a szívünkben. Vajon felkelek? Nem fog bejönni senki az ajtón? Nem rabolnak ki? Mi lesz holnap? Ilyenkor legyen a következő kérdés ez: „Ott van Isten, ott van Jézus a szívemben?” Ha igen, akkor legyen Jézus a példa. Aludj nyugodtan, mert van, aki gondoskodik rólad az éjszaka csendjében is, és lecsendesítse a körülötted és benned lévő viharokat. Ámen.

Ajánlott igeszakasz: Mt 2,13–15; Mt 6,25–34

„Amikor meglátta Jézust, felkiáltott, leborult előtte, és hangosan ezt mondta: Mi közöm hozzád Jézus, a magasságos Isten Fia? Kérlek, ne gyötörj engem!” (28. v.)

Hány olyan rossz, félelmetes és tragikus dolog van az életünkben, amelyekre sok esetben hosszú időn át keresünk a megoldást, és nem találjuk? Pedig a megoldás itt van a mai igében. Kevés rémisztőbb dolog van annál, mint amikor a gonosz lelkek a hatalmukba kerítenek egy embert. Tagadhatatlanul nagy hatalommal rendelkeznek, könnyedén átveszik az irányítást az életünk felett, és többé nincs beleszólásunk abba, amit tesznek. Kicsinyes megoldása ez az ördögnek. Más testébe bújva próbálja legyőzni az Istent. Azonban amíg mi egyedül nem tudjuk a gonoszt legyőzni, addig Jézus Krisztus nevét elég csak meghallania, máris elment minden ereje. Te talán nem tudsz ellenállni a gonosz kísértéseinek, de a gonosz nem tud ellenállni Jézus Krisztusnak. Ha tehát Jézusban vagy, nagyobb fegyvered van, mint gondolnád. Elég csak hittel kimondanod a nevét, s máris szabaddá válsz. Ámen.

Ajánlott igeszakasz: Fil 2,5–11; Mt 4,1–11

„Valaki megérintett, mert észrevettem, hogy erő áradt ki belőlem. (...) Ne félj, csak higgy, és meggyógyul.” (46. v., 50b. v.)

Két különböző életút, két különböző betegség, mégis hasonló a gyógyulás. Jézus nem volt jelen úgy egyik gyógyulásnál sem, ahogyan azt a többi esetben megszokhattuk. Nem voltak látványos mozdulatok, kézrátétel, nem voltak kérdések. Jézus egész lénye az, ami gyógyít. Ennek az asszonynak elég volt csak a ruháját megérintenie, és ez máris gyógyuláshoz vezetett. Jézusnak a távolból elég volt annyit mondania, hogy Jairus ne féljen, s az a gyermek, akiről már azt hitték, hogy halott, életben volt. Akkor, amikor azt hiszed, hogy nincs melletted Jézus Krisztus, jusson eszedbe ez a két történet. Jézus nem testileg volt jelen, mégis ott volt mindenhol, és csodák történtek. Akkor melletted hogy ne lenne ott minden percben? Nem érzed? A kérdés inkább az, hogy elhiszed-e! Rajtad áll, hogy mit hiszel el és mit nem, egy biztos, Krisztus készen áll és készen vár arra, hogy megmutassa önmagát és az ő hatalmát neked is. Ámen.

„Ezt mondta nekik: Semmit ne vigyetek az útra, se botot, se tarisznyát, se kenyeret, se pénzt, második ruhátok se legyen!” (3. v.)

Sokszor egy nyaralásra olyan dolgokat is bepakolunk, amelyek aztán nem kerülnek elő a nyaralás végéig. Vannak olyan nélkülözhetetlenek, hogy igencsak megérezzük a hiányát, ha nem vesszük magunkkal. A mai kiemelt igevers – emberi szemmel nézve – nem éppen a legjobb utazás előtti tanácsadó. Ugyanis Jézus itt elküldi a tanítványokat szolgálatra, de azt mondja, hogy semmit se vigyenek. Ez nem az alig valamit kategória, ez a tényleg semmit. Butaságnak hangzik, nem? Ha emberi szemmel nézzük, tényleg! Mondhatnánk, ezt Jézus se gondolhatta komolyan. Az igazság mégis az, hogy maradéktalanul igaza van. Mi másra lehetne szükségünk, mint Jézusra, mint a Szentlélek jelenlétére? Ha mindez ott van az életünkben, akkor ott van a hit is, hogy bármi, amire még szükségünk van, arról majd a mindenható Isten gondoskodik. Az első és legfontosabb tehát, hogy legyen meg az, ami elengedhetetlen, maga Jézus Krisztus. Minden mást Ő pótol ki. Higgyük hát, hogy az Isten gyermekeinek semmiben sincs hiányuk, mert azoknak a Mindenható álmukban is ad eleget. Ámen.

Ajánlott igeszakasz: 1Kir 17,1–24

„Amikor a nap már hanyatlani kezdett, a tizenkettő odament hozzá, és ezt mondta neki: Bocsásd el a sokaságot, hadd menjenek el a környező falvakba és tanyákra, hogy ott megszálljanak és élelmet szerezzenek, mert itt lakatlan helyen vagyunk.” (12. v.)

Tegnap arról olvastunk, hogy Jézus megmutatta a tanítványoknak: semmire sincs szükségük akkor, ha Ő velük van, s az Ő nevében szolgálnak. Ma mégis arról olvasunk, hogy haza akarják küldeni a sokaságot, mert a tanítványok nem tudják ellátni őket. De sokszor vagyunk így mi is, hogy annyi megtapasztalás után még mindig nem értjük, mi mindent adott nekünk Krisztus. Ha jelen van az életünkben, akkor ne legyenek olyan helyzetek, amelyekben megkérdőjelezzük az ő hatalmát. Ha Krisztus mellettünk van, és jelen van, akkor nem lehet, hogy bármiben is segítséget szenvedjünk. Ahogyan a jól ismert „Házi áldás” szövege is mondja: „Hol Isten, ott szükség nincsen.” Ámen.

7. hét

„A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.” (Jn 10,10)

A Jó Pásztor azért jött, hogy életünk legyen és bőségben éljünk. A bőség iránti vágyunkat még nemzeti himnuszunkban is megénekeltek. Van, aki ezt tisztán az anyagi javak birtoklására fordítja le, de messze másról van szó, hiszen olyan bőséget nem adhat az Úr, ami elrabolja a lelkünket, ahogyan Salamon szívét is megrontotta ezer felesége (1Kir 11,3–4). Krisztus vére megvéd az ellenségtől, aki csak lopni, ölni és pusztítani szeretne, és olyan életre hív ki, ahol Ő minden mindenkben (1Kor 15,28), hiszen *„Aki tulajdon Fiát nem kímélte (...), hogyan ne ajándékozza nekünk vele együtt mindent?”* (Róm 8,32)

Kedves Testvérem! Az Úrnak nem esik nehezére jó ajándékokat adni, esedezzünk együtt, hogy ismét ébredés legyen Magyarországon és mindenütt, ahol magyarul hívják segítségül Jézus nevét!

Dr. Gellén Márton elnök

„Láthatóvá váltak a vizek medrei, és feltárultak a világ alapjai dorgálásodtól, Uram, haragod szelének fúvásától.” (16. v.)

Úgy árad Dávid ajkáról a dicsőítés, mint aki valóban megszabadult, aki átélte, hogy megmenekült a teljes reménytelenségből az életre. Szinte kirobban az ujjongó dicsőítés, ugyanúgy, mint Zakariás énekében (Lk 1,67–79). A szabadítás élménye egyéni és közösségi is, hiszen maguk az események a nemzet, a közösség, a gyülekezet előtt játszódtak, sőt, még az ellenségek is részesei voltak – akaratuk ellenére is. Az Úr a szabadítással megdicsőíti önmagát, illetve az Újszövetségben a Fiú az Atyát. Sajnos saját történelmi felekezetemben nem szokás a szabadítás felett érzett öröm, mert – bár vágyunk az öröme – szabadulásra alig van igény: az örömet a rabságon belül képzeljük el. Az Úr azonban teljesen más. Számára szeretetből fakadó öröm megszabadítani téged, engem, Magyarországot, a választott népet és az egész világot. A vizek medrét láthatóvá tenni, a titkokat megjeleníteni, az emberi szíveket megnyerni: ez az Ő műfaja, hiszen azért jött, hogy *„életük legyen, sőt bőségben éljenek.”* (Jn 10,10b)

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 50.

„Azután így szólt mindnyájukhoz: Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztjét, és kövessen engem!” (23. v.)

Ami van, az nincs, vagy vedd úgy, mintha nem lenne. Amid van, az nincs, vagy vedd úgy, mintha nem lenne (1Kor 7,29–30). Ezzel szemben a Szentírás alapján pontosan tudjuk, hogy Jahve, a „Vagyok” az egyetlen létező, Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk (ApCsel 17,28). Addig is, amíg ez nyilvánvalóvá válik, nincs más teendőnk, mint ezt gyakorolni. Bukások, lemondások, bocsánatok, szabadulások, megújulások és csodák által. Ez a kereszthordozás. Mindenkinek van bőven keresztje. Ha valaki azt hiszi, hogy nincs neki, akkor éppen az a keresztje, hogy nem tudja, hogy Krisztust kell követnie. Segíts neki! Mondd el, hogy te kitől kaptál kegyelmet, hogy nem kell emberi erőfeszítésekben, a modern technológiában, a szerencsében vagy a bálványokban bízni. Mindez semmivé lesz, de Krisztus megmarad örökké!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 118.

„És hang hallatszott a felhőből: Ez az én Fiam, akit kiválasztottam, reá hallgassatok!” (35. v.)

Szegény Péter atyánkfia „nem tudta, mit beszél” (33. v.). Az a helyzet, hogy én sem mindig tudom, hogy mit beszélek. Most hallottam egy esetről, amikor egy polgármester, aki röviddel korábban élénken tiltakozott egy egyházi iskola ellen, szavazáskor mégis megszavazta, sőt, felszólalásával is támogatta azt, pedig nem is akarta. Nem tudta, hogy mit beszél, valahogy úgy, mint Bálám. Az emberek össze-vissza beszélnek. Az Atya viszont pontosan tudja, hogy Ő mit, mikor, kinek és hogyan mond, és amikor mondja, meg is teszi (Ézs 55,11). Amikor szól, akkor teremts is. Amikor átadja a szót a Fiúnak, akkor a Fiú szava által, Őrá nézve (Róm 11,36) áll elő az új. A Fiú azzal a céllal jött, hogy isteni természet részesévé tegyen téged és engem (2Pét 1,4), és bármit kérünk Jézus nevében az Atyától, azt megadja nekünk (Jn 16,23), és bármit kérünk a Fiútól Jézus nevében, megadja nekünk, hogy megdicsőüljön az Atya a Fiúban (Jn 14,13). Nincs más dolgunk, csak hallgassunk rá!

„Vezesd ide a fiadat!” (41b. v.)

Kedves testvérem! Vezesd most Jézus elé fiadat, lányodat, minden rokonodat, szomszédodat, kollégádat, ellenségedet! Ha nem avatkozunk be, az ifjú generáció tudatlanul menetel az ellenség karjaiba. Az Úr hű és igaz, hogy ne utasítsa el a kérésedet, és meg is tudja őt gyógyítani, vissza tudja őt téríteni tévútjáról, ahogyan bennünket is meggyógyított és hazahozott. Az Úrnak nem esik nehezére, sőt, nagyon is szívesen vesz részt a mi küzdelmeinkben, és fordítja áldássá a nehézségeket, próbákat. Mindazonáltal nem annak kell örülnünk, hogy a sötétség erői engednek nekünk, hanem annak, hogy a mi nevünk fel van írva a mennyben (Lk 10,20), ahogyan az olvasott történetben a szabadítás után Jézus rögtön váltságshaláláról kezd beszélni (44. v.). Ezt nem érti senki, mivel nem is lehet megérteni, csak elhinni lehet (45. v.). Ha viszont hiszel a megváltó Jézusban, és segítségül hívod szent nevét, megmenekülsz (ApCsel 2,21) mind te, mind a te házad népe (ApCsel 16,31).

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 143.

„Mert aki a legkisebb mindnyájatok között, az az igazán nagy.” (48b. v.)

Isten országa abban is különbözik a világ országaitól, hogy itt az a törvény, hogy aki a kisebb, az a nagyobb. Aki végtelenül megalázkodott, végtelenül fel is magasztaltott. Sajnos egyéni büszkeségünk, hívő gőgünk, törvénytelenkedésünk gyakran akadály, hogy kisebbek legyünk. Ne bíráld, ne vádold a te testvéredet azért, mert ő elbukott vagy mert ő ragaszkodik bizonyos elképzelésekhez! Intsd türelemmel, ha kell, de legfőképpen hordozd őt imádságban.

Sötét lelkű szomszédoddal kapcsolatban egyszer csak azt hallottam: „Mi haszna abból a szomszédodnak, hogy te vagy a szomszédja?” Ekkor – lényegében a lelki kényszernek engedve, nem is saját szándékból – elkezdtem érte imádkozni. Röviddel utána a szomszéd tekintete kitisztult, olykor még mosolyogni is láttam, sőt, új munkahelyre is ment. Emberileg elképzelhetetlen változás, de Istennél semmi sem lehetetlen: még a démonok is visszavonulnak, ha a legkisebbek Jézushoz könyörögnek.

„Mert az Emberfia nem azért jött, hogy az emberek életét elveszítse, hanem hogy megmentse.” (56. v.)

Ó, hányszor szerettem volna, hogy az égből tűz szálljon le, és megeméssze ellenségeimet vagy azokat, akik épp kegyetlenkedtek, nyomorgattak valakit, és álszent hazugságaikkal sikeresen fedezték gonoszágaikat! Viszont beleütköztem abba, hogy én nem szórhatok rájuk átkokat, nekem áldanom kell őket. Ha Krisztusra szeretnék hasonlítani, akkor le kell tennem arról, hogy – akárcsak a mennydörgés fiai – a mennyei erőforrásokat megpróbáljam egyéni igazságérzetem, morális képességem vagy érdekeim szolgálatába állítani, hiszen még azt sem tudom, hogy milyen lélek lakik bennem (55. v.). Valójában én is bőven rászolgáltam a pusztulásra, nincs semmi érdemem, amim van, az kegyelemből van. Tudomásul kell vennem, hogy az ellenségek szeretete olyan lecke, amelyben Krisztus lelkületét a gyakorlatban lehet megvalósítani. Feladatunk az embermentés.

Urunk, add, hogy mindenki megmeneküljön, és megismerje Krisztust, adj ébredést Magyarországon és az egész világon!

Ajánlott igeszakasz: 1Tim 2,1

„Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj el, és hirdesd az Isten országát!” (60. v.)

Ellentétek sora. Annak, akinek adatott minden hatalom (Mt 28,18), nincs hová lehajtania fejét. A halottak eltemetik a halottaikat, de az élőknek szól Isten országa. Az Isten országára alkalmas személy pedig nem tekint hátra, nem köt kompromisszumot még az egyéni, családi, egyházi vagy társadalmi szokások érdekében sem. Hány jó kezdet tört már meg a holt cselekedetek, az aktivitás, az emberileg helyes és indokolt cselekedetek zátonyán! Hány őszinte missziói kezdeményezés szenvedett hajótörést az adminisztráció, a pályázatok, a projektek és egyéb formális követelmények tengerén! Valójában nevetséges és szánnalmas azt várni, hogy valamilyen emberi elvárások teljesítése megváltást hoz, ezt sokan tudják, mégis beleesnek ebbe a csapdába, mivel többre becsülik az emberek dicséretét, mint Istenét (Jn 12,43). Pedig nincs más dolgunk, mint a hajlékot kereső Krisztust befogadni szívünkbe, otthonunkba, munkánkba, családjunkba, hogy Ő legyen minden mindenkben (1Kor 15,28).

8. hét

„Szüntelen imádkozzatok...” (1Thessz 5,17)

Ahogy haladunk előre az öregkor felé, a minden napokban egyre jobban megtapasztalom Isten mindenhatóságát és mindenek felett való voltát. És mégis: *„micsoda az ember, hogy törődsz vele!”* (Jób 7,17) Mivel családunkban több egészségügyi dolgozó van, láthatom testünk rendkívüli bonyolultságát, amit Isten teremtett és csodálatos módon összehangolja a különböző részeink működését. Én csak rontani tudok rajta, minden elkövetett bűnnel, szóban, cselekedetben, gondolatban.

De az Úr ebben is könyörült rajtunk, mert megadta a lehetőséget, és ma is biztat mindnyájunkat az imádkozás gyakorlására. Elsősorban másokért, aztán önmagunkért. Különös kegyelme az Úrnak, hogy unokák sokaságában élhetünk együtt a feleségemmel, akik napról napra bőven gondoskodnak az imatémákról. Legyen áldott az Úr neve.

Karácsonyi-Kis László

„Mert te gyűjtod meg a mécsesemet. Az Úr, az én Istenem megvilágosítja sötétségemet.” (29. v.)

Kedves igét olvasó testvérem, ezt a zsoltárt is érdemes végigolvasni, ha az idődet odaszánod az Úrnak. Dávid, aki az Úr kedveltje volt és elhívott szolgája, mint pásztor, aztán király, elbizakodottá lett és gőgössé. Ezért bűnöket követett el, aminek következtében utolérte az Isten haragja, és nagy szükségét szenvedett. Mi is hasonló módon beleesünk ezekbe a hibákba.

Dávid megalázta magát, megvallotta és megbánta a bűneit, és az Úr újra felemelte és helyreállította az életét. A sebhelyek ott maradtak az életén, de begyógyultak.

Így van ez a mi életünkben is, csak ez a jó megoldás, és nincs más lehetőség, ha a keskeny úton akarunk maradni Jézus követésében. Ezáltal tekint bennünket az Atya igaznak, és elfogad, ahogyan vagyunk. Jézus Krisztus a kereszten kiontott vére által minden bűnömért eleget tett.

Ma hogyan döntesz kedves testvérem, akard-e rendezni előbb az Úrral, aztán az embertársaidal a kapcsolataidat, hogy te magad is harmonikusan élj, vagy maradjon minden a régiben?

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 18.; 8,5; 144,3; 1Thessz 5.

„Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket visszautasít, engem utasít vissza, és aki engem visszautasít, azt utasítja vissza, aki engem küldött.”
(16. v.)

A tanítványok kiküldése, vagyis a misszió akkor is és ma is zajlik, mert Isten így rendelte. Az evangélium hirdetése, továbbadása mindenkinek, aki Krisztus keskeny útján jár kedves kötelessége. Ha az Urat képviseljük a hitünk belső tüze által, szavainkra engedni fognak a lelkek. A keresők élete megváltozhat, ha az Urat befogadják Szent Lelke által, és boldogok lesznek: *„Boldogok, akiknek megbocsáttattak hamisságaik, és akiknek elfedezetttek bűneik.”* (Róm 4,7)

Jézus felhívja a figyelmünket arra, hogy lesznek olyanok is, akik elutasítanak bennünket, sőt, gyűlölettel fordulnak felénk. Ezt én magam is megtapasztalhattam, amikor felajánlottam az evangéliumot tartalmazó kiadványt, vagy azt kérdeztem valakitől, hogy szereted-e Jézust.

A misszió még szabadon folytatható a hazánkban, de a világon közel félmilliárd keresztyént már üldöznek a hitéért. *„Gyermekeim, ti Istentől vagytok, és legyőztétek őket, mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van.”* (1Jn 4,4)

Ajánlott igeszakasz: Mt 28,19; Mk 16,15

„De ne annak örüljeteK, hogy a lelkek engednek nekteK, hanem inkább annak örüljeteK, hogy nevetek fel van írva a mennyben.” (20. v.)

Ahogy az előző napokban említettem, a misszió folyamatosan zajlik világszerte, több-kevesebb eredménnyel. Az elmúlt napokban éppen egy cigánymissziós képzés részesei lehettünk a feleségemmel, ahol ismét megtapasztalhattuk, hogy a mi Urunk nem személyválogató.

Ott és akkor Jézus korában még csak egy-két országra korlátozódott az evangélium hirdetése. Mind a 72 tanítvány hűségesen végezte a feladatát, mert mindnyájan megjelentek Uruk előtt és beszámoltak a történeteKről. Bizonyára imádkoztak ismét a megtett útjukért.

Bárcsak mi is ilyen hűségesek lennénk ezekben is és minden ránk bízott feladatban, amit az Úrtól kaptunk! Ilyen tanítványokat keres napjainkban is Jézus Krisztus, *„mert a teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését.”* (Róm 8,19)

Ezt csak a Szentlélek tudja egyedül munkálni mindnyájunkban, mert ahogyan Ő is hű volt mindhalálig, mert magát meg nem tagadhatja (2Tim 2,13), minket is engedelmessé, hűségessé tehet.

Ajánlott igeszakasz: Jel 2,10; Jel 20.; Zsolt 91.

„Az így válaszolt: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erőddel és teljes értelmekkel, és felebarátodat, mint magadat.” (27. v)

Jézus tanítását tovább olvasva egészen közel hozza a mindennapjainkhoz Isten országának megjelenítését. Azt is láthatjuk, hogy a kísértés nem szűnik meg körülötte, ahogyan körülöttünk sem. Még a törvényeket jól ismerőket is felhasználhatja a rossznak az eszközeként. A fejben ott van minden ismeret, de a szív még nem fogadta be az Urat, az Ő bűnöket megbocsátó kegyelmét. Te, kedves testvérem, bizonyára nem így vagy, ugye? Ahogyan egyszerűen mondhatjuk: Bibliát a kézbe, Jézust a szívbe!

Jézusunk példázata az Őt megkísértő törvénytudóról nagyon közérthető, de sajnos mindnyájunk életében – nálam legalábbis – gyakran előforduló eset. Az Úr tud ebben is éberré tenni, hogy minél kevesebbszer forduljon elő.

Ugyancsak Ő tud megerősíteni abban is, hogy az irgalmasságot gyakoroljuk, amit előkészít a számunkra, mint jó cselekedetet: első helyen a családjunkban, aztán a tágabb környezetünkben. Ezek által élhetjük meg a Lélek gyümölcseit, és a szolgáló magatartásukkal másokat felüdítve, magunk is felüdülünk, mert ez ígéret számunkra.

Ajánlott igeszakasz: Mt 6.; 1Pt 1.

„Pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre, és Mária a jó részt választotta, amelyet nem vesznek el tőle soha.” (42. v)

Nagyon fontos tanítást láthatunk és olvashatunk ismét, amely mindenki számára érthető. Az nyilvánvaló, hogy Jézus nem arra akar biztatni, hogy ti, nők és asszonyok hanyagoljátok a házatokban végzett tennivalókat, hanem arra bátorít mindnyájunkat, hogy *„keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és ezek mind ráadásul megadatnak nektek.”* (Mt 6,33) Így időseödve látjuk egyre jobban azt, hogy lassan minden elvétetik a földi életünkben, és egyre kevesebbre van szükségünk, ahogy a történetben mondja a Mesterünk. Az egy szükséges dolog, az Isten országa viszont megmarad örökké, ahol helyet készített az Őt szeretőknek, ahogyan ezt megígérte. Ennek keresése, megtalálása és megtartása csak földi életünkben lehetséges. Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a keresztnél! - ahogyan énekeljük ezt.

Bizonyára te már megtaláltad ezt a drága helyet: akkor add tovább másoknak is! Áldott legyen az Úr neve!

„Ő pedig így szólt: Amikor imádkoztok, ezt mondjátok: Atyánk, szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te országod.” (2. v.)

Különleges részhez értünk a mai napon. Ahogy az Atya és a Fiú Isten egyek, Jézus Krisztus is azt szeretné, hogy mi is Ővele és egymással egyek legyünk! Ezért Ő folyamatosan és kimondhatatlan foházkodásokkal könyörög az Atyánál. Akkor bizony nekünk, neked és nekem is meg kell állnunk naponként akár többször, hogy elcsendesedjünk, megalázkodjunk Isten előtt. Dicsőítve Őt, hálát adva neki, és könyörögni másokért. Ezért olyan fontos az imádkozásra vonatkozó tanítás. Itt láthatjuk a tartalmi „követelményt” is: a mennyei és a földi kenyerünk elkérését, a bűnbocsánatért való esedezést, Urunk dicsőítését, és a mások felé való szolgáló élet megadását.

Mindezek által teljesezhet ki a keresztyén életünk, amelyet a Biblia naponkénti tanulmányozása mellett – amit egyes felmérők szerint csak a keresztyének 9%-a tesz meg – a közösség gyakorlásával és az egyéni imaéletükkel tehetünk teljessé.

Ajánlott igeszakasz: Mt 6.; Róm 8.

„Ha azért ti gonosz létekre tudtok a fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle!” (13. v.)

Mennyei Atyánk egy tökéletes Atya, akihez nincs hasonló. Ő szeret, és a legjobbat akarja adni mindnyájunknak. Ha valamilyen engedetlenség akadályoz bennünket, akkor azt az Úr megítéli és elveszi tőlünk. Az ajándékozott Szentlélek segítségünkre van, ha kérjük. Isten meg is ígérte, ha bárki is elhagy, Ő velünk marad minden napon a világ végezetéig (Mt 28,20). Ő hűséges, és azt akarja, hogy mi is azok legyünk, ehhez kapjuk a Szentlélek gyümölcsét.

Akarod-e ezt a felülről kapott ajándékot, amit az Úr mindenkinek adni akar, aki Őt szereti? Mert *„aki zörget, annak megnyitvatik”* (10. v.), ahogyan ezt megígérte Isten; akkor zörgess és zörgess!

Az ajtó ma még mindenki előtt nyitva áll, akár fiatal, akár idős. Hiábavaló, kereső futkosástól meg akar kímélni bennünket a mi Megváltónk. Tanuljunk a lator példájából, ne várjunk az utolsó pillanatig. Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a kereszt alatt!... Így mehetsz be a menny nyugalmába Jézussal együtt.

9. hét

„A mi alkalmasságunk Istentől van. Ő tett alkalmassá minket arra, hogy az új szövetség szolgái legyünk...”
(2Kor 3,5b–6a)

Bizonyára mindnyájan vettünk már részt valamilyen alkalmassági vizsgálaton, ami nem mindig pozitívan zárult és általában izgalommal járt együtt. Vajon alkalmas vagyok-e egy bizonyos feladatra vagy egy munkára? Ki mondja meg? Egy pszichológus, egy teszt, vagy egy üzem-orvos? A gyermekvédelemben új törvény született, ún. kétlépcsős átvilágítás, alkalmassági vizsgálat. Egyik része környezettanulmány és adatbázisok útján a „kifogástalan” életvitelt ellenőrzi, a másik része egy nagyon sok kérdésből álló pszichológiai teszt. Még nem tudom az eredményt, de azt tudom, hogy mire tett alkalmassá Isten: arra, hogy az új szövetség, Krisztus követője, szolgája legyek, aki alkalmassá és késszé tesz arra, hogy hirdessem Isten szeretetét, az evangéliumot. Köszönöm a lehetőséget, Uram, hogy ezt a Fénysugarakon keresztül is tehetem!

Tokodiné Baji Tímea

„Dávid zsoltára. Uram, ki lehet sátradnak vendége, ki tartózkodhat szent hegyeden? Az, aki feddhetetlenül él, törekszik az igazságra, és szíve szerint igazat szól.” (1–2. v.)

Ki az, aki feddhetetlenül él? A tegnapi példával élve, kinek van kifogástalan életvitele? Eszembe jut a gazdag ifjú példája, aki nem tudta szétosztani a vagyonát. Azt mondja Jézus a tanítványoknak, hogy gazdag ember nehezen megy majd be a mennyek országába... Emberileg lehetetlen bejutni Isten országába, de Istennek minden lehetséges! Mi történik, ha a „kifogástalan életvitel” ellenőrzésen átmegyek és a pszichológia is sikerül? Jobb ember leszek, vagy igazabb? Természetesen nem. Aki Isten jelenlétébe, vonzásába kerül, kiderül, hogy sem nem igaz, sem nem feddhetetlen, nagyon is gyalró és esendő. Mindenkinek megvan a gyenge pontja, Dávid királynak is megvolt... Tudjátok mit jelent a Bethánia CE Szövetség nevében a CE? Keresztyén törekvés – Krisztusért és egyházáért. Jó irány az, ha törekszünk az igazságra, Jézus Krisztus megismerésére, mert *„Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent”* (Róm 3,10–11). A jó hír az, hogy ő ma is keresi a feddhetőt, az elveszettet... Téged már megtalált?

„De ha nála erősebb tör ellene, és legyőzi őt, akkor elveszi fegyverzetét, amelyben bízott, és szétszítja a zsákmányt.” (22. v.)

Ki miben bízik? Vagyonörökben, biztosításokban, a maga erejében? Ma mindenben (is) próbálnak bízni az emberek, és próbálják bebiztosítani magukat, főleg az anyagiak terén. De mit ér a nagy vagyon, vagy mit ér az egészség, a testi gyógyulás, ha a lelkünk beteg marad, a Sátán csapdájában vergődünk, nem találjuk a kiutat? Sok gazdag és sikeres ember lett öngyilkos, mert nem találta meg lelki békéjét, nem tudott megbékélni Istennel és önmagával, nem találta meg a visszautat Istenhez. Fogoly maradt, mert nem ismerte meg Jézust, a szabadítót. A Sátánnak nagy ereje van, sok embert elhitet, hiszen hazug és emberölő volt kezdettől fogva. Mégsem kell félnünk sem tőle, sem az emberektől, mert csak teremtmények. A teremtető Isten megoldotta ezt a „problémát”, mert Jézus legyőzte a legnagyobb ellenséget, legyőzte az „emberölőt”. Elvette a fegyverzetét, legyőzte a halált, hiszen nem maradt a sziklasírban. Jézus feltámadt! Élő Istenünk van! Engedd, hogy Isten Szentlelke betöltse lelkedben az űrt, és megtelj hálával, örömmel!

„...Boldog az anyaméh, amely téged hordozott, és boldog az emlő, amely téged táplált! Erre ő így felelt: De még boldogabbak azok, akik hallgatják az Isten beszédét, és megtartják.” (27b–28. v.)

Tudom, hogy Jézus édesanyját – Máriát – sok néven illetik: Boldogságos Szűz Mária, Boldogasszony, Istenanya, Szűzanya, stb. Valóban nagy öröm gyermeket hozni a világra, de még nagyobb öröm lehetett Isten gyermekét a világra hozni. Nem véletlen, hogy „boldog születésnapot” kívánunk egymásnak. Nekem is van gyermekem, a legboldogabb születésnap számomra mégis Jézus születése, karácsony ünnepe. Az anya a gyermekéről, a gyermek az anyjáról elfeledkezhet, de Isten rólad soha el nem feledkezik. Egy asszony a tömegből – hallgatva Jézust – felkiált: „Milyen boldog és büszke lehet rád az, aki megszült téged!” Jézus nem magára tekint, azonnal Istenre mutat, és elmondja, hogy az igazi boldogság (meg)hallani és megtartani Isten beszédét! Milyen sokan kergetik a boldogság „kék madarát”, mégis boldogtalanul, Isten nélkül élnek és halnak meg. Mostanában elég sokszor boldogtalannak éreztem magam... Rendszeresen hallgatom Isten beszédét, olvasom a Bibliát. Akkor mi lehet a baj? Adj engedelmes szívet, adj hitet, Uram!

„A test lámpása a szem. Ha a szemed tiszta, az egész tested világos, de ha gonosz, a tested is sötét.”

(34. v.)

Az embernek a szeme nagyon sok mindent elárul. Már kicsi korban fontos, hogy a gyermek felveszi-e a szemkontaktust. Ha nem, az fejlődési rendellenességre utalhat. Ha valaki beszélgetés közben nem néz a szemedbe, akkor nem őszinte, nem fedi fel, takargatja magát, stb. Amikor Kain megharagudott a testvérére, Ábelre, lehorgasztotta a fejét. Mit mondott az Úr neki? *„Hiszen ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz. Ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leelkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta!”* (1Móz 4,7) Kain nem tudott uralkodni a haragján, indulatán, és megölte a testvérét. Milyen gyakran hallhatjuk a tévében, hogy valaki megint nem tudott uralkodni gyilkos indulatán, és embert ölt. Aztán látjuk az illetőt a bíróságon lehorgasztott fejjel, mert nem mer az emberek szemébe nézni. Ha Jézus szemébe nézünk – mint Péter az árulása után –, és tudunk szégyenkezni és sírni a bűneink miatt, akkor emelt fővel járhatunk az emberek között, mert már nem a sötétségben járunk, hiszen követjük Jézust, a világ világosságát!

„Amikor ezekről beszélt, egy farizeus arra kérte őt, hogy ebédeljen nála. Jézus bement, és asztalhoz telepedett.” (37. v.)

Ez az igever s egy nagyon idilli képpel indul, hiszen egy vallásos, szentírást ismerő „jóember” meghívta ebédre Jézust, aki elfogadta a meghívást. Sok mindenre számított, de arra nem, hogy jön majd a „fekete leves”. Megrendülhetett, hiszen a szigorú vallási előírás, a törvény találkozott az irgalmas, de igazságos szeretettel. – Itt jegyezném meg, hogy ezért nem szerencsés egy igeverset kiragadni a Bibliából, a szövegkörnyezetből, mert könnyen hamis következtetésre juthatunk. – Jézus megszegte az előírásukat, nem mosott kezét ebéd előtt, ezért a farizeus és a többi törvénytudó „kiakadt”. Hogy tehet ilyet? Megszegte a törvényt! Jézus, az Isten Fia beléjük lát, látja szívük gonosz szándékát, hitetlenségüket, képmutatásukat. Elgondolkodtam... Én hogyan viselkednék, és mit mondanék, ha Jézus lenne a vacsoravendégem? Mit is mondhatnék, hiszen ismer, látja bűneimet, képmutatásomat, és mégis szeret?! Jaj nekem, Uram, ma sem voltam méltó, hogy betérj hozzám. Könyörülj rajtam, bocsásd meg az én bűneimet!

„Nektek, barátaimnak mondom: Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de azután többé nem árthatnak.” (4. v.)

Eszembe jut egy Halleluja ének: „Ó, mi hű barát a Jézus, hordja bűnünk, bánatunk, mily dicsőség, hogy nevében Istenhez fordulhatunk.” Hogy is van ez? Jézus a barátjának mond engem is, és azt mondja, nem kell félnem, mert megőriz a gonosz(ok)tól? Számon tart, gondja van rám, sőt értékel? Ó, Uram, honnan tudad, hogy erre most mennyire nagy szükségem van?! Holnap egy szupervizorral kell egy fél órát beszélgetnem, aztán majd a kolléganőimmal együtt kell egy egész napos tréningen részt vennem. Homok került a gépezetbe... Én nem utasítom el az emberi tudományt, lehet, hogy segít a hatékonyabb munkavégzésben, de ki tud lelki erőt, békességet adni? Ki veszi el a félelmet? Ki tudja az embert „megjavítani”? Egyedül Jézus! Nem fordul el tőlem, ha munkám során, döntéseimben bölcsességet, erőt kérek. És szemrehányás nélkül adja... Köszönöm, Uram az ígét, köszönöm, hogy bátorítasz a bizonyágtételre! *„Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” (2Tim 1,7)*

Ajánlott igeszakasz: 1Jn 5,1–5

„Ha bőségben él is valaki, életét akkor sem a vagyona tartja meg.” (15b. v.)

Nemrég valaki megnyerte az ötös lottót, és több, mint hatmilliárd forinttal lett gazdagabb. Valószínűleg nem lesz többé anyagi nehézsége, de lesz annál több pszichés terhe, ha egyáltalán meg tud majd birkózni vele. Én nem irigylem, így is sok teher van rajtam... *„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíjúl a lelkéért?”* (Mt 16,26). Persze pénzből él az ember, de semmilyen pénz nem segít, ha valakinek áttétes rákja van, vagy a gyermeke gyógyíthatatlan beteg lesz. Arról nem is beszélve, hogy mennyi bajt okoz a „pénz szerelme”, a hatalomvágy. Emberi életeteket dönt romba, mindig több és több kell belőle. Mire tudja az ember azt mondani, hogy elég? Isten kegyelmére, szeretetére, mert az mindenre elég! Arra is, ha nem gyógyulsz meg egy betegségből, vagy elveszíted a gyermeked... Aki Isten gyermeke, mérhetetlenül gazdag, hisz örököse Istennek, és örököstársa Krisztusnak! Így lehetséges az, hogy a férjem meg tudta osztani testvérével a saját örökrészét is...

10. hét

„Az Úr uralkodik, örüljön a föld!” (Zsolt 97,1)

Megadatott számomra egy nap, hogy az őszi erdőt szemléljem egy gyalogtúra keretében. Nem tudtam betelni a teremtett világ szépségével. Látván az ezerszínű faleveleket, a hegykoszorúkat, szinte hallottam a teremtett világ énekét:

„Róla beszél fű virág,
Verebek és pacsirták,
Rügysző és lombos fák,
A simogató szél.” (Assisi Ferenc)

Valami ilyesmit élhetett át Dávid, amikor azt mondja, hogy uralkodik az Úr, és ebből öröm következhet a mi életünkbe. „Isten a természeti és a kegyelmi világ Ura.” (Ravasz László) Isten nemcsak a természeti és a kegyelmi világnak, hanem a te életednek is ura szeretne lenni. Az az Isten, aki ilyen gyönyörű világot alkotott, mit alkothat a te és az én életemben és életemen keresztül, ha rábízom magam! Bízunk rá magunkat, szereteteinket, és örvendjünk az Ő uralkodásának!

Dr. Ormóshegyi Zoltán lp.

„Meghallgatta könyörgésemet az Úr, imádságomat elfogadta az Úr.” (10. v.)

A mai zsoltár arra tanít bennünket, hogy nincs az a mélység, ahonnan az Úr ne tudna kiemelni bennünket.

„Megrendítő segélykiáltás egy olyan ember ajkáról, akit elhagyott az Úr. Akit Isten elhagyott, az ellenségei prédája lesz. Ez történt a zsoltáríróval is. Hatalmat nyert felette a bűn, a betegség és az ellenség.” (Ravasz László)

De a jó hírem ma az, hogy bármennyire próbálkozik a gonosz a gondolataink elsötétítésével, nem tud elszakítani bennünket Isten szerelmétől.

Ha a zsoltárost megszabadította, akkor téged is meg tud szabadítani. Legyünk bármilyen helyzetben, alkalmazzuk az imádság nagyszerű lehetőségét, azzal a hittel, hogy „Meghallgatta könyörgésemet az Úr, elfogadja imádságomat az Úr.”

„Monda pedig az ő tanítványainak: Annakokáért mondom néktek, ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek; se a ti testetek felől, mibe öltözködjetek.” (22. v. Károli)

A mi drága Urunknak újra és újra figyelmeztetnie kell: „Ne aggodalmaskodjatok!” „Az a különös érzés fogott el, mintha biztató szavad elmondása előtt ugyanazokkal az emberekkel beszéltél volna, akikkel én találkoztam tegnap, és akikből hálátlanul valósággal dőlt az örök elégedetlenség szava. Ha egyik kívánságuk teljesedik, más kettőt állítanak a helyébe. Kielégíthetetlenül igényesek. Az az érzésem is volt (...), mintha az én szívem legtitkosabb gondolataiból is olvastál volna.” (Ordass Lajos)

Különösen hétfő reggel jól jön egy ilyen bátorítás. Mi az aggodalmaskodás gyógyszere? Először is az, hogy Jézus-hoz tartozol. Ő az életed gazdája, aki a jó gazda gondosságával vigyáz. Mindenről tud. Arról is, amivel ma fogsz találkozni. Ő már elkészítette a kimenekedést minden helyzetből. Másodszor: nézz szét a teremtet világban. Nézd meg a növényeket és az állatokat. Emeld fel a tekinteted, és meglátod, hogy kicsoda a mi Istenünk. Végül, keresd az Isten országát. Minden nap rakj egy téglát ebben az országban.

Legalább egy embernek mondd el, hogy ki a te Istened!

„Legyen derekatok felövezve, és szövétnekeitek meggyújtva.” (35. v. Károli)

Jézus a végidőkkel kapcsolatosan nem hagy bizonytalanságban bennünket. A mai igében két figyelmeztetést ad. „Legyen derekatok felövezve.” A derék felövezése azt jelenti, hogy valaki felkészült a harcra, az utazásra. Nem éri váratlanul az ellenség támadása. A bibliai ember bő ruhában járt. Ha nem övezte fel magát, nem tudott közlekedni. „Álljatok hát elő, körülövezvén derekatokat igazlelkűséggel.” (Ef 6,14a) A derék felövezése azt jelenti, hogy nem ér váratlanul az ördög támadása. Mikor övezzük fel magunkat? Akkor, ha az Úr szolgálatában állunk.

A szövétnek meggyújtása az ige, a hit világosságát jelenti. „Lábam előtt mécses a te igéd.” (Zsolt 119,105a) Az ördög mindent megtesz azért, hogy életünk szövétnekét eloltsa. Ezért küldi a bajokat, a sötét gondolatokat, az ördögi embereket. „A Rád várakozás mély örömét én is megköszönöm neked. És ami ennél több: a teljesedés bizonyosságának boldog hitét.” (Ordass Lajos)

„Azért jöttem, hogy e világra tüzet bocsássak: és mit akarok, ha az immár meggerjedett?” (49. v. Károli)

Milyen tűzről beszél itt Jézus? A Szentlélek tüzeről, amely a krisztusi agapészeretben lángol.

Mi jellemzi ezt a tüzet? (1) Ezzel a tűzzel meg lehet keresztelkedni. A vízkeresztség mellett Isten a Lélek keresztségében akar bennünket részesíteni. (2) Ez a Lélek megoszlast támaszt. Szétválasztja az őt és az újat, a tisztát és a tisztátalant. Illetve a családon belül is törésvonalakat támaszt. „A Krisztus ismeret, az Ő követése, a Lélek kitöltése, s nem utolsósorban az üldözések meghasonlást támasztanak majd. S bár e folyamat fájdalmas, mégis kizárva, hogy az nem a végső szó, inkább az utolsó előtti, amiből megszülethet a békesség, mert fölismerésre juthat el az is, épp a meghasonlás nyomán, aki most még nem érti, sőt elveti az Isten országa evangéliumát.” (Szabó Andor)

Legyen a mai napi imádságunk:

„Isten élő Lelke, jöjj, áldva szállj le rám,
Égi lángod járja át szívem és a szám!
Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel!
Isten élő Lelke, jöjj, áldva szállj le rám!”

„Mikor pedig a te ellenségeddel a fejedelem elé mégy, igyekezzél az úton megmenekedni tőle, hogy téged ne vonjon a bíró elé, és a bíró át ne adjon téged a poroszlónak és a poroszló a tömlöczbe ne vessen téged.” (58. v. Károli)

Jézus a tanítványoknak szóló szakasz után mindenkihez fordul, és az idők jeleinek a felismerésére késztet. Ne akadjunk meg a jeleknél, hanem lássuk meg, hogy mit jeleznek azok. Jézus aprópénzre váltja a mély teológiát, és egy példázatban válaszol.

Az idők jeleit akkor ismerem fel, ha felismerem Jézusban a Krisztust, a megváltót. Az idők jeleit akkor ismered fel, ha igyekszel „megszabadulni” az ellenségeidtől. Hogyan tudsz megszabadulni az ellenségedtől? Ha elengeded a tartozást. Nem vágsz vissza. Szívedből megbocsátasz neki, és ha van rá lehetőség, akkor te kérsz bocsánatot az ellened vétőtől.

Isten adjon a mai napon ilyen szabadulást az ellenségeinktől!

„Kövesd a Jézust, kövesd még ma, / Halld, miként hangzik
hívó szava! / Közel van ő, hogy megáldana; /
Édesen mondja: Jöjj! / Ó, mi szép, s dicső lesz egykoron, /
Ha majd büntől tisztán, szabadon / Fogad ölébe az égi hon!
/ Jézus szavára: Jöjj!”

„Az pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom.” (8. v. Károli)

A terméketlen fügefa érdekében felszólal a vincellér. „Adj még neki időt!” A megsemmisítő ítélet előtt még egy utolsó kegyelmi idő kezdődött el a mi személyes, de a közösségi életünkben is. Hisszük, hogy lesz még nagy ébredés a nagy nyomorúság előtt. Isten ígéje fog hirdetni mindenütt. Hallani fogunk lesújtó híreket, tragédiákat.

Nekünk nem a gonosz munkáját kell szemlélni, hanem minél több lelket menteni azáltal, hogy felhívjuk a figyelmüket a megtérés lehetőségére. Kérjünk Istentől szót, bölcsességet, hogy hogyan tudjuk a ma utunkba térőket Krisztushoz vezetni.

„Siessetek, hamar lejár!
Kegyelme már régóta vár.
Ma még lehet, ma még szabad,
Borulj le a kereszt alatt.
Elszáll a perc, az életed,
Ma még, ha jössz, elérheted.
Ne késs tovább, ne várj tovább:
Ma kérd Atyád bocsánatát!”

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 8,26–40

„És mikor azt látta Jézus, előszólítá, és monda néki: Asszony, feloldattál a te betegségedből!”

(12. v. Károli)

Jézus nemcsak észrevette ezt a 18 éve meggörnyedt asszonyt, hanem meg is gyógyította. Mi észre sem vesszük az ilyen embereket. Pedig ma is mennyi emberre igaz a diagnózis: „Annyira meggörnyedt, hogy egyáltalán nem volt képes felegyenesedni.” Mi görnyeszt meg bennünket? A bűnnek, a betegségnek a rabigája. Az ördög befog a maga igájába, és hajt bennünket a saját vágyainkon keresztül. Még, még, még. Többet, többet, többet. Nem tudunk megállni, csak pörgünk, mint a bűgőcsiga.

Jézus ma a te életedet akarja helyreállítani. A bűn rabigájából az ő karjaiba hív! Engedsz neki, vagy tovább hordod az életedet megnyomorító igát? Jézus a mai napon igacserét ajánl. Összetöri a bűn rabigáját, és kínálja az Övét.

Egyedül Jézus tud mit kezdeni a megfáradt, megterhelt életekkel, de Ő tud és akar is gyógyítani, szabadítani.

11. hét

„Hálaadásodat áldozd az Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat!” (Zsolt 50,14)

Diploma után hamar munkát kaptam, még ha nem is igazán szakmámba vágót, mégis boldog voltam. Amikor értesítettek, hogy megkaptam az állást, elhatároztam, hogy hálaáldozatként az első fizetésemet az Úrnak ajánlom fel. Ezt a gondolatomat megosztottam néhány emberrel a környezetemben, s volt, aki úgy tanácsolt, hogy ez szép gondolat, de több részletben adjam oda az Úrnak, nincsen azzal semmi gond, de jobban járok így. Engedve a „bölcs” tanácsnak és csalfa szívemnek, ezt az utat választottam, 4 részletben 4 hónap alatt tettem félre az egyben felajánlott összeget. Ez idő alatt alig jöttem ki a pénzemből, érezhetően nem volt Isten áldása a keresetemen, és így még a hálaáldozat, az első zsenge felajánlásának örömét is elvettem magamtól.

Jobbágy Tamás

„Miért vetheti meg Istent a bűnös? Miért mondhatja magában: Nem lesz számonkérés?!” (13. v.)

Jogosan merül fel a fenti kérdés Dávidban, és sokszor jogosan merül fel bennünk is, amikor a világban azt látjuk, hogy egyesek bármit megtehetnek. Mennyi csalással találkozunk a hétköznapiakban: unokázós csalás, hamis banki telefonhívások, adatlopó e-mailek, amelyeknek következménye sokszor komoly anyagi veszteség. Miért hagyja ezt Isten? Ha igazságos, miért nem bünteti meg az elkövetőket? Úgy vélem, a látszólagos ellentmondás feloldása a Zsidókhoz írt levél 12. fejezetében található: Isten a földi élet során elsősorban az Ő gyermekeit fenyíti, nevelési célzattal, ami a szeretetének jele. A világ fiaival, akik nem gyermekei, ilyen formán nem törődik, azok számot adnak majd tetteikről az utolsó ítélet során, illetve a mások ellen elkövetett bűneik tekintetében a világi igazságszolgáltatás is Isten törvényének szerez érvényt velük szemben. Isten a maga választott, megváltott népét meg akarja tisztítani, azért fegyelmezi, hogy nevelje, hogy hasznos eszközeivé válhassanak.

„Ha közületek valaki áldozatot akar bemutatni az Úrnak, akkor háziállatot: marhát vagy juhfielét mutassatok be áldozatul.” (2. v.)

Nagyon sokat jelent számomra a mondatban a „ha akar” szókapcsolat. Emlékeztet Jézus szavaira: *„ha valaki énutánam akar jönni”* (Lk 9,23). Benne van, hogy nem kötelező áldozatot bemutatni, ahogyan nem kötelező hívő emberként élni, Jézust követni. De ha valaki akar – mert megérintette Isten szeretete, mert új életet kapott tőle, mert belátta, hogy másként nem érdemes élni –, akkor rá Isten szabályai vonatkoznak. Ahogyan a zsidók sem vihettek bármilyen állatot áldozatul, hanem komoly szabályok szerint kellett kiválasztaniuk a megfelelő állatot, és feláldozniuk sem lehetett akárhol és akárhogy, úgy a hívő életnek is vannak szabályai, melyeket Isten a Bibliában fektetett le számunkra: a gyülekezethez tartozás, az adakozás, a lelkipásztorok megbecsülése, az imaközösség, az egymás iránti szeretet. Érdemes a fenti ige mentén azon is elgondolkozni, hogy a mai, modern ember számára miben áll az áldozat: tiszteljük Istent az időnkkel, tiszteljük Őt az anyagi javainkkal, részt veszünk az Ő országának építésében?

Ajánlott igeszakasz: Mt 16,24–27

„Odavezette Mózes Áron fiait is, felöltöztette őket köntöseikbe, és felövezte őket az övekkel, azután felkötötte rájuk a papi süvegeket, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr.” (13. v.)

Szépen példázza a mai igeszakasz, hogy amikor Isten elhív egy szolgálatra, gondoskodik az ahhoz szükséges felszerelésről is, legyen szó ruházatról vagy éppen munkatársakról. Isten papi szolgálatra rendelte Áront és fiait, Mózes számára megmutatta, hogyan kell kinéznie a papi öltözetnek, bölcsességgel ruházott fel kézműveseket annak elkészítéséhez, valamint a nép adakozásán keresztül biztosította a megfelelő minőségű alapanyagot is. Magas elvárásokat támasztott Isten a szent sátor és a papi ruházat tekintetében, de minden segítséget megadott a népének, hogy azok elkészülhessenek. A hajlék elkészült, eljött a felszentelés napja, s Mózes felöltöztette a papokat: nem kapkodva, nem a saját elgondolása szerint, hanem pontosan úgy, ahogy Isten azt megparancsolta neki. A fentiek tanulsága számomra, hogy amikor Isten elhív egy szolgálatra, felkészít, alkalmassá tesz, ugyanakkor fontos azt is látni, hogy Isten szolgálatában az Ő szabályai szerint kell munkálkodnunk, másképp nem lesz rajta áldás.

„Tűz csapott ki az Úr színe elől és megemésztette az oltáron az égőáldozatot és a kövér részeket. Amikor látta ezt az egész nép, felujjongott és arcra borult.”
(24. v.)

Isten jelenléte többször összekapcsolódik a tűzzel a Szentírásban: az égő csipkebokorban jelenik meg Mózes számára, amikor a Hórebre leszáll, lángol a hegy, tűzoszlop vezeti a népet éjjel, tűz emésztí meg a neki tetsző áldozatot a sátor felszentelésekor. Tűzzel fejezi ki nemtettségét, amikor Nádáb és Abíhú idegen tüzet visznek az oltárra, áthágva ezzel az Ő parancsát. Tűz által mutatja meg istenségét és hatalmát az Őt elhagyó nép előtt a Kármel hegyén; az oltár tüzéből kivett parázssal tisztítja meg Ézsaiás ajkait, s szenteli fel az Ő szolgálatára. Az Újszövetségben is tűz formájában jelenik meg pünkösdkor, s Keresztelő János bizonyágtételében is tűzről beszél Jézussal kapcsolatban (a pelyvát megégeti olthatatlan tűzzel). Isten a tűz, amely vezeti népét az éjszakában, amely megtisztítja és alkalmassá teszi gyermekeit az Ő szolgálatára, amely felbátorította az első keresztyéneket a bizonyágtételre. Te mikor találkoztál az Ő tüzével, és hogyan hatott rád?

Ajánlott igeszakasz: 1Kir 18,16–46

„Mondd meg a testvérednek, Áronnak, hogy a szentélyben ne menjen be akármikor a kárpiton belülré, a ládán lévő fedél elé, hogy meg ne haljon, mert a fedél fölött jelenek meg felhőben.” (2. v.)

Az ószövetségi nép szigorú rendtartás szerint, évente kötelezően elvégzendő engesztelő áldozatot bemutatva kérhette Isten bocsánatát. Színe elé nem járulhattak, mindössze a főpap léphetett be évente egyszer a szentek szentjébe, hogy Isten bocsánatát kérje önmaga és a nép számára. Az áldozatul bemutatott bikák és bakok vére nem tudta végérvényesen eltörölni az emberek bűnét. Erre Jézus áldozata képes csak, aki Melkisédek rendje szerinti főpapként önmagát áldozva járult Isten színe elé, elhordozva a mi bűneinkért járó áldozatot, megnyitva az Istennel való személyes kapcsolat lehetőségét. Az ószövetségi rendtartás fényében érthetjük meg, micsoda felfoghatatlan dolog volt a fiúság meghirdetése a zsidók számára, és mekkora kegyelem a mi részünkre a közbenjárók nélküli, közvetlen kapcsolat lehetősége Istennel. Angyalok kíváncsoznak betekinteni az emberért testet öltő és meghaló Isten szerelmének titkába! Adjunk ma hálát ezért a minden értelmet meghaladó szeretetért!

Ajánlott igeszakasz: Zsid 9,1–14; 1Pt 1,10–12

„Én, az Úr vagyok a ti Istenetek! Ne cselekedjeteK úgy, ahogyan Egyiptomban szokás, ahol laktatok. És ne cselekedjeteK úgy, ahogyan Kánaán földjén szokás, ahova beviszlek benneteket.” (1b–3a. v.)

Isten ószövetségi népének életét az elkülönülés kellett, hogy meghatározza, gyakorlatilag minden lényeges pontban különböztek a körülöttük lévő népektől (vagy legalábbis különbözniük kellett volna): egyistenhit, egynejség, étkezési szabályok, állattartási szabályok. Isten az élet minden területén szigorú szabályokat adott nekik, amivel kettős célja volt: egyrészt bemutatni az emberiségnek, hogy lehet Isten törvényei szerint, neki tetsző módon élni, másrészt megmenteni Ábrahám utódait a testi és a lelki elfajzástól. Olyan volt ez számukra, mint a szakadék szélén található korlát, mely látszólag elvágja a továbbhaladás útját, azonban valójában az életüket óvja. A mi életünkben is jelen vannak Isten törvényei, ideális esetben a szívünkbe írva. Céljuk, hogy segítsenek Isten útján maradni, segítsenek eligazodni a világ útvesztőiben. Ahogyan Izráel népe számára tilos volt a világgal való azonosulás, úgy tilos ez számunkra is, s ahogy egykor, úgy ma is Isten törvényének a megtartása az elkülönülés biztosítóka.

Ajánlott igeszakasz: Róm 2,17–29

„Szentek legyetek, mert én, az Úr, a ti Istenetek, szent vagyok.” (2. v.)

Sok dolgot tanulhattunk ezen a héten is Mennyei Atyánkról, még az általában unalmas, vagy nehéz olvasmányának tartott Mózes 3. könyvében a törvényen keresztül is tanulhatunk róla. Mai igénk egyértelmű, örök érvényű üzenet az Ószövetség és az Újszövetség hívői számára is: Isten szent, tiszta, és semmi szentségtelennek, semmi tisztátalannak nincs helye az Ő jelenlétében. És nincs helye Isten népének életében sem. Nem kell itt égbekiáltó nagy bűnökre gondolni, vessünk számot magunkkal: mindig igazat mondok, sosem csalog, nem vagyok haragtartó, előítéletes? Ezek a „kicsi” bűnök, illetve ezeknek az életünkben való megtűrése ugyanúgy megrontják a szentséget, mint a házasságtörés vagy a lopás. Hogyan fejlődhetünk a szentségben? Az Isten jelenlétében töltött időn keresztül, ekkor szemléljük Őt, és a vele való közösség átformál bennünket.

12. hét

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

A héten megtudhatunk valamit a menny Istenéről az Ószövetségen és az Újszövetségen keresztül is. Milyen Istenről beszélünk? Az Ószövetség szigorú, kemény, büntető, ítélő Istenéről? Vagy az Újszövetség szerető, igaz, kegyelmes, irgalmas Istenéről? Hiszem, hogy a Szentháromság Istenről, vagyis ugyanarról az Istenről szól a Biblia mindkét része.

A teremő Isten a bűneset után megígérte, és amikor eljött az idő teljessége, elküldte Fiát, hogy megbékítse az embert az Istennel. Hát nem kellene imádnunk ezért az Atyát és a Fiút? De igen, és remélhetőleg a hét írásai ezt támasztják alá, a Lélek erejével.

Lupsea György és Monostori Éva

„A te nevedért, ó, Uram, bocsásd meg bűneimet, mert sok van!” (11. v.)

Ha az emberek vétkeznek egymás ellen, az a megoldás, hogy bocsánatot kérnek egymástól. Ha van megbocsátás, akkor helyreáll a békesség. Enélkül feszültség marad, és ha ez ismétlődik, akkor a kapcsolat ezt egyre jobban megsínyli.

Az ember és a bűn a bűneset óta összefonódik. De a szent, igazságos Isten átkával sújtotta a szófogadatlan embert. Megmarad-e ez a mindent megrontó állapot? De történt ott más is, a kegyelmes Isten rögtön meghirdette az amnesziát. A Messiás fogja elhozni a szabadítást – de hogyan? Vérontás nélkül nincs bűnbocsánat.

Dávid él ezzel a bocsánattal. Nincs más kiút az embernek, csak amit Isten ígért. Ahogyan megismeri Istent Dávid, úgy lesz egyre világosabb bűneinek sokasága, és úgy tárul fel Isten bűnbocsátó kegyelmének gazdagsága.

Már tudjuk: Jézus a Messiás, Ő a Szabadító. Ő nagy árat fizetett, de egyetlen tökéletes áldozatával engesztelést szerzett minden bűnünkért, örök békességet hozott ajándékba. Isten mai népe, ne érd be kevesebbrel, de ez legyen elég, Isten dicsőségére!

„Ne forduljatok halottidézőkhöz, és ne tudakozódjatok jövőmondóknál, mert tisztátalanokká teszitek magatokat velük. Én, az Úr vagyok a ti Istenetek!”
(31. v.)

Az Úr uralkodik! A pogányság mindent uralni akar, amiben tipikus jelenség a varázslás és a babonaság, pl. az őszi Halloween vagy a tavaszi farsang keretei között. Nyilván nem véletlen, hogy Isten ezzel példázta az 1. parancsolatot. Az idegen Istenek számtalan megnyilvánulásban követelnek helyet maguknak. Ezek a világ urának, a Sátánnak eszközei, hogy az embert minél távolabb tartsa Jézustól. Ahogyan szólt ez a parancs Isten akkori népének, úgy szól a mainak, nekünk is.

Isten mai népének is meg kell tanulnia nemet mondani az elvilágiasodásra. Minden feltétel adott rá, hiszen Jézus az övéinek erőt, hitet, bátorságot ad a harchoz, hogy szent, Istennek kedves életet éljenek. Fontos lenne felismerni a mai frontvonalakat, amelyekről árulkodik kényes voltuk: a gender, az azonos neműek házassága, az abortusz, a pornó, az evolúció, az eutanázia, stb.

Meg kellene vizsgálni, hogy hol enged Isten mai népe a világ vagy az egyházon belüli nem egyház nyomásának, hogy Isten szentségén ne essen oly sok folt.

„Szenteljétek meg az ötvenedik esztendőt, és hirdessetek felszabadulást az ország minden lakosának. Legyen az nektek örömnép: hadd jusson hozzá újra mindenki a birtokához, és hadd térjen vissza mindenki a nemzetségéhez.” (10. v.)

Isten ünnepeket rendelt népének. A 7. nap volt az, amikor Isten megnyugodott az „igen jó” teremő munkájától. Isten hatalma, tökéletessége, az ember iránt megnyilvánuló szeretete lett ebben nyilvánvaló. A 7. nap megünneplése méltó arra, hogy teremtménye kifejezze háláját, imádatát Teremtője felé. Lehetővé tette ezt népének a 4. parancsolatban. Ezt mélyítette el a nyugalomévvél és az örömnép évével. Micsoda irgalom fejeződik ki ebben! Az ember álmaiban megfogalmaz ilyeneket a maga számára, hogy bár lenne visszaút oly sok, százszor megbánt cselekedetéből. De nincs, hanem legfeljebb csak a mesében. Vagy mégis valóság?

Igen, Istennél valóság, és az örömnép évével nagy és érdemtelen irgalma mutatkozik meg népe elesett tagjai felé. Hát nem ez az irgalom ismerhető fel egyetlen Fiának a földre küldésében és odaáldozásában?

Ünnepeink mutassanak hát a Szabadítóra, Jézusra, aki betöltötte a törvényt. Aki ura a szombatnak is (Mk 2,28). A Szentháromság Isten ma is felkínálja irgalmát, hogy megbékéljünk Teremtőnkkel.

„Ha testvéred elszegényedik és tönkremegy melletted, segítsd őt, hogy mint jövevény vagy betelepült megélhessen melletted.” (35. v.)

Az emberi vakság, kapzsiság nem ismer határt. Mennyi egyéni, sőt országnyi gazdagság gyökerezik a tolvajlásban. „Csak az első milliót ne kérdezd, hogyan szereztem...” (Rockefeller) Nem törődnek a 8. parancsolattal, hogy ne lopj, pedig az minden teremtménynek szól.

A föld nem az emberé. Isten teremtette ezt a végtelen gazdagságot, rajta a természetet, az állatokat és az embert. És Ő az, aki mind a mai napig ezt gondviselő módon fenntartja, és aki ennek a garanciája a jövőben is.

Az Istennel való kapcsolatát rendező ember a Bibliából világosan tudja, hogy amije van, az mind a gazdag Isten ajándéka a számára, amit Jézusban kapott. Kapta házastársát, gyerekeit, családját, kapta a közösséget, akikkel együtt dicséri Istent. Kapta a bűnbocsánatot, a békességet, megelégedést, örömet, boldogságot, szeretetet. Mindezt sáfárságra kapja, hogy megossza családjával, közösségével, és mindenkivel, aki körülötte él, vagyis aki reá bízott.

Ne lopd meg Isten dicsőségét, ne lopd meg embertársadat! Ha nem lopod meg az Istent, akkor embertársadat sem fogod!

„Azután maga mellé vette a tizenkettőt, és így szólt hozzájuk: Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és beteljesedik mindaz, amit a próféták az Emberfiáról megírtak.” (31. v.)

A Lukács evangéliumába való bekapcsolódás nagyon fontos helyen történik: Jézus világossá teszi tanítványai előtt, hogy mi az igazi értelme annak, ami a szemük láttára kirajzolódik. Amit Isten megígért népének a próféták által, hogy el fog jönni a Messiás, a Szabadító, és íme, most itt van. És tanítványai semmit nem fogtak föl belőle.

Jézus egész földi életét alárendelte az Atya akaratának. Bartimeus nyiladozó értelmével tudja, hogy ki megy el mellette. Ébredező hite könyörületért való kiáltásra sarkallja. Élete fordulópontjához érkezhetsz, mert aki segíthet, ott van a közelben. Hogyan munkálkodott Jézus a szívében? Ezt nem mondja el a Biblia.

Ma sem tudjuk, hogyan munkálkodik. Csak az világos, hogy ezt a szavával, igéjével, evangéliumával teszi. Azt munkálja, hogy a hited ébresztgetésével a te életed is kiszabaduljon a bűn fogságából, amibe beleszülettél. Az Atyának engedelmeskedve ezt végezte el Jézus a kereszten. Ahogyan így világosságot gyűjt értelmekben, Isten kegyelméből te is kiálthatsz.

„Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.” (10. v)

Ami elveszett, az „igen jó” volt, de totál rossz lett. Félelem van jelen, és az „igen jó” már csak az emlékekben él – vagy talán ott sem. Meg lehet próbálni pótolni, de igazából pótolhatatlan. Zákeus is ilyen volt a körülötte élők szemében, gyűlölt, elveszett, és valószínűleg már maga is így hitte.

És akkor Zákeusban megmagyarázhatatlanul felébredt a kíváncsiság, talán a reménység is. Hallhatott már Jézusról és a sok reménytelen esetről. Felmászott hát a fügefára. *„Ma a te házádban kell megszállnom.”* (5b. v.) Alig hitt a fülének, de belekapaszkodott ebbe az utolsó szalmaszálba. Hátha valóság. Gyorsan le a fáról, nyiladozó örömmel Jézushoz. Nem törődött a körülötte hallható irigy morgással. Élete fordulhat meg most, hiszen a sok pénz nem adott valódi örömet, valódi boldogságot.

Nem ismerős gondolatok? Zákeus akkor átlépte a küszöböt, ami eddig minden jótól elválasztotta. Szavai, cselekedetei alapján mindent egy lapra tett fel, és nem csalódott. Az üdvösség titka, ahogy neki akkor, ma is mindenkinek Jézusnál, a keresztjénél van.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 119,113–120

„De ő így válaszolt: Mondom nektek, hogy akinek van, annak adatik, akinek pedig nincs, attól még az is elvételik, amije van.” (26. v.)

Hallottuk, tudjuk, mi lesz a gyerekekkel, ha a szülők kiteszik a lábukat otthonról. Mi történik a beosztottakkal, ha a főnöknek dolga támad, és elmegy? De mi lesz, ha maga a király távozik idegen földre, ki tudja, meddig? Kiadta alattvalóinak a feladatot, vagyonának sáfáraivá tette őket, amíg vissza jön. A megbízatáshoz mindenkinek hagyott vagyonrészt, mégpedig elegendő minát (girát), talentumot.

Ez a király – Jézus, de nem mindenki várja Őt felelőssége tudatában vissza. Némelyek – a többség – gyűlölettel gondolnak rá. Mindent megtesznek, hogy a személyét beszennyezzék, igáját letörjék, vagy úgy tesznek, mintha nem is létezne. De a Király a maga idejében visszatér.

Igen, az utolsó ítélet nem pusztán ijesztgetés, hanem mindenkire váró reális jövő. Krisztus uralma és kegyelme megvetésének, az ellene való lázadásnak a vége a kárhozat, az örök halál. Aki viszont jól sáfárkodik kapott talentumaival, és akinek visszatérő Ura azt mondhatja, hogy jól van, jó szolgám: ez az üdvösség, ez az örök élet.

13. hét

„Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kimenti az Úr.” (Zsolt 34,20)

Egyetemista koromban kis zenekarunk énekeseként az AC/DC zenekar „Főút a pokolba” című dalát énekeltem. A szöveg szerint ezen az úton nincsenek stoptáblák vagy sebességkorlátozások. A szövegíró szavaiban van némi igazság. Hasonló gondolatot találhatunk a 73. zsoltárban is: *„látva a bűnösök jólétét. Mert halálukig sincsenek kínjaik, és kövér a testük. Nincs részük az emberek gyötrelmében, nem érik őket csapások, mint más embereket.”* (3b–5. v.) Ha Isten leveszi valakiről a kezét, akkor onnantól nincs figyelmeztetés, stoptábla vagy visszafordulási lehetőség a pusztulás felé vezető úton. Ezzel szemben az igazakat sok baj éri. Minden megpróbáltatás egy lehetőség arra, hogy jó irányba forduljunk, hogy Istent keressük, és hogy tőle várjunk segítséget. Ezek mind az Ő nagy kegyelmének és szeretetének jelei.

Dr. Bodonyi-Kovács Gábor

„Az Úr megváltja szolgálai életét, és nem kell bűnhődnie senkinek, aki hozzá menekül.” (23. v.)

Dietrich Bonhoeffernek, a német hitvalló keresztények egyik vezetőjének bűnhődnie kellett, mert támogatta a Hitler elleni merényletet. A náci bíróság kötél általi halálra ítélte. Bonhoeffer az Úr szolgálja volt, és mégis bűnhődnie kellett. Hogyan lehet ez? A 23. vers Isten ítéletéről szól. Mi, emberek, gyakran elítéljük egymást, de valójában csak véleményeket fejezünk ki. A Bonhoeffert elítélő bíróság ítélete nem több annál, minthogy voltak emberek, akik rossz véleménnyel voltak róla, és ezeknek az embereknek megvolt a hatalmuk ahhoz, hogy meg is öljék. De kinek a véleménye számít igazán? Kinek az ítélete mérvadó az életünkre nézve? Az a vélemény, ami igazán számít, nem más embereké, hanem Isten véleménye az életünkről. Jézus megváltotta az Úr szolgálainak életét: cserébe adta az Ő életét, hogy ne kelljen senkinek bűnhődnie, aki hozzá menekül.

„Amint ment tovább, az emberek az útra terítették felsőruhájukat.” (36. v.)

Amikor egy méltóság érkezik látogatóba, a reptéren piros szőnyeget terítenek le, hogy arra lépjen. Amikor Jézus számaron érkezett Jeruzsálembe, valahogy elmaradtak a hivatalos üdvözlőbeszédék és a piros szőnyeg is. Azonban azok, akik szerették Jézust, igyekeztek ezt orvosolni: saját ruháikat terítették a földre, hogy szőnyegként szolgáljon az érkező Királynak. Ezeknek az embereknek nem volt otthon egy tucatnyi ruhájuk a szekrényben, mint nekünk. Nem is tiszta padlóra terítették le ruháikat, hanem a koszba, sárba, ki tudja, mibe. De ha mondjuk beteg voltál, amíg Jézussal nem találkoztál, és most egészségesen élsz, nem tennéd te is ugyanezt? Ha vak voltál, de most látsz, nem ez lenne a természetes reakció? Ha halott voltál és Ő feltámasztott téged, nem az lenne a természetes, hogy mindenben igyekszel kedvére tenni? Mi mindannyian betegek, vakok és halottak voltunk, de Ő gyógyított meg és hozott vissza az életbe. Sokat kér az Úr? Számíthat-e soknak bármi, ha mindennel neki tartozol?

Ajánlott igeszakasz: Ézs 53,5; Ef 2,1

„És így szólt: Bárcsak felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemed előtt.” (42. v.)

A vicc szerint Sátán megkérdezett három démont, hogyan fogják megakadályozni, hogy az emberek higgyenek és megtérjenek. Az első azt mondta: „Én azt mondom nekik, hogy nincs Isten.” „Ezt sokan nem veszik majd be” - jött a válasz. A második azt mondta: „Én azt mondom majd, hogy nincs pokol.” „Ez már jobb, de még mindig nem az igazi” - jött a válasz. A harmadik azt mondta: „Én azt mondom nekik, hogy nincs ok a sietésre, először élvezzék ki az életet.” „Ez az, ez működni fog” - volt a válasz.

Sokan azt gondolják, hogy bármikor letérhetnek a bűnös útról, és megtérhetnek. Ez azonban nincs így. Bár Isten szívesen fogad minket vissza későn is, mi magunk veszítjük el azt a képességet, hogy akarjunk hozzá közeledni. Minden egyes „nem”-mel, amit neki mondunk, keményedik a szívünk, míg végül olyan kemény lesz, hogy nem tudjuk megtalálni Őt. Ekkor már Isten el van rejtve a szemünk előtt. Ma, ha az Ő szavát hallod, ne keményítsd meg a szíved! Kerülj közelebb Istenhez, ne távolodj tőle tovább!

„Vajon János keresztsége mennyből való volt-e vagy emberektől? Ők pedig így tanakodtak egymás között: Ha azt mondjuk, mennyből, azt fogja mondani: Akkor miért nem hittetek neki? Ha pedig azt mondjuk, emberektől, az egész nép megkövez minket, mert meg van győződve arról, hogy János próféta volt.” (4–6. v.)

Remarque „Nyugaton a helyzet változatlan” című regényében írja, hogy 1918-ban minden német katona tudta a lövészárkokban, hogy elvesztették a háborút. Mégis hónapok teltek el, mire a német katonai vezetés béketárgyalásokat kezdeményezett. Hasonlóképpen, mindenki tudta, hogy Keresztelő János Istentől jött, csak a vallási vezetők nem. Hogyan lehet az, hogy éppen az írásokat jól ismerő vezetők nem ismerték fel Jánost mint Isten prófétáját, és Jézust mint Isten Fiát? Hogyan lehetséges, hogy egy egyetemi tanár nem látja meg azt, amit egy egyszerű földműves is megért?

Isten úgy döntött, hogy hit által lehet Őt megtalálni. Nem a részecskefizikusok, nem a teológiai doktorok és nem is az üzleti világ vezetői azok, akik előtt feltárul az igazság, hanem azok előtt, akik megkapják a hit ajándékát – legyenek akár egyetemi tanárok, akár kétkezi munkások. Ahogy Pál mondja: *„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka.” (Ef 2,8)*

„De mikor meglátták őt a munkások, így tanakodtak egymás között: Ez az örökös! Öljük meg őt, hogy mienk legyen az örökség!” (14. v.)

A vallási vezetők féltékenyek voltak Jézusra. Míg ők a rossz pásztorok voltak, akik kihasználták a nyájukat, Jézus volt a jó pásztor, aki életét adta a juhokért. Minél többet láttak az emberek Jézusból, annál rosszabb fényben tűntek fel a vallási vezetők; egyre nyilvánvalóbbá vált önzésük és szeretetlenségük. Sajnos mi is hasonlítunk a vallási vezetőkre. Ha Jézus fénye rávetül az életünkre, akkor egyre inkább felszínre kerül önzésünk és szeretetlenségünk. Isten kegyelme nélkül csak menekülnénk a fény elől, vagy ha lehetőségünk adódna rá – mint ahogy a főpapoknak volt is –, megpróbálnánk kioltani a fényt, és élnénk az életünket Jézus nélkül. A történetben a munkások nem tarthatták meg a szőlőt még azután sem, hogy megölték az örökös; sőt a gyilkossággal pecsételték meg saját halálos ítéletüket. Ahogyan ők elveszítették a szőlőt, úgy veszítjük el mi is a földi életünket, és örök halálra jutunk, ha elvetjük az Örökös. Isten ajándéka, ha megszületik a vágy a szívünkben, hogy kövessük Őt.

„Így tehát nem tudták törbe csalni a nép előtt, hanem elcsodálkoztak válaszában, és elhallgattak.” (26. v.)

Mi volt a csapda abban a kérdésben, hogy szabad-e adót fizetni? Ha azt mondja Jézus, hogy nem szabad adót fizetni, a rómaiak lázítónak tekintették volna, és letartóztatták volna. Ha viszont azt mondja, hogy szabad, akkor a zsidó nép, amely elnyomásaként élte meg a római fennhatóságot, csalódott volna benne, és elfordult volna tőle. Jézus válasza azonban tökéletes volt: *„Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené!” (25. v.)*

Mindannyiunkkal megesett már, hogy rájöttünk, mit kellett volna mondanunk egy helyzetben. Néha azt is látjuk, hogyan válaszolhatott volna valaki frappánsabban vagy bölcsebben egy helyzetben. Felmerült már benned, hogy esetleg Jézus mi mást mondhatott volna, mint amit válaszolt? Az elmúlt 2000 évben senki sem tudott okosabb választ adni egyetlen kérdésre sem, mint amit Jézus a pillanat hevében adott a hozzá intézett kérdésekre.

Mi lehet ennek az oka, azon túl, hogy Jézus Isten Fia? Ha ő valóban Isten Fia, mi lenne bölcsebb annál, mint hogy hallgatunk rá?

Ajánlott igeszakasz: Mt 17,5

„Arra pedig, hogy a halottak feltámadnak, már Mózes is rámutatott a csipkebokorról szóló részben, amikor az Urat Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákób Istenének mondta.” (37. v.)

Egyszer megkérdeztem ortodox zsidó kollégámat, hogy hisz-e a feltámadásban. Zavartan válaszolta, hogy a „feltámadás” inkább keresztény töltetű szó. Bár több ezer éve hozzáférhető Mózes 2. könyve és annak idézett szakasza (2Móz 3,6), sokan nem vonták le belőle a tanulságot, hogy létezik feltámadás. Bár a szövegkörnyezetből kiragadott bibliai szakaszok tévtanításhoz is vezethetnek, Jézus itt mégis megmutatja, milyen hasznos lehet egy rövid ige mélyreható tanulmányozása. Hadd illusztráljam Jézus gondolatmenetét egy példával.

Míg édesapám élt, egy barátja odajöhetett hozzám, és mondhatta: „Apád barátja vagyok.” Miután meghalt, a barát már csak azt mondhatná: „Apád barátja voltam.” A múlt idő itt azt jelzi, hogy édesapám elhunyt. Amikor Isten így mutatkozott be Mózesnek: „Én vagyok Ábrahám Istene” – és nem azt mondta: „Én voltam Ábrahám Istene” –, a jelen idő használata arra utal, hogy Ábrahám, Izsák és Jákób élnek. Élnek most is, pedig tudjuk, hogy meghaltak, tehát fel kellett támadniuk.

14. hét

„Megjelent egy ember, akit Isten küldött, akinek a neve János. Ő tanúként jött, hogy bizonytságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, de bizonytságot kellett tennie a világosságról.” (Jn 1,6–8)

Nem valami konkrét gondolat, megtörtént csoda, megtapasztalt valóság vezetett. Sokkal inkább úgy általánosan a bizonyágtétel. A keresztény ember élete bizonyás kell, hogy legyen. Milyen szép is lenne! Őszinte, igaz hitű, gyümölcsöző testvérek élnénk e világban és útonútfélen, alkalmas és alkalmatlan időben hirdetnénk a Krisztust!

János tanúként jött, hogy bizonytságot tegyen. Milyen jó is lenne, ha mindenki, aki megismerte az Urat, aki megtért hozzá és hisz őbenne, vallást tenne róla: nagyságáról, szentségéről és saját, csodákkal teli, gazdagon megáldott és megajándékozott életéről.

Szegények vagyunk? Semmiképp! Lássuk meg, figyeljünk oda és valljuk meg a Szentháromságba vetett hitünket, az egyetlen élő és igaz Istent!

Kiss Péter lp.

*„Mily kedvesek a te hajlékaid, ó, Seregek Ura!
Sóvárog, sőt eleped a lelkem az Úr udvarai után.
Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez.”
(2–3. v.)*

Szeretnél boldog lenni? Nem a világ szerint. Nem a saját elgondolásod szerint. A zsoltáros szerint boldog, aki az Úr házában lakik, aki dicséri az Urat. Boldog, aki bízik az Úrban. Így áll a hit, az Úr, a templom nyugalma, szeretete, ragaszkodása a zsoltárban. Szép vasárnapi ige.

Boldog az az ember, aki megtapasztalja Isten közelségét. Az ember így vágyódhat az Isten után. Valahol mindenki vágyódik, csak nem tudja, hogy mi után. Mindenki ott van egyfajta vágy, csak sokan nem ismerik fel, nem merik megnevezni. Pedig Ő az egyetlen, aki által teljes, kiegyensúlyozott életünk lehet. Vele valóban boldogok lehetünk!

Jézus Krisztusban közel jött az Isten. Boldog az az ember, akinek ereje az Isten közelsége. Boldog az az ember, aki megtapasztalja, hogy jobb az Isten jelenléte, mint bármi más ebben a világban. Boldog az az ember, aki benne bízik.

Vágyjunk a templom után, a közösség után, Isten igéje, a vele való kapcsolat után. Éljük az Ő közelében, hogy életünk boldog és áldott élet lehessen!

„Miközben pedig az egész nép hallgatta őt, így szólt a tanítványaihoz.” (45. v.)

Egy adott pillanatban, egy ideig nem mertek, nem merték kérdezni. Kérdez akkor Ő! Elgondolkodtat, rendbe tesz sorrendet, valóságot. Bár Krisztus Dávid házából való, hisz fontos az út, az Isten kijelentett igéje.

Mi legyünk hálásak, hogy az újszövetség népeként egyszerre szólíthatjuk Atyánknak az Istent, Urunknak a Fiút, miközben Jézus a mi testvérünk, mi pedig Megváltónk testvérei lehetünk. Ez mélységes, ebben hit van, ennek tétje van, ha úgy tetszik: ajándék, hogy van. Ezzel szemben a látszat mennyire ártalmas tud lenni. Mások szeme és az Úr mindent látó tekintete előtt látványosan, a formákra, külsőségre figyelni. Hallhatóan, a figyelmet felhívva, önnön magunk erényeit, eredményeit kiemelve, dicsérve. De ki kéri ezt? (Milyen is a kedves böjt Isten előtt?) Az Úr őszinte szívet kér, igaz hitet, amely mögött tartalom van. Őszinte szavak, tiszta lélek, őszinte imádság, gyümölcsöző élet. Keresztényként, szolgatársként, tanítványként!

Ajánlott igeszakasz: Mt 1,1–17; Ézs 58.; Mt 6,16–18

„Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegy-asszony mindenkinél többet dobott a perselybe.”

(3. v.)

Jézus figyel. Nem azért, hogy kritizáljon, bántson, hanem hogy ráirányíthassa a figyelmet a lényegre. Ez nem képes beszéd, ez a valóság. Mindez formálja gondolkodásunkat anyagiakról, pénzről, adományozásról, bálványokról.

Ki-ki feleslegéből adott, kényelmesen dobott, csak módjával. Az akár magasabb összeg sem veszélyeztette hétköznapijait. Jön egy nehéz helyzetben élő, kiszolgáltatott özvegy, bedob 2 fillért. A mai fiatalok nem is találkoztak vele. Önmagában kevés. Ennek az asszonynak az adománya nem értékében kimagasló, hanem hitvallásában. Ő nem tesz félre. Lesz-e kenyerem, tudok majd mit enni, mi lesz velem?

Ezzel a döntésével teljes egészében rábízta kiszolgáltatott életét az Úr Istenre. Tettével mondja ki, hogy „legyen meg a te akaratod; Uram, rád bízom életem!” Mi oly sokszor feleslegünkéből adunk lelkünk megnyugtatóására, ha adunk egyáltalán. Találjuk meg azokat az élet-eseményeket, amelyek adakozásra indítanak. Hisz kaptuk, ez pedig legyen öröm, és töltsön el minket hálával.

Ajánlott igeszakasz: Mt 6,1–4; 1Kor 4,6–13

„Állhatatosságotokkal nyeritek meg majd a lelketeket.” (19. v.)

A végidő? Persze, Krisztus óta minden egyes nappal közelebb. A nagy megpróbáltatás ideje? Mintha újra és újra ezt élnénk. Mintha folyamatosan megpróbálna minket valaki, egy élethelyzet, feladat, betegség. Mit akar Isten? Meddig még? Biztos, hogy Ő adja, vagy szabad akaratunk rossz döntéseinek következménye? Tükörré van szükségünk! Nem kerülhetjük meg önmagunk végett. Kell-e ennél tisztább tükör, amely hitünkre, kitartásunkra, istenszeretetünkre, szolgálatunkra kérdez rá?

Állhatatosnak lenni? Az Újszövetség szerint állhatatos az, aki Krisztus mellett mindvégig kitart, aki kitartóan részt vesz a gyülekezet életében, szilárdan megmarad a hitben. Az állhatatos fogalmához a dicsőséges jövő ígérete fűződik. (Keresztény bibliai lexikon)

Jézus igényli e kitartást. Életében mindez valósággá vált: a világ, az emberiség legnagyobb megpróbáltatása volt az övé. Keresztje és sírja üres, ez számunkra ígéret és valóság, maga az üdvösség, ha igaz hittel hiszünk, mert kegyelmes és szerető Istenünk van!

Ajánlott igeszakasz: Mt 5,3–12; ApCsel 2,42–47

„Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjetek fel, és emeljétek fel a fejetekeket, mert közeledik a megváltásotok.” (28. v.)

Vannak ijesztő jelek és körülmények. De az ember bízik és remél. Vannak megváltoztathatatlan események. Jeruzsálem el fog veszni. Hallgatni is szomorú és fájdalmas. Hogy éreznénk, ha a mi fővárosunkról, településünkéről, templomunkról lenne szó?

Végítélet vagy örömteli találkozás? A mi időnkben vagy sem? Nem tudhatjuk. A megfelelő időben érkezik Ő. Az ígéretek beteljesednek, mert a mi Istenünk ígéreteit megtartó Úr. *„Egyenesedjetek fel, és emeljétek fel a fejetekeket, mert közeledik a megváltásotok.”* Lássátok meg az egyetlen, aki irgalmas. Gyönyörködjetek, ámuljatok, csodálkozzatok, örüljetek, adjatok hálát!

Közeledik megváltásotok. Ez pedig örömmel kell, hogy eltöltsön bennünket, mintsem félelemmel. Hitünk célja a találkozás, miért is félnénk e legnagyobb ajándéktól? Ez pedig bátorítás e mai anyagias, ragaszkodó, életet bálványozó világban. Hiszen itt és most megerősíti az Úr, hogy mindazok, akik az övéi, akik igaz hittel hisznek, rajtuk könyörül az Úr, beteljesedik a megváltás csodás ajándéka!

„Vigyázzatok magatokra... Legyetek tehát éberek.”
(34a., 36a. v.)

Félsz? Várod megváltásod? Akkor ne félj! Bizonyosan elérkezik, bizonnyal megtörténik, Jézus vissza fog jönni. A napot, az órát sem tudjuk, ezért is kell készen állnunk. Figyelni, résen lenni, keresni, foglalkozni Istennel, igéjével, üzenetével. Jézus int az elbizakodottságtól. Persze adottak a jelek, van, amiből az ember tud következtetni. Ez figyelmeztetés számunkra! Ugyanakkor értjük, hogy az éhínség, háborúk, természeti csapások nem ma kezdődtek, évtizedekkel ezelőtt is fennálltak már. De az idő egyre közelebb.

Vigyázzatok, legyetek éberek, szüntelen könyörögjetek. Így lehetünk okos szűzek, gondos gazdák, odaadó szolgák.

Siessünk mi is hozzá, éljünk az Ő közelében, keressük az Istent, hogy ne kelljen félnünk Urunk visszajövetelétől, hanem reménységgel töltsön el bennünket a jövő ígérete, az örök üdvösség ajándéka. „Siessetek, hamar lejár...” (747. dicséret)

Ajánlott igeszakasz: Mt 25,1–13

„Közeledett már a kovásztalan kenyerek ünnepe, amelyet páskának neveztek... A Sátán pedig bement Júdasba, akit Iskáriótesnek neveztek, és egyike volt a tizenkettőnek.” (1., 3. v.)

Jaj, csak árulóvá ne váljak! Szólhat a vágy, a kérés, a félelem, mert nem szeretnénk elárulni az Urat, hisz szeretjük Őt. De még a legkiválóbbak is elbukhatnak. Azt, hogy Júdas volt-e az egyik legjobb, nem tudom. De azt igen, hogy tanítvány volt, a 12 egyike, közel állt az Úrhoz, és hozzá is közel állt az Úr. Hitünk és életünk szempontjából a Nagyhét be kellett, hogy teljesedjen, bármily fájdalmas is. Jézus áldozata, halála és feltámadása nélkül nincs bűnbocsánat, feltámadás és örök üdvösség! Legyen áldott mindezért a Szentháromság Isten!

Jézus sokaknak ma sem népszerű, tanításai ma is sokakat bosszantanak. Pedig életeket munkál, tanítása, parancsolatai minket védenek. Isten helyett mégis sokak számára bármi más is megteszi, sőt bárkit elárul az ember, ha ezt kívánja az érdek. Pedig az ősellenség nemcsak a legtöbbet akarja, hanem a legjobbakat is.

Micsoda ajándék, ha mi hittel, bizonyossággal, háladással tudunk ünnepelni, mint akiket megtart az Úr!

Ajánlott igeszakasz: Mt 26,1–29

15. hét

„Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,30–31)

Az utóbbi időben három olyan hangoskönyvet is készítettem, ami a szenvedéssel és a missziói lelkigondozással kapcsolatos, és mindkét téma annyira megterhelte lelkemet, hogy azt vettem észre, lankadok, és már Isten igéje sem mond számomra semmit, és egyre fáradtabb lettem.

Testvérekkel beszélgettem, akik azt mondták, más dolgokat kellene olvasnom, és elkezdtem világi könyvet és könnyedebb, a teremtettséggel kapcsolatos könyveket olvasni. Így lassan felszabadultam, és kezdtem újra meghaladni az ige mondanivalóját, és kezdtem megint érteni az ige üzenetét.

Ha lankadunk és fáradunk, kezdjünk valami mással foglalkozni, és meg fog újulni a lelki életünk!

Szakáll Zsombor

„Az Úrra bízta magát, mentse hát meg őt, szabadítsa meg, hiszen kedvelte!” (9. v.)

A kiemelt ige éppen hogy csak elolvasásra kerül, mert a csúfolódók mondják. Nekünk pedig gazdag mondanivalóval bír. Az Úrban való bizalom nem szégyenít meg, és ezzel megerősítést nyerhetünk a hitünk állapota felől. A csúfolók nem tudják, hogy Isten valóban megment, megszabadít. Mindezt azért teszi, mert kedvel. Nem mondanak csupa rosszat, csak a keresztre feszítéskor beszélnek ilyen elbizakodottan. Csak azért nem szabadítja meg Isten, mert a megváltás művét Jézusnak be kell teljesítenie, és az is része az Ő szenvedésének, hogy a csúfolók gyalázzák.

A mindennapjainkban sokszor ér minket gúnyos, csúfolódó megjegyzés, és nem is tudják az ilyen emberek, hogy ilyenkor Krisztussal együtt szenvedünk, ami még dicsőségünkre is válhat.

Legyünk mindig kedveltjei az Istennek, és a Krisztussal könnyebb lesz a világ megjegyzéseit elviselnünk!

„Aki nem jár hitetlenek tanácsán,
És meg nem áll a bűnösök útján,
A csúfolódóknak nem ül ő székében,
De gyönyörködik az Úr törvényében, (...)
Ez ily ember nagy boldog bizonnal.”

(Ref. Énekeskönyv 1.)

„Akkor elmentek, és mindent úgy találtak, amint előre megmondta nekik; és elkészítették a páskavacsorát.” (13. v.)

Kisgyermekkoromban gyengénlátó voltam, és néha nagymamám elküldött a boltba, hogy vásároljak be. Mindig elmondta, mit hol találok, és én így eligazodtam a bolt polcain. Igénkben Jézus Krisztus is ilyen eligazítást mond, ami nekünk is szól, hiszen mi is tanítványai vagyunk.

Eligazít minket, hogy amikor küld, a hely már elő van készítve, és nekünk csak az Úr által adott utasításokat kell betartanunk és végrehajtanunk. Persze sokszor mi mást szeretnénk csinálni, pedig Jézus megmondta, hogyan cselekedjünk. A világ gyakran mondja: „Akaratgyenge ember vagy, mert Isten irányít!” Ha nem akarunk mást tenni, akkor helyesen cselekszünk. Ha végrehajtjuk mindazt, amit megmondott, akkor Őt követjük. Így van ez mindenkor, vagy nem akarjuk követni? Legyünk hűséges követői, és tegyük meg mindazt, amit üzen minekünk!

„Búban úgy, mint jó napokban,
Add időd, erőd neki,
Hogyha küld, siess örömmel
Országát terjeszteni!

Fenn ragyogva élted napja, Jöjj az Úrhoz szaporán,
A Megváltó szent nevében
Munkálkodj későn, korán!” (Halleluja 144.)

Ajánlott igeszakasz: Mt 26,17–29

„Mert ki a nagyobb? Az, aki asztalnál ül, vagy aki szolgál? Ugye az, aki asztalnál ül? Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál.” (27. v.)

Az asztalnál ülő, ha vak vagy mozgássérült, nem igen hiszem, hogy nagynak mondaná magát, vagy csak annak is érezné. Az ha tőlünk rangban nem magasabban lévőnek végzünk szolgálat nagyon szép dolog. Az Úrért pedig üdvös.

De ez nagyon ki van így sarkítva, ezért inkább a tanítványokról gondolkodjunk, akik versengtek, és egyáltalán nem voltak egymás felett állók, mert mind királyi gyermekek voltak Jézus Krisztus által.

Nem versengenünk kellene, hanem szolgálni, mert a szolgálat tesz minket naggyá. Egy testvér mondta: „Amiért megdicsérnek a földön, azért nem dicsérnek meg a mennyben!” Ebből az következik, hogy nem kell dicsekedni, nem kell elbízni magunkat, hanem alázattal, türelemmel kell végeznünk a szolgálatunkat, és bár dicsérjenek meg, az csak sarkalljon minket még inkább a szolgálatunk végzésére!

„Szolgálni Ő megtanít, szívünknek trónján Ő lakik.
Ha föl vesszük más baját, akkor szolgáljuk Őt magát!
Íme, az Úr, szolgál király most minket hív, kövessük hát!
Hozzuk elé szívünk hódolatát, imádjuk a Szolga Királyt!”
(Mike Sámuel, „Szolga Király” részlet)

„Erre így szóltak: Uram, íme, van itt két kard. Ő pedig azt felelte: Elég!” (38. v.)

De mi az elég? Talán a sok beszéd, a sok találgatás, az Úr féltése vagy a két kard? Nem kérdés, hogy a tanítványok meg akarták védeni Jézust, és ezért fegyvert is ragadtak volna. Tudjuk, hiszen nekünk itt a megírt ige, de mit akar az ember védeni: magát, a saját igazát vagy az Isten Fiának igazát, vagy magát az igét!?

Az ige önmagát magyarázza, ezért nincs szüksége védelemre. Az Isten Fia meg nem kéri az emberi védelmet. Nem kell több „elég”! Kicsit érthetőbben tehát azt mondja itt nekünk az Úr, hogy elég a két kard, elég mindaz, amitek van, elég az okos beszéd, és maradjatok veszteg.

Nekünk ezzel azt üzeni Jézus, hogy ne féljünk az eljövendő szenvedésektől, mert Ő mindent elrendezett már, és minden úgy fog történni, ahogy azt az Isten elrendelte, és bármit teszünk vagy gondolunk, akkor is az Isten rendelései fognak végbemenni! Legyünk hát türelemmel, és Isten majd cselekszik!

„Ha útam borítja felhőnek árnya,
S Uramnak céljait nem érthetem,
Mit én nem láthatok, Ő azt mind látja,
S Krisztusnak kegyelme elég nekem.”

(Halleluja 64. 1.v.)

„Ekkor így szólt hozzájuk: Miért alusztok? Keljetek fel, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.” (46. v.)

Debrecenben a mai Munkácsi u. helyén volt a Gecse-máné-kert. Persze csak egy gesztenyefasor volt, de így hívták; a maradék fáit láthattam, s talán még meg is vannak. Ugyanolyan csendes hely lehetett az imádságra, mint az eredeti.

Számunkra most a Jézus Krisztus ott elmondott szavai a fontosak, mert nem szabad az imádságban megfáradnunk. Az Úr itt erre figyelmeztet bennünket, ezért fel is kelt, hogy ne aludjunk, hanem imádkozunk. Miért is? „Azért, hogy kísértésbe ne essünk.” - feleljük, a leckét megtanulva. Csakhogy ez az éjszaka leple alatt nem is olyan könnyű, hiszen fáradtak, elgyötörtek vagyunk a napi események miatt, és talán megnyugvást sem találunk lelkünknek. Na, ezért kell imádkoznunk, hogy el ne veszítsük a kapcsolatot az Úrral, és meg ne restüljünk!

Legyünk éberek, és mikor éjjel lankadunk, imádkozunk, hiszen az a mi megtartatásunk egyik fontos feltétele.

„Légy éber este, míg csend száll a tájra,

Keresd fel égi hű barátodat!

Úgy fáj a szíve, ha hiába várna,

Ha jössz, kitárt karral fogad! (...)

Légy éberen, s imádkozzál, fiam!”

(Halleluja 120.)

„Jézus azonban megszólalt, és ezt mondta nekik: Hagyjátok abba! És megérintve a fülét, meggyógyította őt.” (51. v.)

A tanítványok mondhatták volna: „A két karddal mire is megyünk?” Csapkodni, erősködni nagyon is elég. Jézus tudta, hogy a tanítványok a védelmére akarnak kelni, de Ő rájuk szólt „Hagyjátok abba!” Mit? Hát a védelmezőt, a „biztonságiőrködést”, és legyenek veszteg. Nekünk is szól, hogy ne akarjunk az ige védelmére vagy Isten védelmére kelni, mert majd Ő megvédi mindazt, ami az ő hatalmát vagy országát fenyegeti.

Meggyógyítja a szolga fülét, és ezzel állítja helyre a rendet. Így nem érheti vád a tanítványokat. Minket se érjen vád azért, mert valamit helytelenül teszünk, és ne érjen minket elmarasztaló szó, hogy nem tettük meg azt, amit az Isten vár tőlünk.

Legyünk mindenkor türelemmel, hogy mit vár tőlünk Isten, és várjuk útmutatását arra, mit kell tennünk. *„Jó az Úr azoknak, akik várják őt; a léleknek, amely keresi őt. Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.”* (JSir 3,25–26 Károli)

„Mind közelebb, míg összetörött mind,
ami gát a te Lelked előtt. (...)
S életem életed tükre csupán:
Mindenem Jézusom lesz ezután.”

(Halleluja 213. részlet)

Ajánlott igeszakasz: Mk 14,43–52

„Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. Azután kiment, és keserves sírásra fakadt.” (61–62. v.)

Ha nem figyelek Istenre, és a saját fejem után megyek; ha nem az Úrra hallgatok és nem tartok ki mellette, akkor kudarc az élet. Nem lehetek olyan elbizakodott, mint mikor Péter megint Jézust, és azt mondja neki: *„Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!”* (Mt 16,23)

Na, ez az a helyzet, mikor mi felül akarjuk bírálni Istent és mikor Ő int minket, nem hiszünk neki. Ez legyen távol tőlünk! Mikor megszólalt a kakas, Jézus rátekintett Péterre, és akkor jutott eszébe, mit is mondott az Úr. Ne akkor jusson eszünkbe az Úr útmutatása, intő szava, mikor már késő, hanem még akkor, mikor ideje van a másként cselekvésnek, a megbánásnak és a megfordulásnak. Ne legyünk a szólás szerint eb gondolatúak, mert a kutya is csak később bánja meg a tettét, és akkor már megkapta büntetését.

Jó sírni bűneinken, de akkor, mikor bűnbánattal az Úr elé borulunk, és megvalljuk azt. Jó az isteni szónak engednünk, és az Isten szerint való dolgokat tennünk.

„Szelíd szemed, Úr Jézus elítél, bár lásd, én megint csak várom, hogy majd rám tekint, szelíd szemed Úr Jézus.”

(Halleluja 458. 4. v.)

16. hét

„Ne aggódjatok tehát, és ne kérdezzétek: Mit együnk? – vagy: Mit igyunk? – vagy: Mit öltünk magunkra? Ilyesmikért a pogányok törik magukat; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre.” (Mt 6,31–32)

Barátokkal külföldi kirándulásra készültünk. Nagyon örültem a meghívásnak, az úticélnak, de volt bennem sok félelem is. Hogyan tudok majd becsomagolni egy kis hátizsákba, amit felengednek a repülőgépre? Hogyan fogok tudni aludni, felébredni? Fogom bírni a gyaloglást? Hogyan jutok el a repülőtérre, és utána vissza? Nem is kicsit szorongtam, amíg készültem. Aztán eljött az indulás napja: a kis hátizsákba minden fontos belefért, sőt, hazafelé még néhány könyvet is vehettem. A repülőtérre jutás elrendeződött, csodálkoztam, milyen tökéletes. Az utazás során sokat nevettünk, remek volt a program és az idő is. A szobánkban pihe-puha ágy várt, amiben minden reggel kipihenten ébredtem, minden olyan volt, mintha egy mesében élnék. Mert az Úr tudta, mire van szükségem, és minden fontos dologgal el is látott.

Mihók Ildikó

„Esznek az alázatosak, és jóllaknak, dicsérik az Urat, akik őt keresik. Szívetek legyen vidám mindenkor!” (27. v.)

Úgy kezdődik ez a zsoltár, hogy: *„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Távol van tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok!”* (2. v.) Jézus mondta ezeket a szavakat a kereszten. És mondjuk mi is, amikor nehézségekkel van teli az életünk. És gyakran nehézségekkel van teli, akkor is, ha nem értjük, miért. Akkor is, ha úgy érezzük, hogy nem tudunk ezekkel a nehézségekkel megbirkózni. Ilyenkor jó elolvasni ennek a zsoltárnak a másik felét is. Azt a részt, amikor a zsoltáros dicséri az Urat, és azt mondja: *„Szívetek legyen vidám mindenkor!”* Ő már tudja, és nekünk is tudnunk kellene minden nehézségünk közepe tette is, hogy biztonságban vagyunk, ha az Úrnál vagyunk. Lehetnek nehéz napjaink, lehetnek megoldhatatlannak látszó problémáink, de ha az Urat dicsérjük, ha a szívünk nem keseredik meg, akkor biztonságban lesz az életünk. Ha pedig biztonságban vagyunk, akkor a szívünk lehet vidám mindenkor, az Úr az, aki ezt az örömet táplálja.

„Azok pedig így szóltak: Mi szükségünk van még tanúvallomásra? Hiszen magunk hallottuk a saját szájából.” (71. v.)

Jézus a nagytanács előtt áll. Ártatlan, de azt bizonyítják, hogy bűnös. Mert bűnösnek akarják látni. Mert meg akarják semmisíteni. Minden mondatát ellene fordítanak, minden mondatában azt látják, csak azt akarják látni, hogy bűnös.

Tegyük a szívünkre a kezünket: hányszor bánunk így az emberekkel, sőt, a keresztyén testvéreinkkel? Hányszor látjuk a másik cselekedetét, kimondott szavát bűnösnek, csak azért, mert másképp közelített meg valamit, mint ahogy mi; másképp végzett el egy feladatot, mint ahogy mi helyesnek tartottuk. Ezért nem az eredményt nézzük, hanem azt, hogy nem úgy csinálta. Keressük a tetteiben és a szavaiban a bűnt, akkor is, ha nincs ott. Mert büntetni akarunk. Ítélni. Igazolni magunkat. Legyőzni a másikat.

Pedig csak önmagunkat kellene. De az a legnehezebb, és ahhoz kell a legtöbb alázat.

Ajánlott igeszakasz: Fil 2,1–11

„Ezen a napon Heródes és Pilátus barátságot kötöttek egymással, korábban ugyanis ellenségek voltak.”
(12. v.)

Jézust először Pilátushoz viszik, hogy ő szabja ki a büntetését, majd onnan Heródeshez, mert épp Jeruzsálemben van, és az ő fennhatósága alá tartozik. A főpapok a bűnösségét bizonygatják. Pilátus nem talál benne semmi kivetnivalót. Heródes pedig csak kigúnyolja.

Ezen a napon azonban történik valami, az, hogy Heródes és Pilátus barátságot kötnek. Addig nem voltak jóban. Pilátus tett egy gesztust Heródes felé, tiszteletet mutat Heródes iránt, és barátok lesznek. Szövetségesek.

Van egy szólásunk: szövetséget kötni az ördöggel. Amikor nagyon akarunk valamit, amikor bármi áron szeretnénk azt elérni, de igaz úton nem lehet. Akkor szövetséget kötnénk az ördöggel is, csak hogy sikerüljön. Csak hogy igazunk legyen. Csak hogy eleget tegyünk valakinek, akinek számítunk a támogatására.

Jézus történetében nem szeretjük sem Pilátust, sem Heródest, sem a főpapokat, írástudókat. Mert néha meglátjuk magunkat bennük, amikor mi is ugyanazt tesszük másokkal, amit ők tettek Jézussal.

„De azok hangos kiáltásokkal sürgették és követelték, hogy feszítsék meg. És kiáltozásuk győzött.” (23. v.)

Pilátus megadja a népnek, amit követelt. A népnek, akit megvezettek, felhasználtak. Pilátus meg akart felelni, jó helytartó akart lenni, akit nem kergetnek el. Megtette tehát, amit követeltek. Vagyis nem meggyőződésből, nem a törvény szellemében döntött, csak hatalomféltésből vagy az élete féltéséből. Pilátus gyenge volt és jellemtelen, mondhatnánk, és ezzel el is ítélnénk.

Vajon, ha mi lettünk volna ott Pilátus helyében, mi mit tettünk volna? És mit teszünk ma, hasonló helyzetekben? Amikor tudjuk, látjuk, hisszük, hogy valaki ártatlan abban, amivel megvádolják, de nem merünk kiállni érte? Mert nem akarjuk elveszíteni a többiek szimpátiáját. Mert nem akarunk szembeszállni egy közösséggel. Mert nem akarunk egyedül lenni. Mert féltjük a társaságban elfoglalt helyünket. Nem merünk szembeszállni a többiekkel nyíltan, nem merjük felvállalni a véleményünket, csak négy szemközt mondjuk el, hogy mi nem úgy gondoljuk. Vajon ilyenkor mennyivel vagyunk jobbak Pilátusnál? Vajon ilyenkor mennyire vagyunk keresztyének?

„Jézus pedig felējük fordulva ezt mondta nekik: Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok, hanem magatokat és gyermekeiteket sirassátok, mert íme, jönnek majd napok, amikor ezt mondják: Boldogok a meddőők, az anyaméhek, amelyek nem szültek, és az emlők, amelyek nem szoptattak!” (28–29. v.)

Jézus idejében, amikor valakit kereszthalálra ítélték, akkor rögtön az ítélet után kivezették, római katonák négy-szögébe állították, és a vállára tették a keresztet. Majd pedig minél hosszabb úton kellett elmennie a kivégzés helyére. Mögötte pedig jött egy katona egy plakáttal, amire a bűneit írták fel, amiért elítélték.

Jézust asszonyok is követték, akik sírtak. Hozzájuk fordult Jézus, hogy ne őt sirassák. Mert jönnek még sokkal rosszabb idők, amikor a gyermekeik kerülnek veszélybe. Jézus Jeruzsálem szétrombolásáról beszélt, annak a városnak a pusztulásáról, amely most sem hallotta meg Isten hívását.

Nekünk is vannak „jeruzsálemeink”. Olyan dolgaink, amelyek távol tartanak minket Istentől, bármennyire is hív bennünket. Lehet, hogy ez a Jeruzsálem a család vagy a munka. Ha Istentől kaptuk is, nem lehet egyik sem fontosabb nála. Meg kell hallanunk a családuink és a munkánk közepette is, hogy Ő hív, hogy Ő szól hozzánk. Másképpen mi is a pusztulásba megyünk.

„Jézus pedig így könyörgött: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” (34. v.)

Jézus elítélése olyan volt, mint egy lavina, amely egy kis hógolyóval kezdődik, de hatalmas erejű és mennyiségű hógörgeteggé alakul át, és elpusztít mindent, ami az útjába kerül, megfojtja azt, aki a fogságába kerül. Először csak nem tetszett a farizeusoknak, amit Jézus tett, ahogyan tanított. A végén pedig már az a nép is szembeszállt vele és a vesztét akarta, amely hallgatta a tanításait, látta a csodáit, megélte a gyógyításait. Jézus pedig azt mondja: *„Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!”*

Jézus ma is, értünk is így könyörög. Könyörög akkor, amikor hátat fordítunk és tetteinkkel, szavainkkal fájdalmat okozunk neki, amikor elfelejtjük mindazt, amit tanított nekünk, amikor hiszünk azoknak, akik azt mondják: ez nem bűn, ez szeretet. Pedig nem az, mert ellentétben áll Isten törvényével. Csak nem akarunk kilógni, csak nem akarunk felelősséget vállalni, csak rosszul értelmezzük, mi a szeretet, mi az elfogadás. És mai, 21. századi világunkban sok ilyen kísértés van.

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 13.

„Volt egy József nevű ember, Arimátiából, a júdeaiak egyik városából, a nagytanács tagja, derék és igaz férfiú, aki nem értett egyet a többiek döntésével és eljárásával, mert várta az Isten országát.” (50–51. v.)

Arimátiai József „nem értett egyet a többiek döntésével és eljárásával”. Tudjuk, hogy a nagytanács tagja volt, de azt nem tudjuk, hogyan szavazott Jézus ügyében. Talán hallgatott, talán az elítélése ellen szavazott. Lehet, hogy neki is el kellett volna bújni, mint a tanítványoknak, de a lelkiismerete megakadályozta ebben. Az, hogy nem tett semmit Jézus elítélése ellen nem hagyta nyugodni, ezért elkérte a holttestét. Abban a korban az volt a szokás, hogy a bűnözőket nem temették el, hanem hagyták, hogy a kutyák és keselyűk falják fel őket. Ehelyett lenvászonba csavarta a testét, és egy olyan sírba helyezte, ahol nem feküdt még senki.

Arimátiai József ugyanazt tette, amit mi is szoktunk: ahelyett, hogy életében álltunk volna amellett, aki meghalt, halálában adjuk meg neki a tisztességet, halálában kezdjük el nagyon szeretni és nagyon tisztelni. Csodás síremlékeket építünk, gyakran meglátogatjuk a sírt, és rengeteg virágot teszünk rá. Pedig ehelyett életében kellett volna mellette állnunk.

17. hét

„Jézus pedig ezt mondta neki: Ha tehetsz?! Minden lehetséges annak, aki hisz.” (Mk 9,23)

Nagyon szorongtam egy lakáseladás miatt az elmúlt időszakban, mert nem volt nehézségektől mentes a folyamat. Az eladás előtt az áramot vissza kellett kapcsoltatni, ami egy számomra hihetetlen akadályokkal terhelt procedura volt. Megoldási tervek gyártása, folytonos kétségkedés, lehangoltság lett úrra rajtam. Imádkoztam folyamatosan, kapaszkodtam minden erőmmel Isten kegyelmébe, és tudtam, hogy a megoldás tőle fog jönni. Ám ez egy harc volt, minden nap számtalanszor tört rám a szorongás, kétség. Volt, mikor rossz hírek jöttek, hogy azt éreztem, ezúttal nem fog megsegíteni az Úr. S bár nem rövid idő alatt, de megoldódott minden. Ismét. S a végtelen hála némi szégyennel is párosult bennem, hogy még mindig nem sikerült a békességemet megőrizve átjutni a viharon. De hiszem, hogy minden ilyen hittel megharcolt helyzet közelebb visz ehhez.

Hártó Ákos

„Amikor emiatt tanácstalanul álltak, íme, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában.” (4. v.)

Beteljesedett Krisztus küldetése és most a feltámadására tett ígérete is. S mi erre a hozzá legközelebb állók reakciója? Tanácstalanság. A felszabadult öröm helyett értetlenkednek, mert szívük mélyén most sem tudták elfogadni, hogy a Messiás szabadítása nem úgy zajlott le, ahogy ők azzal számoltak. Hányszor van ez velünk is, hogy Isten csodáira kétkedéssel felelünk, ha nem úgy következnek be, ahogy azt imáinkban kértük. S milyen kegyelmes a Mindenható, hogy mellénk is odalép ilyenkor a Szentlélek mint pártfogó és vigasztaló, megérteti velünk a történetek valóságát. Merjük az Úrra bízni magunkat teljes szívünkkel és értelmünkkel, megvallva, hogy bármi is történik velünk és körülöttünk, az Ő tervének megvalósulása lesz a tökéletes megoldás a helyzetünkre! Mennyi erőt és szorongással töltött percet spórolnánk meg magunknak, ha nem szorítanánk görcsösen a saját elképzeléseinket arról, hogy kellene Istennek cselekedni, megszabadítani, győzni...! Örvendezzünk ma a feltámadás csodáján elmélkedve, és simuljunk az Ő tenyerébe, az Ő terveibe, mert ott leszünk a helyünkön.

„Miközben egymással beszélgettek és vitáztak, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük.”
(15. v.)

Krisztus egyik tökéletes lelkigondozását mutatja be az emmausi tanítványok története. Tanítványokról ír az ige, azaz olyanokról, akik közelről ismerték az Urat. Ő mégsem kéri számon őket, nem rója fel, hogy nekik most nem szomorúan kellene hazafelé ballagniuk, hanem a feltámadást hirdetve szolgálniuk. Jézus kíváncsi rájuk, arra, hogy ők hogyan élték meg az elmúlt napok eseményeit. „Mi történt?” - kérdezi a Megváltó végtelen szeretettel. S ugyanezzel a szeretettel kérdez minket is életünk minden órájában: „Meséld el, mi történt?” Nem azért, mert nem tudja, hanem mert sokszor mi nem tudjuk, mi is történt valójában. Mindezek után a Messiás *„elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt”* (27b. v.). S itt a lehetőség dönteni, mit tekintek igazságnak. Ami én-szerintem történt, vagy amit Krisztus szeretne megértetni velem. Ugyanezt kínálja fel számunkra ma is. Imádkozás, igeolvasás, igehirdetés közben megérteti velünk, hogy a valódi öröm és békeesség nem ismerhető meg, ha csupán a fizikai világ történéseivel foglalkozunk.

Ajánlott igeszakasz: Jn 6,60–69

„Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat.” (45. v.)

Krisztus keresztre feszítése előtt előre elmondta a tanítványainak, mi fog történni vele. Teste harmadnapra eltűnt a sírból. Az emmausi tanítványok elmesélik, hogy találkoztak a feltámadt Jézussal. Megjelenik a tanítványoknak, és bizonyosságot tesz, hogyan teljesítette be, ami meg volt írva róla. Gondolhatnánk, hogy e csodák közül egy is elég lenne ahhoz, hogy higgyenek. Ám mindezek után a Megváltó maga nyitja meg a tanítványok értelmét, hogy értsék az írásokat. Önmagukban a csodák senkit nem juttatnak hitre, mert hit nélkül azonnal boncolgatni kezdjük, milyen trükk, csel lehet a háttérben, még akkor is, ha a saját szemünkkel láttunk valamit. A csodák áldások, Isten végtelen szeretetének és hatalmának megnyilvánulásai. Ne ezekre vágyjunk, hanem arra, hogy az Úr a mi értelmünket is napról napra megújítsa, és ezáltal élő kapcsolatunk legyen vele! *„Ti vagytok erre a tanúk.” (48. v.)* - mondja ma nekünk is az Úr. Legyünk hálás tanúságtevők, mint akik bűnbocsánatot nyertek és megmentett minket a Mindenség Ura!

„És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe.” (51. v.)

Krisztus a keresztfán másokért könyörgött. Mennybe vitele során is áldást mond a körülötte lévőkre, és azóta is az Atya jobbján ülve szüntelen közbenjár érettünk. Míg a Sátán vádolja az embert, addig a Messiás az érdekében szól, meg akarja menteni. S ez nemcsak a szellemi világban zajlik, hanem a mi mindennapi életünkben is. Mikor lelkünkben tusakodunk a múlni nem akaró büntudattal, amikor múltunk történései szüntelenül vádolnak. Ha azt érezzük, végleg elbuktunk, és méltatlanságunk miatt nem akarunk már az Úr elé jönni, akkor emlékezzünk a mi közbenjárónkra. Aki egyszer és mindenkorra legyőzte a Sátánt, tökéletes áldozatával kifizette a bűneink árát. Fontos a bűnöket felismerni, megbánni, a bűnbocsánatot elfogadni. Ha erre nem vagyunk képesek, akkor Krisztus kegyelmét nem fogadjuk el. Ezzel azt állítjuk, az ő vére sem volt elég ahhoz, hogy bocsánatot szerezzen azért, amiket tettünk. Ragadjuk meg a bűnbocsánat drága kincsét, mert csak az szereti Őt jobban, akinek többet bocsátottak meg (Lk 7,47)!

Ajánlott igeszakasz: Lk 7,36–50

„Hálát adunk mindenkor Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának, amikor értetek imádkozunk.” (3. v.)

Pál apostol a keresztény ember két nagyon fontos felelősségére hívja fel a figyelmünket, amit sajnos könnyen elfelejthetünk. Az egyik a hálaadás, a másik a közbenjárás a közösségünkért. Gyakran magától értetődőnek vesszük, hogy van templomunk. Szól az örömmüzenet lelkipásztorunk által, aki hirdeti azt. Testvérek, akik jelenlétükkel és szolgálattal segítik mindezt! Ez maga a csoda. Csoda, hogy az ige leírása után 2000 évvel ugyanúgy léteznek ilyen közösségek, akár üldözik, erkölcsileg próbálják zülleszteni, vagy belső viszályok tépázzák őket. Fontos ezért újra és újra hálát adnunk, hogy van lelki közösségünk. S ha javítandó dolgokat látunk, akkor könyörögjünk ezek változásáért, járjunk közben az Úrnál, hiszen övé a hatalom a változtatásra. S nemcsak másban, hanem bennünk is, ezért csak akkor osszuk meg intelmeinket (azokkal, akikre ezek vonatkoznak), ha az Isten előtt értük könyörögve nem derül ki, hogy mindezen észrevételek mögött valójában a saját szívünk hiányosságai állnak.

„Erősödjetek meg minden erővel az ő dicsőségének nagysága szerint a teljes állhatatosságra és az örömmel viselt hosszútűrésre.” (11. v.)

Ebben az igeversben azt tárja elénk a Szentírás, hogy mi azoknak a hívő testvéreknek a „titka”, akik Krisztus jó illatát árasztják magukból. Akik mellett azt érezzük, hogy olyan jó a közelükben lenni. Ők azok, akikről minden nehézség, hosszútűrés közepette az Istentől kapott erő általi csendes, békés öröm sugárzik. Nem panaszkodnak szüntelenül, nem akarják elhitetni, hogy gond nélküli az életük. Nem bántja őket mások jóléte és öröme, alázattal készek egy eldobott zsebkendőt felvenni a templom padlójáról. Nem tartják különbnak magukat azoknál, akik nem ismernek annyi igeverset fejből, nem járnak olyan régóta a gyülekezetbe, mint ők, hanem – ha akárcsak egy kedves mosollyal is – üdvözik az először a templomukba betérőt. Ez nem a saját teljesítményük; a szív változásának jeleit látjuk bennük, mert aki valóban elfogadta a megváltás ajándékát, abban olyan öröm támad, hogy az a kitartást, hosszútűrést igénylő helyzetekben sem hagyja el. Vágyunk mi is ilyen testvérekké válni mások számára!

Ajánlott igeszakasz: Gal 5,22–26

„Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmaságok: minden általa és reá nézve teremtetett.”
(16. v.)

A ma embere eltávolodott a láthatatlan világ valóságától. Materialista, anyagközpontú szemlélettel csak a látható, tapintható, érezhető környezetre figyel. Elméleteket gyárt, hogy mi miért történik, és annak mi a következménye, ha pedig nem úgy alakul, akkor újabb igazságokat próbál alkotni, hogy mégis meg tudja magyarázni. Mindezek mögött az emberi öntudat áll, és annak akarata, hogy mindent értsen és irányítson, ami nem más, mint az Isten helyébe lépés vágya. Nekünk, hívőknek megadatott, hogy elfogadjuk egy láthatatlan, szellemi valóság létezését, mely még valóságosabb, még nagyobb hatással bíró, mint mindaz a környezet, amit magunk körül látunk. Ha Istennek hatalma van arra, hogy az üldözött nép előtt kettényissa a Vörös-tengert, megállítsa és visszafordítsa az időt, halottakat támasszon fel, akkor a látható vagy a láthatatlan világ szabályai az erősebbek? A Biblia minden oldala arról tanúskodik, hogy az Örökkévaló mindenható, ezért bátran bízhatunk benne minden körülmények között.

18. hét

„Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.”
(Jak 5,16)

Az imádság gyakorlása hatalmas kegyelmi ajándék az Istentől, és nagy szükségünk van rá.

Tudnom kell, hogy először az Úr szólított meg, váltott meg, vonzott magához, és Ő tett alkalmassá, hogy megértsem, nekem is szükségem van a vele való kapcsolódásra. Rámutatott bűneimre, és megértette velem, hogy az igaz ember nem bűn nélküli, hanem megigazított bűnös ember Jézus Krisztus kereszthalála által. Ezért fordulhatok bátran, gyermeki bizalommal hozzá mint Atyámhoz, és ígéretei alapján biztosan meghallja az imáimat. Arra is tanított, hogy nem egy betanult, vagy szokássá vált imádságnak van ereje, hanem a szívből jövő, buzgó könyörgésnek. Az Úr ezt hallgatja meg, és imám általa lesz erőssé, még akkor is, ha én erőtlennek érzem. Imádkozzunk egymásért, és így gyógyulhatunk, erősödhetünk meg, mert az élő Istennek szüksége van az imádkozó gyülekezetek szolgálatára ebben a világban.

Tóthné Kovács Margit

„Kegyelmes és igazságos az Úr, irgalmas a mi Istenünk.” (5. v.)

Isten a második parancsolatban (2Móz 20,6) önmagáról jelenti ki, hogy irgalmas azokhoz, akik szeretik Őt, és parancsolatait megtartják. A kegyelem és irgalom olyan tulajdonságai Istennek, amelyek az Ő szeretetéből fakadnak, és ebből a mindent megelőző szeretetből élünk mindannyian.

Ellenben Isten igazságos is, és az Ő igazsága azt jelenti, hogy a bűneset óta mindannyian elszakadtunk tőle, és ez a bűnös életünk büntetést, halált és kárhozatot érdemel. Ő könyörült rajtunk, de amíg nem veszünk tudomást bűneinkről, és Isten bűnből való szabadításáról Jézus Krisztus által, addig ítélet alatt vagyunk.

Szabad akarattal dönthetünk, hogy elutasítjuk, vagy hittel elfogadjuk Isten kegyelmét és irgalmát, Jézus Krisztus értünk hozott áldozatát. Ha igen, akkor hatalmas kincset kapunk ajándékba: egy olyan személyes szeretetkapcsolatot az Úrral, amely a földi életünkre és az örök életre nézve is megtartó, üdvözítő erő. Erre hív ma téged is, hogy *„Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe.”*

„Titeket is, akik egykor Istentől elidegenültetek és ellenséges gondolkodásúak voltatok gonosz cselekedeteitek miatt, most megbékéltetett emberi testében halála által, hogy mint szenteket, hibátlanokat és feddhetetleneket állítson majd színe elé.” (21. v.)

Az Istentől eltávolodott és az Őt tagadó ember rombol és pusztít, ellensége lett a teremtetett világnak, az embertársainak és önmagának is. Ennek ellenére Isten ma is jelen van a világban, és számunkra elképzelhetetlen irgalommal és szeretettel munkálkodik annak a bensőséges szeretetkapcsolatnak a helyreállításán, ami a teremteskor volt Isten és az ember között. Az Ő igazsága és kegyelmének csúcspontja Jézus Krisztusban valósult meg, aki az isteni dicsőségből lejött közénk, emberré lett, hogy a halála és feltámadása által megbékéltessen az Atyával. A bűneset óta népek, nemzetek és egyes emberek életében lett nyilvánvalóvá az Ő szabadító munkája, de az ítélete is. Ez a hatalmas munka ma is zajlik értünk és bennünk a Szentlélek által, hogy az utolsó napon mint megváltott gyermekei állhassunk az ítéltőbíró elé.

Ha már a tied ez a Krisztusban hívő, szent és az Ő számára elkülönített élet, akkor maradj meg benne szilárdan és egyenesen. Ha vágysz rá, kérd teljes szívvel, és megadja neked is.

„Akiknek Isten tudtul akarta adni, hogy milyen gazdag e titok dicsősége a pogány népek között. Ez a titok az, hogy Krisztus közöttetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek.” (27. v.)

Pál apostol az elhívásával együtt új életet és megbízatást is kapott, hogy elvigye a Jézusról szóló örömhírt a pogányok közé (ApCsel 22,21). Abban a korban megbotráncóztató gondolat volt, hogy Jézus Krisztus kereszthalála által megnyitotta az üdvösség kapuját mindenki számára. Nemcsak a választott népnek, hanem az Isten törvényét még nem ismerő pogány nemzetek számára is van reménység az örök életre. Pál ezt a küldetést az Úr Jézustól kapta, és üldöztetések között is örömmel és bátorsággal végezte.

Ma is még a kegyelem idejét éljük, és nyíltan hirdetik a Krisztusról szóló evangélium. Ezt a dicsőséges titkot Isten mindenki számára felkínálja, és meg is akarja ismertetni az Ő kijelentett igéje által. Sokan elutasítják Őt, mások viszont örömmel fogadják és továbbadják.

Fogadd el te is a felkínált kegyelmi ajándékait, és engedd, hogy Krisztus munkálkodjék benned és általad. Nagy szükség van bizonyágtevő, bátor hitvallókra, *„Mert a teremtet világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését.”* (Róm 8,19)

„Szeretném, ha tudnátok, mennyit küzdök értetek és a laodiceaiakért és mindazokért, akik engem nem ismernek személyesen, hogy szívük felbátorodjék összeállva szeretetben.” (1–2a. v.)

A Krisztust követő élet küzdelmes, nehézségekkel teli élet. Külső támadások és belső lelki harcok sorozatát vívjuk naponta önmagunkért és az Ő nevéért ott, ahol élünk, és azok között, akiket Isten ránk bízott.

Pál bátorítja a gyülekezeteket, hogy ha már Krisztust elfogadták, és ő az Úr az egyéni életükben és a közösségükben, akkor igyekezzenek egyre jobban megismerni Őt és a titkát, amit kijelent számukra. Ne a tévtanításokra hallgassanak, hanem az élő Jézus Krisztusra, mert *„Benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve.”* (3. v.) Egymással szeretetközösségben élve, egymás hite által lehet mindezt megismerni és megélni.

Mi is Krisztus erejével harcoljuk meg naponta a hit nemes harcát, hogy elvégezhessük a küldetésünket, amelyre elhívattunk. Ha elfáradunk akár egyéni imaéletünkben, akár a gyülekezeti közösségünkben, megtapasztalhatjuk: *„Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan foháskodásokkal.”* (Róm 8,26)

Ajánlott igeszakasz: 2Thessz 2,13–17

„Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljete is őbenne.” (6. v.)

A Krisztust követő, keresztyén élet titkáról és csodájáról ír az apostol. Az Ő szelíd hívó szavát meghallani és hittel befogadni a szívünkbe óriási kegyelmi állapot, mert *„Akik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, mindazoknak, akik hisznek az Ő nevében.”* (Jn 1,12) Ha már döntöttél, és hittel reá bízad magad, beengeded az életedbe, és a szívedben is ő az Úr, akkor nemcsak egy döntő fontosságú pillanat volt, hanem egy új élet kezdete.

Vele és őbenne élni azt jelenti, hogy feltétlen bizalommal hiszek benne. A hétköznapiakon is vele közösségekben élek, szavaimmal és az életemmel róla teszek bizonyosságot. Hálát adok az örömeimben, és engedelmes szívvel vele járom a szenvedések útját is. Hozzá menekülök az élet viharaiiban és a csalódásaimban is. Nem öncélú életet élek, hanem az Ő akaratát keresem. Az ígért jutalom pedig: *„Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja.”* (Zsolt 1,3)

„Eltörölte a követeléseivel minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, és eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára.” (14. v.)

Az életünk során felvett adósság nagy teher tud lenni, és igyekszünk is minél hamarabb törleszteni. Pál egy olyan adóslevélről ír, amelyen azok a bűnök szerepelnek, amelyekkel Isten rendelkezései és parancsolatai ellen vétettünk. A Szentírás pontosan leírja, hogy mi az Isten akarata a mi javunkra, de az ember mégis a saját akarata szerint akar élni, figyelmen kívül hagyva az élet törvényét. Ez a lista naponta szaporodik, és sokan tudomást sem vesznek róla. Akinek a Szentlélek ráterheli a szívére, az meglátja a bűneit vádpontonként, és megvallja, hogy egyedül nem lehet megszabadulni tőle, sőt egyetlen ember sem tud segíteni, mert mindenkinek megvan a saját adóslevele.

Az ige örömhírt közöl, mert Jézus Krisztus, Isten Fia azért jött, hogy egyetlen és tökéletes áldozatával értünk és helyettünk odaszegezze a keresztfára az adóslevelünket az összes eredendő és szerzett bűneinkkel együtt. Egyedül Ő volt büntelen és tiszta, és egyedül neki adatott hatalom és erő, hogy ráírhasa: Kifizetve!

„Ha tehát Krisztussal meghaltatok a világ elemei számára, miért terhelitek magatokat olyan kötöttségekkel, amelyek csak az e világ szerint élőkre kötelezők: »Ne nyúlj hozzá, ne ízeled meg, ne is érintsd!«” (20–21. v.)

Krisztus kereszthalála egyszeri és tökéletes áldozat, de sokan mégis igyekeznek valamit hozzátenni, kiegészíteni az üdvösségbe vetett hitet. Teljesítményorientált világban élünk, és vágyunk kitűnni az embertársaink közül, szeretnénk elkápráztatni őket és még Istent is. A vallásos hagyományok, a magunk csinálta hiábavaló kegyeskedés, alázatoskodás csak megterheli a hitéletünket, és az üdvösségünkre nézve semmit nem számít.

„Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lélek, ott a szabadság” (2Kor 3,17) - vallja Pál apostol. Ha Krisztusban szabadok lettünk, és ebben a szabadságban Őt követjük, akkor az igében nem haszontalan előírások sorozatát kaptuk tőle, hanem a nagy parancsolatot: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat.” (Lk 10,27) Ha rájövünk, hogy önmagunktól szeretni sem tudunk igazán, akkor hittel és őszinte alázattal kérhetjük az Urat, és Ő segít megérteni, elfogadni és cselekedni az Ő akaratát az életünkben.

19. hét

„Elétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is!” (5Móz 30,19b)

A huszonéves srác édesanyja kíséretében érkezett a terápiás otthonba. Megjárta már a pszichiátriát is néhány-szor, de a többéves drogkarrieréből nem tud kilépni. Eltökélte magát, és motivált a változásra. Azonban minden eltelő perccel egyre ádázabbá válik a benne dúló harc: „Maradjak vagy menjek?” A fejét fogja, leguggol, gyötrődik, feláll, révetegen néz, motyog magában... Szíve, lelke: csatatér. Egy-egy kérdéssel segíteni próbálunk, hogy jó döntést hozzon. Ránézek, és magamban könyörgök érte. Egyszer csak szól édesanyjának: „Menj! Maradok!”

Uram, mutass meg nekem ma valakit, akit a te nevedben bátoríthatok a te megismerésedre és követésedre! Taníts leborulni, tusakodni egy-egy elveszettért, egy-egy függőbetegért! És adj (nekik is), kérlek, győzelmeket, életre szóló, áldott döntéseket!

R. Szabó István lp.

„Az Úr házában lakom egész életemben.” (6b. v.)

Feri közösségi tag volt. Ügyesen gazdálkodott, vállalkozóként működött. Ősszel a mi gyümölcsleveink is nála készültek. Májustól gyengélkedni kezdett. Júliusban azonban kiderült: a rák immár áttéteket képzett szervezetében. Meglátogattam. A kórház folyosóján ültünk ketten, beszélgettünk, majd felolvastam a 84. zsoltárt. Tagoltan olvastam, és versenként kerestük az üzenetet. Szívemben hordom most is, ahogy Feri rácsodálkozott arra, hogy a templom biztonságot nyújt, menedéket. A zsoltárossal együtt vágyott az Isten házába, az Úrral való közösségre. Többször is felcsillant a szeme egy-egy felismeréskor: „Az igen!” Különös öröm ült ki immár beesett arcára, kutató tekintetére, amikor azt mondtam: ott van templom, ahol Isten és az övéi együtt vannak; a kórház is templom lehet. Nem sokkal utána, 51 évesen átlépte a két világ közötti küszöböt. Jó reménységgel vagyok felőle.

Testvérem, templom-e a házad, az életed? Örömforrás-e az, hogy Ő a te pásztorod, és biztos cél felé haladhatsz?

„Meghaltatok...” (3a. v.)

Steve Jobs, az iPhone megálmodója és megtervezője 56 évesen, rákban, multimilliárdosként halt meg. Egyesek szerint ezek az ő szavai voltak: „Van pénzem, hogy bármilyen tehetséges embert felvegyek, de nem lehet valakit felvenni, hogy viselje a betegséget. Pénzzel az anyagiak elérhetők, de van egy dolog, amit nem lehet megvenni: magát az életet.”

Van, amit szeretnénk másokkal elvégeztetni – ha tehetnénk. És van, amit elvégzett valaki helyettünk, értünk.

Élő hitű embereknek mondja az ige, hogy „meghaltatok”, azaz az Ő elképzelése, vezetése lett minden területen az egyedül mérvadó. Az „én” megfeszítettett a Golgotán, és elvérzett. A Jézus halálába bele van csomagolva a mi halálunk is; mint ahogy feltámadásába és életébe a mi feltámadásunk és életünk is. Isten gyermekei számára a halál és a feltámadás e világi tény és örömforrás. A dicső jövő felőli bizonyosság csak ráadás!

Bárcsak úgy élnék, hogy megláthassák mások is az Ő feltámadásának erejét (Fil 3,10), és kívánnának meghalni övele.

Ajánlott igeszakasz: Fil 3,1–14

„Ne hazudjatok egymásnak, mert levetkőztétek a régi embert cselekedeteivel együtt, és felöltöztétek az új embert... ” (9–10a. v.)

Krisztuskövetőknek mondja Pál: ne hazudjatok! Avagy a hitre jutott ember nem biztos, hogy egyenes és becsületes? Főleg, hogy tudjuk az igéből: Isten országán kívül maradnak a hazugok. Hogy lehet, hogy nem ismeri Jézus azokat, akik (saját állításuk szerint) Őt szolgálták, és az Ő nevében sok látványos tettet vittek végbe?

A jó – igei értelmezés szerint – nem erkölcsi-morális kérdés, hanem az Istennek való engedelmesség függvénye. Egyedül Ő dönti el, hogy melyik szív és melyik szolgálat dicsőíti őt, és melyik öncélú. A Hegyi beszéd végén az Úr Jézus figyelmeztet, hogy vannak, akik hamisságukat krisztusinak tűnő mázzal vonják be. Az Ő nevét bitorolva – úgymond – prófétálnak, ördögöket űznek, és csodákat tesznek.

Egyre többen dőlnek be azoknak a látszólagosan keresztény mozgalmaknak, amelyek állítják magukról, hogy (csak) ott van erő, csoda, prófétálás, gyógyítás, hit, lélek. Félő, hogy megtérés nélkül sokan majd ezt hallják Jézustól: *„Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!”* (Mt 7,23)

„Mint Istennek szent és szeretett választottai, öltsetek magatokra könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet. Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak.” (12–13a. v.)

Roy Hessiont parafrázálva: kígyó vagy-e vagy féreg? A kígyó, ha veszélyben érzi magát, ágaskodik, sziszeg, ellen-támad. A féreg nem védekezik, el lehet akár taposni. Jézus vállalta a Zsolt 22,7-ben lévő ígét: *„féreg vagyok, nem ember.”* Megalázta magát, lemondott minden királyi és mennyei jogáról és, ha (gy)alázták, nem viszonzta.

Téged hova sorol az Úr? Te szolgálsz, vagy Jézus szolgál benned és általad? Ő mondta: *„Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.”* (Mt 20,28) Jaj neked, jaj nekem, ha az „én” szolgál, hiszen Istennek nem kedves, ha én, a meg nem tért énem szolgálja Őt és az övéit.

Az olyan hívő, aki ego-ját nem tette le a Jézus lábaihoz, az túlérzékeny, sértődékeny, haragtartó, elégedetlen (szinte) mindennel és mindenkivel, sokszor sunyi, türelmetlen, szeretetlen...

A szent és szeretett választottak örömmel vannak szeretetközösségben, és azt jézusi lélekkel munkálják is. Igaz ez rád is?

Ajánlott igeszakasz: Mt 7.

„Ti, apák, ne ingereljétek gyermekeiteket, nehogy bátortalanokká legyenek.” (21. v.)

M. Seligman az 1960-as években kutatta a kutyák áramütésre való reagálását. Az egyik csoport, akadályokat legyőzve, eljuthatott a kennel egy olyan részére, ahol nem érte több áramcsípés. A kutyák másik csoportja számára pedig nem volt menekülési lehetőség: bárhova mozdultak, ugrottak, ott is a padlóból jött az áramütés. Amikor viszont a két csoportot felcserélte, akkor jöttek a döbbenetes felismerések: a sikeres meneküléssel megszokott kutyák akkor is folyamatosan keresték a megoldást, ha megtapasztalták, hogy nincs egy lábnyomnyi hely sem áramütés nélkül. A menekülés lehetetlenségét megtapasztaló kutyák pedig az új helyzetben sem próbálkoztak, amikor már lett volna áramütésmentes tér számukra.

Mire tanítom, szoktatom a rám bízottakat, akik akár vér szerinti, akár lelki gyermekeim: reménytelenségre, beletörődésre, rezignáltságra vagy bátorságra, odaszánásra, útkeresésre? Elhívásunk, hogy Isten dicsőségére az Ő ügyének zászlóvivői legyünk mindenkor, minden körülmények között.

„Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk Krisztus titkát – amely miatt most fogoly is vagyok –, hogy azt úgy hirdethessem, amint szólnom kell róla.” (3–4. v.)

A hangyák megérzik a halott társaikban képződő olajsavat, és máris tudják: ki kell vinni őket a hangyátársadalomból. Azonban ha kutatók olajsavat cseppentettek élő, egészséges egyedekre, akkor társaik úgy jártak el velük, mint az élettelenekkel. A hangya szag mentén dönti el, hogy ki élő és ki halott.

Isten népe körében is létezik az az állapot, hogy nem azok vagyunk, akiknek gondoljuk magunkat: *„az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy.”* (Jel 3,1) A jézusi megállapítást ébredésre, megtérésre, szolgálatra való felhívás követi, hogy *„Krisztus jó illatja”* (2Kor 2,15) legyünk. Egyesek azonban megkerülik a megtérést, gyülekezetet váltanak, és (elmondásuk szerint) kenetteljesebb lelkészt hallgatnak.

Pál mit (is) mond? Ha az igehirdető(d) netalán „nem üti a (mennyei) mércét”, akkor ez nem (csak) róla szól. Érte való tusakodás, esedezés nélkül milyen alapon akarom az áldást?

Könyörögjünk naponta a szolgálókért, az élő és éltető igéért, a tiszta ige Lélekkel teljes hirdetéséért, lelkészeinkért!

„A köszöntést én, Pál írom a saját kezemmel. Ne feledkezzetek meg az én fogságomról! Kegyelem veletek!” (18. v.)

Az 1671-1681 közötti időszak gyászévtized néven maradt fenn a magyar történelemben. Aki nem tagadta meg hitét, és nem állt be a katolikus egyházba, annak vagyonát elkobozták, őt száműzték, vagy sok esetben meg is ölték. 700-nál is több volt a beidézett protestáns prédikátorok, tanítók száma. 1674-ben negyvenkettőt gályarabságra ítélték. Az itáliai Nápolyig gyalog hajtották őket, lábaikra nehéz bilincseket kötve. Közülük mindössze 26-an éltek túl, őket 1676. február 11-én Michael De Ruyter holland tengernagy szabadította ki.

Pál apostol kéri, hogy megemlékezzenek a kolossébeliek az ő fogságáról, mint aki Jézusért viseli a börtönt és a bilincseket.

Mi is tartozunk figyelemmel követni testvéreink szolgálatát, akár üldöztetését, a világ bármely pontján történjen az. Amit pedig Isten Lelke szívünkre helyez, aszerint vegyünk tevékenyen részt szenvedő testvéreink szolgálásában, könyörögve értük. Kérjük el az Úrtól, hogy adott esetben mi is kitartsunk, és bátran vállaljuk Urunkat, hitünket.

20. hét

„Most azonban világosság vagytok az Úrban: éljétek úgy, mint a világosság gyermekei. A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség.”
(Ef 5,8b–9)

Mostanában egyre többször vagyunk kénytelenek utcán osztani a Gedeon Társaság kiadásában megjelent Újszövetséget, amelyben a Zsoltárok és a Példabeszédek könyve is megtalálható. Furcsán néznek ránk az emberek, nem értik, hogy miért tesszük ezt, sokszor azt hiszik, hogy valami szekta hirdeti a tanait. Némelyek azonban elfogadják az ingyenes kis Bibliát. Van, aki, csak éppen a kezét nyújtja, és már szinte menekül, nehogy valami beszélgetésbe kerüljön egy idegennel, aki láthatóan más, mint akikkel eddig találkozott. Van azután olyan, aki ismeri a Bibliát, és egy-egy komoly kérdést tesz fel, igazi választ várva. Olyan is van, aki a rendőrséggel fenyegetőzik, hogy képzeljük, hogy Bibliát osztunk, micsoda dolog ez? – kérdezik támadóan. Kérem a testvérek állhatatos imádságát ezért a szolgálatunkért!

Takács Ferenc

„A szeretet éneke (...) Hirdetem nevedet mindörökké.”
(1b. v., 18a. v.)

A zsoltár első és utolsó verséből vett idézet méltó a mai naphoz, az ünnephez: Krisztus megváltottainak minden vasárnap ünnep. A szeretet énekének örömeivel hirdessük Megváltónk, Jézus Krisztus tettét, aki szeretetét önfeláldozásában megmutatta, vállalta a nekem járó halált. Emlékezhetünk az úrvacsorás istentiszteleten elhangzó bibliai mondatra: *„Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e poharat, az Úr halálát hirdessétek, amíg eljön.”* (1Kor 11,26) Persze ez is „csak” nyomaték a híres misziói parancshoz: *„Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet... és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”* (Mt 28,19a; 20b) Ezért hálából hirdetjük mindenkinek a megmenekülés útját, hogy elengedte bűnünk büntetését Mennyei Atyánk. Így tagolódhatunk be az Egyházba, ami a Krisztus teste, örvendezhetünk az istentiszteleteken a testvérekkel együtt, hallgatva az igehirdetést mint Isten hozzánk szóló személyes üzenetét, és énekelhetünk szeretett énekeket boldog örömmel.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 116.

„Halljátok meg ezt, ti, vének, figyeljen az ország minden lakója! Történt-e ilyesmi a ti időtökben vagy őseitek idejében?” (2. v.)

Sok emberrel találkozom nap mint nap. Egy részük már hitben járó testvérem, mások még nem ismerik az Úr útját. Azonban, függetlenül a hitbeli háttértől, mindenkivel előkerül a beszélgetések során, hogy mostanában mennyi minden történik úgy, amelyek azért nem voltak így régebben. Nemcsak a hírek gyors hozzánk jutásának lehetősége miatt hallunk rettenetesebbnél rettenetesebb, ijesztőbbnél ijesztőbb híreket a világ minden tájáról, hanem mert valóban felgyorsult a világ, és ez a katasztrófák megtörténésére is vonatkozik. Igen hangosan „cseng az ébresztőóra”, hogy ébredjünk, mert közel az idő, mindenek beteljesednek, amelyeket Urunk Jézus hirdetett nekünk, hogy: *„Vigyázzatok, ne rémüljete meg, mert ennek meg kell lennie...”* (Mt 24,6b). Jó, hogy mi, Krisztus megváltottai, nem kell beálljunk a rémüldözők sorába, hanem tanúságot tehetünk a békességről, amit kaptunk, amely nem a külső körülmények függvénye, hanem szívünk állapotának kisugárzása, a *„Krisztus jó illata”* (2Kor 2,15a) ebben a tőle elfordult nemzedékben.

„Fújjátok meg a kürtöt a Sionon, fújjátok riadót szent hegyemen! Reszkessen az ország minden lakója, mert jön az Úr napja, bizony, közel van már! Sötétség és ború napja az, felhő és homály napja, mint a hegyeket elborító szürkület. Jön egy nagy és hatalmas nép, hozzá hasonló nem volt még soha, és ezután sem lesz többé, míg csak emberek élnek.” (1–2 v.)

Nem voltam még tanúja nagy sáskajárásnak, kicsiben azonban már megtapasztaltam gyerekkoromban egyszer Kőszegen. Valóban ijesztő volt még az is, és mint a tűz ropogása, olyan hang kísérte a jelenséget. Az egyiptomi 10 csapás között is szerepelt ez nyolcadikként. Az Úrnak azonban hatalma van a csapások felett, ahogy akkor is volt: széllel belesodorta a sáskákat a Vörös-tengerbe, Mózes kérésére. Ahogyan az akkori csapásoknak is, most ennek is célja van: megtérésre hív, most már Krisztus keresztségéhez. Füle Lajos verse – 173. Halleluja énekünk, (747. református énekünk – szépen megfogalmazza a teendőket:

„Siessetek, hamar lejár! Kegyelme már régóta vár. Ma még lehet, ma még szabad, Borulj le a kereszt alatt. Elszáll a perc, az életed, Ma még, ha jössz, elérheted. Ne késs tovább, ne várj tovább: Ma kérd Atyád bocsánatát!”

Jézus gyermekeként emlékezhetünk erre a nagy csodára, hogy bennünket már régebben megtalált ez a kegyelem, és hirdethetjük az üdvösség útját Krisztusban.

„De még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívvel, böjtölve, sírva és gyászolva Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjete meg Istenetekhez, az Úrhoz! Mert kegyelmes és irgalmas ő, türelme hosszú, szeretete nagy, és visszavonhatja még a veszedelmet!” (12–13. v.)

Szomorúan olvasom a Jelenések könyvében, a 9. és 16. részekben, hogy az angyalok által közvetített csapások után az emberek nem tértek meg. Miért e lázadás, miért e konok ellenszegülés? Sok ószövetségi könyvben is találkozhatunk azzal, hogy az Úr hívja népét, csapásokkal sújtja, de nem akarnak hozzá fordulni. Milyen nagy az Ő türelme, és még ezek után adta Fiát engesztelő áldozatul: *„önként ment a halálba, hagyta, hogy a bűnösök közé sorolják, pedig sokak vétkét vállalta magára, és közbenjárt a bűnösökért”.* (Ézs 53,12b) *„Úgy Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét elvegye.”* (Zsid 9,28b) Van-e ennek elég ereje számunkra? Reménykedem, hogy igen, és alázattal, hódolattal tudunk leborulni a könyörölni akaró Isten előtt, aki olyan egyértelműen megmondta mai igerészünkben is, hogy mit kell tennie annak, aki meg akar térni. Tudja az Úr, hogy süketek vagyunk a hallásra és vakok a látásra, mert elvette érzékeinket a bűn, ezért vár még és szólongat, hívogat nagy szeretettel ma is.

„Ehettek majd jóllakásig, és dicséritek az Úrnak, Isteneteknek a nevét, mert csodát tett veletek. Nem kell szégyenkeznie népemnek soha többé.” (26. v.)

A Jézus Krisztusba vetett hitünk szóba kerülésekor világi környezetben nem mindig a tisztelet hangját halljuk. Személy szerint ugyan nem szégyenkezem soha, de azt azért tapasztalom, hogy szeretnének megszegényíteni. Ma, amikor az ember a Marsra készül, megjárta a Holdat, milyen butaság ilyen babonáságban hinni, mint a Biblia – mondják. Persze azok, akik nem vették a fáradságot, hogy belemélyedjenek, kiragadott mondatokkal vagdalkoznak, eltitkolt részekre hivatkoznak, azt mondják, hogy emberek írták, és toldott–foldott iromány az egész. Bárcsak meglátnák a kegyelmes Istent, akinek most konokul ellene szegülnek, aki a jólét, az öröm a boldogság, az irgalom Istene. Pedig láthatnák a számtalan, pontosan beteljesedett próféción keresztül, hogy jóság és szeretet az Isten, és (remélem) megláthatják rajtunk az eljövendő világ másságát, előízét, ami miatt valóban nem vagyunk e világ részei. Ezért tudunk olyan belső, boldog örömmel dicséreteket énekelni, imádságot mondani és magasztalni Őt.

„A nap elsötétül, a hold vérvörössé válik, mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja. De megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét.” (4–5a v.)

Sok fotó és videó készül manapság, már nem csak a fényképezőgéppel, kamerával rendelkezők kiváltsága ez. Az újságokat és az internetet elborítják a szebbnél szebb természeti és csillagászati fotók. Láthatunk úgynevezett vérholdat is, amely a csillagászok szerint a Nap–Föld–Hold együttállása esetén látható, és meglepően sok ilyen esemény volt-lesz 2000 és 2030 között. A Föld és Hold pályasíkja nem esik egybe, ezért alkalmi eset ez az együttállás. A bulvársajtó ijesztgeti is az emberiséget, de milyen jó, hogy mi komolyan véve Isten kijelentett ígését, nem kell, hogy féljünk, hiszen mai igénkben ott a biztatás: *„De megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét”*. Azért ez azt jelenti, hogy Jézus Krisztusban mint Megváltóban való hit az alapja annak, hogy úgy hívjuk segítségül nevét, hogy meg is meneküljünk. Ha nem ez a hit az alapja, akkor szinte babonaszámba mehet a hitetlenül kimondott név, és felelőtlen életre vezet az abban való reménység, hogy úgylis megmenekülünk, ha baj lesz.

„Hatalmas tömeg van az ítélet völgyében, mert közel van az Úr napja az ítélet völgyében! A nap és a hold elsötétül, a csillagok elvesztik fényüket. Felharsan az Úr hangja a Sionról, mennydörög Jeruzsálemből, megrendül az ég és a föld. De népét megoltalmazza az Úr, és erőssége lesz Izráel fiainak.” (14–16. v.)

Jósafát nevének jelentése: Az Úr ítél. Az Ítélet völgye (máshol Jósafát völgye) Jeruzsálem közelében, látótávolságban található, ott van az Olajfák hegye is, Gerz szerint, de találtam olyan információt is, hogy Haifától délkeleti irányban kb. 30 km-re található. Úgy látom, hogy inkább képletes a megnevezés, bár biztosan Izráel területe. Ma mintegy 65 millió fő körülbelül a világ összes katonájának száma, de bármennyien is lennének, az Úr ígérete be fog teljesedni, és valóság lesz, hogy *„népét megoltalmazza az Úr.”* Fel sem tudjuk mérni, el sem tudjuk képzelni, micsoda eszköztára lehet az Úr angyalainak a harchoz. Gondoljunk csak pl. Gedeon történetére, ahol háromszázad magával egy 135 ezres haderőt győztek le az Úr segítségével, vagy emlékezhetünk arra is, hogy amikor Jeruzsálemet körbevette az asszír ellenség, egyetlen éjszaka 185 ezer ember esett el, mert levágta őket az Úr angyala (2Kir 19,35). Ne féljünk tehát, ha látjuk, halljuk beteljesedni az ígét, az Úr fog győzni ellenségein, és megmenti a (lelki) Izráelt.

21. hét

„De ő így felelt: Ne félj, mert többen vannak velünk, mint ővelük!” (2Kir 6,16)

Arám királya tekintélyes sereget küldött Dótánba, hogy Elizeus prófétát elfogassa. A hatalmas sereg körülvette a helyet, ahol a próféta és szolgája tartózkodott. Amikor a szolgája reggel kiment, megijedt. Rémisztő lehetett a felfegyverzett hadsereg látványa. Így kiáltott a prófétához: *„Jaj, uram! Mit tegyünk?”* Ekkor mondta neki Elizeus: *„Ne félj, mert többen vannak velünk, mint ővelük!”* Majd imádságára az Úr megnyitotta a szolgáló szemét és látott, nem csak nézett. Azaz nemcsak a gonosz küldte el a maga seregét, hanem az Úr is elküldte mennyei seregét, hogy az övéit megoltalmazza. Ez mindenkor így van, nekünk nincs félnivalónk. Lássuk meg, hogy többen vannak velünk, mint ővelük. Lássuk meg az Úr erejét, és ne engedjük, hogy a Sátán megrémisszen minket, lássuk meg, hogy Jézus már győzött, és általa mi is győztesek vagyunk.

Hollósi István lp.

„Magasztallak, Uram, mert megmentettél. Nem engedted, hogy ellenségeim örüljenek bajomon.” (2. v.)

A Biblia beszél arról, hogy olykor még Isten legalázatosabb gyermekei is mélységbe jutnak. Hol saját bűneik, hol egyéb nyomorúságok, próbatételek miatt. Dávid király is több mélypontot megélt: volt, hogy ártatlanul szenvedett, de volt, hogy a bűnei miatt vívta ki az Úr büntetését. Minden esetben az Úrhoz kiáltott, hozzá menekült, Isten pedig nyomorúságából megmentette. A világ nagyítóval figyeli Isten gyermekeit, egyházunkat is, és sajnos sok esetben örülnek, amikor az Úr népe hibázik, vagy mélypontra kerül. Örülnek annak, ha Isten népe bajban van. Ezért is fontos, hogy szüntelenül az Úrhoz kiáltsunk. Ne a nehézségeinken keseregjünk, mert az nem old meg semmit, hanem bűnvallással és alázattal kérjük Isten segítségét, aki ma is megmenti az Őt félőket. Megszabadít, mi pedig magasztaljuk Őt szüntelen hálaadással, ragadjuk meg az ő jobbját életünk minden idejében. Mert nemcsak átsegít egy-egy nehéz helyzeten, bekötözi sebeinket, hanem végül az Ő dicsőségébe is befogad bennünket. Oda ahol nem lesz nyomorúság, ahol a világ többé már nem gúnyol és nevet bennünket.

Ajánlott igeszakasz: 1Pt 1,13–25; Róm 10,11

„Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek...” (8a. v.)

Mielőtt Megváltó Urunk a mennybe ment, ezeket a szavakat helyezte övéi szívére. Tudjuk, hogy 10 nap múlva, az első pünkösd napján, ez meg is történt. Kitöltetett a Szentlélek, és Jézus szavai szerint erővel töltötte be az addig bátorosan és gyenge tanítványokat. Lélek által állt a tömeg elé a nemrég még csúfosan tagadó Péter, és olyan erővel hirdette az evangéliumot, hogy 3 ezer ember adta át életét az Úrnak. A Lélektől jövő erő pedig nemcsak egy egyszeri esemény volt Jézus közvetlen tanítványai számára, hanem a Szentlélek ma is erősíti mindazokat, akik tiszta szívvel az Úréi. Isten ígéje és Lelke által kapunk erőt ma is, hogy megálljuk a hitben. Ez a Lélek segít az erőtlen-ségeinken, megtart akkor is, amikor emberileg nézve már semmi reményt nem látunk. Ez adja meg a tanítványság és az egyház erejét ma is. Élővé és hatóvá teszi bennünk Isten ígétjét. Bár Jézus testi létformájában nincs mellettünk, de Lelke által ma is mindenütt ott van az övéivel. Így nem vagyunk egyedül, és nem egyedül kell harcolni harcainkat, hanem rajtunk nyugszik Lelke, velünk van az Ő ereje.

Ajánlott igeszakasz: Ez 37,1–14

„Ekkor kijelöltek kettőt: Józsefet, más néven Barsabbást (...), és Mátyást, és így imádkoztak: Urunk, minden szívnek ismerője, te mutasd meg, hogy e kettő közül melyiket választottad magadnak.” (23–24. v.)

Júdás halála után az apostolok, hogy a 12-es kör újra teljes legyen, szolgatársat választanak. A kritérium, hogy olyan valaki legyen, aki kísérte a tanítványokat Krisztus nyilvános szolgálatának 3 éve alatt, Jézus megkeresztelkedésétől kezdve egészen a mennybemenetelig. Továbbá képes legyen bizonyóságot tenni az Úr feltámadásáról. Két ember neve került elő: Barsabbás és Mátyás. A tanítványok imádkoztak, hogy az Úr jelölje ki, hogy melyiket választja apostolául. Látjuk, hogy nem aszerint döntöttek, hogy nekik ki a szimpatikusabb, vagy hogy kit látnak erre a feladatra a legrátermettebbnek, hanem az Úrra bízták a dolgot. Jó ezt megszívlelni ma is. Lelkészcsoportok, presbiter-, főgondok választások, stb. sok esetben pusztán szimpátia alapján és nem feltétlenül Isten akarata szerint történnek. Azonban, ami nem szerinte való, azon nem lesz áldás. Az apostolokhoz hasonlóan vigyük mi is minden döntésünket, tervünket, szívünk minden szándékát imádságban az Úr elé, hittel kimondva, hogy legyen meg az Ő akarata, mert az a legjobb nekünk is.

„Megdöbbentek mindnyájan, és tanácstalanul kérdegették egymástól: Mi akar ez lenni? Mások azonban gúnyolódva mondták: Édes bortól részegedtek meg.”
(12–13. v.)

Sokan, akik tanúi voltak az első pünkösdi eseményeknek, a Szentlélek kiadásának, értetlenül álltak az események előtt, sőt, egyesek gúnyolódtak is. Ezzel nemcsak Krisztus megváltottait gúnyolták, hanem az Urat is. Sajnos ez sem egyszeri eset. A világ fiai ma sem értik meg Isten felséges dolgait, és az Úr csodáit tagadják, félremagyarázzák vagy kigúnyolják. A Szentlélek munkáját azonban ez nem állíthatja meg. Sokan próbálnak akadályt vetni az ige és Isten ügye elé, de minden ilyen próbálkozás semmivé lesz. Isten igéje eléri célját, elvégzi, amiért az Úr küldte, és nem tér vissza hozzá üresen. Isten nem lesz kevesebb akkor sem, ha igéjét valaki elutasítja, és Őt megveti; az ilyen ember azonban Isten nélkül menthetetlenül összetörik. Ne bizonytalanítson hát el bennünket sem az ellenállás, sem a csúfolódás, mi csak tegyük a dolgunkat, amire az Úr elhívott bennünket, és aratunk majd, ha meg nem lankadunk.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 55,6–13

„De megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét.” (21. v.)

Igénk mindenkinek lehetőséget nyújt. Nem azt mondja, hogy megmenekülnek egyes népek tagjai vagy a gazdagok, hanem mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét. Életre jut mindaz, aki hittel az Úrhoz kiált. Micsoda áldás ez minden ember számára! Hiszen Isten az egész világért adta Fiát, nemcsak néhány kivételes emberért halt meg és támadt fel az Úr Jézus, hanem az egész világért. Mindaz, aki ezt hittel elfogadja, aki Őt személyes Megváltójának vallja, az életet nyer. Ő ugyanis megkönyörül rajtunk, és senkit sem küld el. A Szentírásban több történet is van, amely arról számol be, hogy Jézushoz betegségben, nyomorúságban lévő emberek mentek, Ő pedig nem küldte el őket, hanem betöltötte szükségüket, és segített rajtuk. Nélküle minden ember nyomorúságban van ma is, ami igen elszomorító. Örömhír azonban, hogy hozzá ma is menekülhetünk. Nem kell semmi nagy dolgot tenni, csak hittel hozzá kiáltani, és megmenekülünk nemcsak e világ nehézségeiből, de az örök haláltól is, és nyerünk örök életet.

„Mert nem hagyod lelkemet a holtak hazájában, nem engeded, hogy Szented elmúlást lásson.” (27. v.)

Jézus nem maradt a halálban, hanem feltámadásával legyőzte azt. Az ő feltámadása pedig a mi feltámadásunk záloga, hiszen Ő mondta: *„Én élek, és ti is élni fogtok.”* (Jn 19,14) Ez a mi keresztyén reménységünk, amit hívő, bibliaolvasó emberként jól ismerünk. A kérdés, hogy a gyász mélységében mennyire tudunk erre az ígéretre támaszkodni? Szomorú, hogy sok hívő ember is úgy gyászol, mint aki nem fogadja el a vigasztalást, Krisztus halál felett való győzelmét. Pedig Ő győzött, és nekünk is örök élet szerzője lett. Fontos tudnunk, hogy ez a földi világ egyikünknek sem az igazi otthona. Itt csak átutazó vándorok vagyunk, a hívő otthona a mennyben van. Olyan ez, mint a munkahely: az ember dolgozik akárhány órát, aztán a munkaidő lejártával hazamegy pihenni az otthonába. Így van ez a földi életútban is: lejárnak az Istentől kiszabott esztendő, és mindaz, aki futását elvégezte, Krisztus érdeméért hazatérhet a mennyei otthonba. Legyen ez vigasztalásunk, ha szereteteinket gyászoljuk, és akkor is, amikor a mi elköltözésünk idejére gondolunk.

Ajánlott igeszakasz: Jel 21,1–8

„Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, és ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: Mit tegyünk, testvéreim, férfiak?” (37. v.)

Péter apostol pünkösdi igehirdetését követően a hallgatóságban megmozdult valami, és ezt kérdezték: „Mit tegyünk?” Az ige szíven találta ezeket az embereket, és tettekre ösztönözte őket. Ennek ma is így kell történnie, aki hallgatja az igét. Isten ugyanis nem a semmittevésre hívott el bennünket, hanem szolgálatra: hogy tegyünk tanítvánnyá másokat is, hogy tegyünk bizonytságot, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, és ne fáradjunk bele az Úrért való munkába. Idős vagy? Azt kérdezed, hogy te mit tehetsz? Imádkozhatsz a misszióért, az evangélium terjedéséért és ébredésért. Aki megismerte Krisztust, nem lehet tétlen az Ő ügyében, hanem azt a talentumot, amit tőle kaptunk, kamatoztatni kell az Ő dicsőségére. Ezek az emberek tenni akartak, de még nem tudták, hogy mit kell tenniük, így megkérdezték az apostolt. Bátran kérdezzük meg mi is az Urat imádságban, hogy mit tegyünk. Ő nekünk is utat mutat, megmutatja a nekünk szánt szolgálatot a családban, a gyülekezetben, az egyházban egyaránt.

Vessük hát bele magunkba az Ő szolgálatába!

Ajánlott igeszakasz: Mt 25,14–30; 1Kor 15,58

22. hét

„Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem.”

(Gal 2,20a)

Megtérésem igéje volt ez. Elsőként egy síron láttam, elolvastam, és ebből értettem meg, hogyha az új életben szeretnék járni, akkor nem élhetek a régi életem szerint, nem az óemberem szerinti énem, hanem a Lélek által újjáteremtett, új élet kell, hogy vezessen. Az életünk a testünkhöz kötődik, de a Szentlélek vezetése kell, hogy uralkodjék a mindennapjainkban. Ez pedig az ige iránti mindenkori engedelmességet jelenti. Az engedelmesség összekapcsolódik az élő Jézus Krisztusba vetett hittel. Hitünk pedig Krisztus állhatatos hűségéből fakad irántunk azért, mert Ő engedelmeskedett az Atyának haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig, annyira szeretett bennünket. Megértettem, hogy ennek az önfeláldozó, agapé szeretetnek a napi megélése és az erre való törekvés kell, hogy vezesse életemet, életünket.

Tóth Csaba

„Könyörüljön rajtunk az Isten, és áldjon meg minket (...), hogy megismerjék utadat e földön.” (2–3a. v.)

Isten könyörülő Úr. A zsoltáros ezért kéri, hogy az Ő irgalmát és áldását ismerjük meg, mert az élő ige tud igazából meggazdagítani bennünket. Isten áldása, szeretete minden emberi értelmet felülhalad (Ef 3,19), s erre van a legnagyobb szükségünk. Az áldás több mint „a Siker, ami a nagy hisztérika” - írja Ady. Ha a Mindenható áld meg, akkor válunk alkalmassá, hogy tovább tudjuk adni szeretetét. Nemcsak nekünk, hanem a családukunk, gyülekezetünknek, munkatársainknak, minden embernek erre van szüksége. Hogy melyik emberhez, milyen módon juthat el az Úr igéje, kérjük el mindig imádságban az Atyától, hogy tudjunk találékonyak lenni: hogyan válhatunk hatékonyabbá.

Útkeresők voltunk, de hála az Atyának: Jézus lett a mi életünk, sorsunk, és így útmutatókká lehetünk azzal, hogy életünk, döntéseink Jézust tükrözik. Ne minket, hanem a bennünk élő Krisztust mutassák a tetteink, szavaink. Őnélküle nincs valóságos szabadítás, vele azonban teljessé lehetünk. Kérjük ezért a mi mennyei Atyánkat az ő gazdag áldásáért!

„Mindennap állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben.” (46. v.)

„Isten országa ti bennetek van” - mondja Jézus (Lk 17,21). Ahhoz, hogy ez az ország megerősödjék, odaszánás, állhatatosság, kitartás kell. Ne másoktól várjuk ezt, de ne is ítélkezzünk mások felett. Lehet, hogy egyesekben több, másokban kevesebb van ezekből a készségekből, és lehet, hogy önmagunktól hamar feladjuk, ezért: *„Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére”* (Zsid 12,2).

A világi csoportokat is összetarthatja egy közös cél, de Isten országa hatékony működéséhez az Ő segítsége és az összetartó, egymást segítő, építő közösségek kellenek. A jó közösség alapja pedig nem egy erős egyéniséghez való tartozáson – ez ideig-óráig fennállhat –, de nem is a kiemelt egyháztagságon, hanem a belső, tiszta szívbeli állapoton, odaszánáson és a lelki egységen múlik. Ezért vették elődeink örömmel az úrvacsorát. Isten Szentlelke szeretne vezetni ebben is bennünket minden nap. Ha engedelmeskedünk neki, és Jézus él a szívünkben úgy, hogy különbnek tartjuk a másikat, mi is értékes közösségépítőkké válhatunk Isten számára.

„Péter így szólt hozzá: Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel, és járj!” (6. v.)

A születése óta sánta férfi meggyógyításáról szól ez az ígerész. Számára a legnagyobb csoda volt, hogy meggyógyulhatott bajából. Hiába kért volna ezüstöt, aranyat – lehet a mai világban olyan beteg is, akinek ez fontosabb lenne –, azzal nem szolgálhatott Péter és János, az Úr erejével viszont igen. De nem az apostolok gyógyítják meg a sántát, hanem az Úr Jézus Krisztus nevében megélt hit. Lábra állása után járkált, ugrándozott, és dicsérte Istent a templomban.

Nemcsak ő, mi mindannyian lelkiileg bénának születünk (Róm 3,10–12). De Isten rajtunk is megkönyörült, és „talpra” állított: bűneinket megbánva kegyelméből új életet kaphattunk, és dicsőíthetjük, áldhatjuk őt azért, amit tett, és önmagáért, hogy ő a Teremtő, a Mindenható a mai korban is.

Ne nyugodj bele, ha még nem ismered a szerető Atyát! Ha azon gondolkodsz: van-e vagy nincs új életed, akkor lelkiileg még nem tudsz „járni”. Kérjed ezért Jézust, aki szeret, és aki tőle kér új életet, az mind kap. Ne várj holnapig! Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a keresztszalag alatt!

„Őt azonban az égnek kell befogadnia addig, amíg a mindenség újjáteremtése meg nem történik, amiről Isten öröktől fogva szólt szent prófétái által.” (21. v.)

Isten megígérte, hogy Jézus eljön (5Móz 18,15), és ez be is következett. Ő a megígért Messiás, aki megváltja a népét, mindazokat, akik hisznek benne. Jézus eljövetelekor is voltak, akik követték Őt, és kitartottak mindvégig, de voltak, akik elutasították, s így nem menekülhettek meg. Az Úr most is keresi a követőit, azokat, akik hisznek benne, és várják a visszajövetelét.

Igen drága, életteli öröme, hogy lesz idő, amikor a mindenség megújul. Úgy látszik a történelemből, hogy mi csak tönkretenni tudjuk a világunkat, viszont Isten vár, kívár, hogy minél többen érthessék meg az ő szavát. Nem a mi dolgunk tudni a visszajövetel idejét, de azt tudhatjuk, hogy Jézus az Atya jobbján van, és irányítja, segíti az övéi életét, fenntartja Szentlelkével a világ-mindenséget.

Megtartatni és vele együtt örülni viszont csak azok fognak, akik még életükben elfogadják Jézust személyes Megváltójuknak. Ne halogasd a döntést, ne a holnapot, az Urat várd! Várod-e Őt mint személyes Megváltót?

Ajánlott igeszakasz: Ézs 65,17–25; Mt 24,24–43

*„Mert az egész föld királya az Isten: énekeljete
bölcsséggel!” (8. v.)*

Jézus a feltámadása után negyven nappal a mennybe ment, és a tanítványok nem látták többet. A követőit inkább szomorúság fogta el, mert az ég felhői eltakarták szemük elől, s az Úr visszatért égi otthonába.

A mennymbemenetel ünnepe nem különösen hangsúlyos az egyházi tanításokban, pedig egy rendkívüli esemény volt, mint minden ünnep, s Jézusnak minden egyes napja. Lezáródott a Megváltó földi életútja, és folytatódott a mennyei, ahol most királyként uralkodik. A Földön akkor kevesek szívében lett érthetővé, úrrá az ő valódi hatalma, de lesz olyan idő, amikor ez mindenki számára nyilvánvalóvá lesz, hiszen visszajön, *„és minden szem meglátja őt.”* (Jel 1,7) Boldogok azok, akikben ennek az igazsága már most megfogant, életre kelt, és szívükben örömmel énekelnek.

Mindegy, hogy mennyi idős vagy: a java még hátra van, s vár reád az égi rész. Ezért hangzik a zsoltárban a felszólítás: ünnepeljete, énekeljete, harsogjatek bölcsséggel és értelemmel, mint akik megértették Jézus Krisztus valódi nagyságát.

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 1,7–11; Jn 12,28–36

„Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.” (12. v.)

Nincs senki másban szabadítás a bűnből, mert nem adatott az emberiségnek más lehetőség, mint a Jézus Krisztusban való megmenekülés. Jézus neve a Szabadítót, a Megváltót jelenti. Józseffel és Máriával az angyal közli, hogy ezt a nevet adják a születendő gyermeknek (Lk 1,31), mert Ő fogja megszabadítani Izráelt a bűneiből. Az ókorban a név egyet jelentett a viselőjével. Hiába tiltakoznak a zsidó nép vezetői Jézus ellen, a hívők száma naponta növekedett az üdvözülőkkel. És ez ma is így van: *„aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözü.”* (Róm 10,13) Az emberek annyi mindenhez, mindenkihez fordulnak segítségért. Sokan gondolják, hogy a gazdagságban, egy jó pozícióban, megbízható kapcsolatokban...stb. találják meg a boldogságukat. Pedig ezek átmenetiek, ideig-órákig valók, a pillanatnyi megelégedettségen kívül nem adnak mást.

A Jézus Krisztusba vetett hit azonban nemcsak ebben az életben tart meg, hanem üdvözítő hit, az eljövendő korokban, az örökkévalóságban is elegendő lesz számunkra.

Ajánlott igeszakasz: Jel 1,1–9

„Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.” (20. v.)

Amit átélünk, arról beszélünk. Így van ez a mindennapi élet dolgaival is, és minél erősebb az élmény, annál inkább meg szeretnénk osztani másokkal is. Ugyanúgy az apostolok számára a Jézussal töltött idő igen értékes volt. Amit láttak és hallottak tőle, az egész későbbi életüket meghatározta. Megélték azt, hogy Jézus a Megváltó. Felismerték a bűnbánat szükségességét, Jézust követték, s egy megváltozott életben kezdtek járni, mégsem lettek „élménykeresztyénekké”, akik az állandó újat keresik, hanem megtanulták: mennyit kell még az Úrért szenvedni. Nagy öröm volt, hogy az Úrral lehettek, s szenvedés, mert megtapasztalták az elutasító világ ellenszenvét. Mégsem estek kétségbe, hiszen a Megváltóval lehettek együtt, s növekedhetett, erősödhetett a hitük, a közösség.

Ma sincs ez másként. Ha Isten gyermeke lettél, ne a csodákat keresd, hiszen az maga a csoda, hogy újjászülethetél. Csak add tovább az örömhírt, hogy Jézus mit végzett el benned, mit láttál és hallottál, tapasztaltál meg az új életed során, és látni fogod a csodát mások életében is.

23. hét

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr –: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” (Jer 29,11 Új ford.)

Mint általában, nekünk is voltak terveink, hogy a nyugdíjas éveinkben több időnk lesz az unokákra, utazásra, látogatásokra. Igaz, a feleségemnek már korábban komoly betegsége volt, műtéteken esett át, de mindig felerősödött.

Egy idő után elkezdett rohamosan gyengülni. Vártuk a csodát, de Urunk másként döntött, két hónapig tartó súlyos állapot után hazavitte a mennyei hazába. Hálás vagyok, hogy ápolhattam, hogy ott lehettem, amikor hazatért. Tudtam, már sokkal jobb helyen van, mint mellettem. Nem lázadtam, elfogadtam, így kellett lennie, kaptam békességet, vigasztalást. Az egyedülletben kértem az Urat, ha akarataival egyezik, adjon másik társat. Hála érte, megadta, két hónapja újra házas vagyok.

Nem akartam özvegy lenni, de Istennek más terve volt. Ő ilyen úton is képes megáldani.

Kiss István

„Várjad az Urat, légy erős, bátorodjék a szíved, és várjad az Urat!” (14. v. Károli)

Sokféle várakozásunk van. Általában a kellemes, jó dolgokat, eseményeket várjuk. Ami bizonytalan, az inkább aggodást okoz.

Dávid tudta, hogy *„világosságom és üdvösségem az Úr (...) Életem erőssége az Úr.”* (1. v.) Ezért nem félt, nem remegett. Nehéz helyzetekben ezzel a bizonyossággal sokkal kevesebb félelmünk támadna. Régen, egy munkahelyi hatósági ellenőrzés előtt olvastam ezt a biztató ígét. Békességem lett, nem is történt semmi elmarasztalás.

Azonban nem csak a földi nehéz helyzetekben kell várunk Urunkat. Krisztus azt ígérte, miután helyet készített nekünk az ő országában, visszajön értünk, azokért, akik az övéi vagyunk. Jellemző-e ránk, hogy várjuk Őt? Úgy, mint menyasszony a vőlegényt? Lehet, hogy néha eszünkbe jut, de nem úgy kellene, hogy ez határozza meg a gondolkodásunkat? Ebből a szempontból határozzuk meg a napi fontos teendőket, szabadidős programokat, vasárnapi elfoglaltságot!

Hogy találna az Úr, ha ebben a percben jönne vissza?

„Amint elbocsátották őket, elmentek az övéikhez...”
(23a. v.)

Amikor valami fontos történik velünk, igyekszünk megosztani a családtagokkal, a hozzánk közelállókcal. Milyen nagy ajándék, ha vannak ilyen emberek, akiknek elmondhatjuk, aminek örülünk, ami bánt, amiért aggódunk.

Péter és János apostol úgy tudtak a testvérekhez, a gyülekezetbe menni, mintha hazamentek volna. Mint amikor a mindennapi terhek, próbák után hazamegyünk a szerető családuk közösségébe. Még nagyobb ajándék, ha nemcsak vér szerinti családuk van, hanem lelki családuk is, a Jézus vére szerinti családuk. Itt átélhetjük, hogy elfogadnak bennünket, szeretnek, figyelnek ránk, és együtt állhatunk az Úr elé, ahogy akkor is történt.

Akkor sem lehetett könnyű mindenkit befogadni, akkor is sokféle helyről, sokféle természetű emberekből alakult a lelki család, de nem a különbözőségük volt a fontos. Az jellemezte őket, hogy *„egy szívvel-lélekkel felemelték szavukat Istenhez...”* (24. v.), vagyis közösen tudtak könyörögni a bajban és dicsőíteni Istent. Ezt érdemes nekünk is megtanulni!

Ajánlott igeszakasz: Gal 6,2; Ef 1,16

„A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy volt...”
(32a. v. Károli)

Tudjuk, hogy Jézus főpapi imájában háromszor is kérte, hogy az őt követők egységben legyenek, és ez meg is valósult már az első gyülekezet életében. Akkor nemcsak a lelki dolgokban volt egység, hanem anyagi téren is. Úgy gondolták, ha megkapták az örök élet ajándékát, már a földi javaknak nincs is olyan nagy jelentősége. Ezzel azt fejezték ki, hogy Krisztusban teljesen egyformák, nem számít, hogy ki milyen körülmények közül jött, kicsoda volt azelőtt, hiszen az volt a lényeg, hogy megváltott gyermekei lettek Istennek.

Ma már nem találkozunk ilyen egységgel, ez azonban nem jelenti azt, hogy nem kell figyelniük a közös lelkület mellett egymás esetleges anyagi szükségére.

Fontos, hogy ebben tapintatosak legyünk, tudjunk adni és elfogadni is. Ehhez nélkülözhetetlen az a tudat, hogy mindent felülről kapunk, az erőt, a tehetséget is, amiknek segítségével megszerezünk a földi javainkat. Az Úr megmutatja, hogyan fejezhetjük ki ilyen módon is a hálánkat.

Ajánlott igeszakasz: Jn 17,11.21.23; 1Kor 4,7;

Róm 12,13.16

„Péter pedig azt mondta: Anániás, miért foglalta el a Sátán a szívedet...” (2a. v.)

Hogyan történhet meg egy ilyen eset az első gyülekezet életében? Kik tartozhattak ide? Csak azok, akik teljesen átadták az életüket, vagy esetleg olyanok is, akiket megérintett a kegyelem levegője, de megálltak a teljes odaadás előtt? Jézus beszél arról, hogy az erős fegyveres őrzi az ő palotáját, és csak egy nála erősebb győzheti le (Lk 11,21-22). Azzal folytatja, hogy a megtisztított és felékesített, de üresen maradt szívbe újra visszatér a korábbi gonosz tulajdonos. Vagyis nem elég fellelkessedni, érzelmi fűtöttség alapján odatartozni valahova, hanem életre szóló döntés, uralomátadás szükséges.

Ha Anániásék életében Krisztus lett volna az Úr, Péternek nem kellett volna kérdeznie, hogy miért foglalta el a Sátán a szívüket.

Jézus uralma alatt is vétkezhetünk, azonban az ilyen hívő embert Ő mindig figyelmezteti. Péter kérdése Anániásékban nem vált figyelmeztetéssé! Lett volna lehetőségük megbánni ezt a hamisságot, de ők kitarítottak a csalásukban.

Veszélyes dolog kétfelé sántikálni.

Ajánlott igeszakasz: Lk 11,24–26

„Az apostolok keze által pedig sok jel és csoda történt...” (12a. v.)

Amikor az első gyülekezet létrejött, kezdett a Krisztus evangéliuma terjedni, szükség volt, hogy Isten csodákkal erősítse meg ezt a kezdetet. Jézus is gyógyított, de nem ez volt a legfontosabb küldetése. Amikor a sok gyógyítás után marasztalták, nem engedett, mert máshol is kellett hirdetni az Isten országát, hiszen ezért küldetett (Lk 4,40.43). Ma is történnek gyógyulások, azonban nem ez a legfontosabb. Hiába gyógyul meg valaki, ha nincs üdvössége.

Az is csoda, amikor valaki megtér, és az addig erőszakos, ökölbe szorult kéz kinyílik, és tud ölelni, simogatni. Vagy az, hogy az addig csak magának dolgozó kéz tud másoknak segíteni, a kedvenc játékeszközeit, kütyüjeit elengedi, helyette elmegy valakinek bevásárolni, kitakarítani, vagy segít megfürödni, akinek ez nehezen megy.

Nem azért kaptuk a kezünket, lábunkat, egészségünket, hogy a magunk életét minél jobban kiszolgálják, hanem, hogy az Úrnak odaszánt áldozatként mások javát is szolgáljuk velük. Így lehetnek jelek és csodák ma is.

„Mi tanúi vagyunk ezeknek az eseményeknek, és tanúja a Szentlélek, akit azoknak adott Isten, akik engedelmeskednek neki.” (32. v.)

Manapság sajnos a tanúskodásról a bírósági eljárások jutnak eszünkbe. Valamilyen bűncselekmény, károkozás miatt beidézik a szemtanúkat. Ennél sokkal fontosabb, hogy az átélt jó dolgokról, megtapasztalásokról a szavainkkal és tetteinkkel mi is tanúskodjunk. Nyilvánvaló, hogy ha Jézus által megváltott, üdvösséget kapott emberek vagyunk, akkor ennél nincs fontosabb. Sokan vannak a környezetünkben, akik a mi tanúságtételünkéből szerezhetnek tudomást erről a kincsről. Engedjük, hogy a Szentlélek, aki rajtunk keresztül is szeretné Jézust dicsőíteni, használhasson bennünket. Nyilvánvaló, hogy ha életünk Urának fogadtuk Jézust, és elismerjük, hogy Ő Úr mindenek fölött, ezt csak a Szentlélek által tehetjük. Urunk ígérete szerint kérhetjük is mennyei Atyánktól, hogy adja ezt a Lelket nekünk (Lk 11,13). Tudjuk, hogy a Szentlélek Krisztust dicsőíti, ezért minden tanúskodásunk valódiságát az mutatja, hogy dicsőíti-e Őt.

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 1,8; 1Kor 12,3

„Ők pedig örömmel távoztak a nagytanács színe elől, mert méltónak bizonyultak arra, hogy gyalázatot szenvedjenek az ő nevéért.” (41. v.)

Két kihallgatás, börtön és megveretés után örömmel elmenni. Ez is csak akkor történhet, ha teljesen átadott élettel járjuk az Úr útját. Ameddig az „én” irányítja valamennyire is az életünket, addig azt meg lehet sérteni, bántani. De ha teljesen Jézus uralkodik, akkor a bennünket ért gúnyolódással, szidalmazással, mellőzéssel, megaláztatással, kiközösítéssel (családban, iskolában, munkahelyen vagy a lakókörnyezetben) a bennünk élő Krisztust támadják. Ő pedig mindenki felé mentő szeretettel fordul. Gondolhatunk azokra a vértanúkra is, akiknek halálos szenvedésén a rómaiak cirkuszi vadállatok vérengzése közben szórakoztak. Ők mind életük árán is tanúskodtak Krisztusról, de napjainkban is több ezren vállalják a mártíromságot, mert megvallják az Úr nevét. A próbatételeinket Krisztus lelkületével jó, ha mi is örömmel fogadjuk, kiváltságnak tekintjük. Ne reménykedjünk abban, hogy a Krisztussal járás nehézségek nélküli út, hiszen időnként szenvedéssel is jár, mégis örömforrássá válik.

24. hét

„Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?” (Zsolt 118,6)

Ez az ige nagyon sokszor elkísért már a gyermekkoromtól kezdve. A lámpalázam akkoriban olyan erős volt, hogy olykor fizikai rosszullétekben is megnyilvánult. Első „nagyobb szereplésem” a konfirmáció volt vagy kétszáz szempár előtt a gyülekezetben. Habár akkor ezt az ígét még nem ismertem, mire a következő nagyobb megpróbáltatás előtt álltam, már igen. Ez az érettségi volt a tanári karunk előtt, akik között volt rosszindulatú oktató is.

Az ilyen szerepléseknél, melyek az ember további életére is kihatással vannak (a továbbtanulásnál számított a megszerzett jegy), a félelem, a lámpaláz sohasem jó, mert negatívan hat a teljesítményre.

Jó volt azzal a bizonyossággal a szívemben a vizsgára menni, sikeresen letenni, hogy Jézus Krisztusban az Isten *„Immánuél (...) – ami azt jelenti: Velünk az Isten.”* (Mt 1,23)

Vankó István

„Nyomorúságomban az Urat hívtam segítségül. Az Úr meghallgatott, tágas térre vitt engem.” (5. v.)

A Biblia nagyon sokat foglalkozik az emberi nyomorúsággal mint a bűneset velejárójával. Minden ember különböző mértékben, de folyamatosan nyomorúságban van. Sok minden van, ami nyomaszthat bennünket: betegség, gyász, anyagi nehézség, párkapcsolati probléma, munkahelyi feszültség, vagy valaminek, valakinek a hiánya: barát, közösség, (házas)társ, család, otthon, stb.

A XXI. századi ember egyik legnagyobb és leggyakoribb nyomorúsága a magány! A nyomorúságból egyetlen kiút van, ha az ember a megfelelő személynek kiált. Ez a személy nemcsak, hogy pontosan ismer engem, de ismeri a nyomorúságomat, a körülményeimet, és várja, hogy Őt keressem.

Pünkösd egyik üzenete éppen az, hogy az Isten, aki Jézus Krisztusban mindig velünk van, a Szentlélek által az újjászületésünktől a halálunkig bennünk van. Átala a lehetőségek egész tárháza nyílik meg a nyomorúságainkra vonatkozó megoldásokat illetően. Nem engedi, hogy a problémák tovább nyomasszanak, összeroskasszanak, hanem felegyenesít és tekintetünket a problémán túl emeli.

Ajánlott igeszakasz: Mt 1,22–23; 28,19–20

„Ez az Úr kapuja: igazak mehetnek be rajta.” (20. v.)

A 118. zsoltár annak a 6 „hálél” zsoltárnak az utolsó tagja, amelyet minden zsidó elénekel húsvétkor. Jézus is ezt tette tanítványaival, mielőtt a Gecsemáné-kertbe kimentek (Mt 26,30).

A Zsoltárnak több versét is Jézussal mint a Messiással kapcsolja össze a Szentírás (Mt 21,9.42; 23,39). A messiási zsoltárok egyike. Ha figyelembe vesszük, hogy Jézus azt állítja magáról: Ő az ajtó, akin keresztül megtartatik, aki ki- és bejár, valamint legelőre is talál (Jn 10,9), akkor egy újabb kapcsolatot fedezhetünk fel közte és a zsoltár között.

Igazzá csak a Krisztus halálába és feltámadásába vetett hit által válhat bárki is! Csak és kizárólag pünkösdkor (sávuot) jelenik meg a kovász az áldozat bemutatásánál a kovásztalan áldozat mellett (3Móz 23,17), amely a zsidók és nem zsidók (=pogányok) gyülekezetének a jelképét, az „új ember” születését jelentette ki mintegy 1500 évvel korábban!

Pünkösd óta nem az etnikai vagy vallási származás számít Isten előtt, hanem hogy igazzá váltam-e vagy sem a Fiú váltságahalála által!

Ajánlott igeszakasz: 3Móz 23,15–22

„Tetszett ez a beszéd az egész gyülekezetnek, és kiválasztották...” (5a. v.)

A felmerülő problémákkal kapcsolatban a leggyakoribb a „szőnyeg alá söprés” mint „megoldás” – ez az elvilágiasodás következménye.

Pedig nem a felmerülő problémákkal van a gond, lásd a mai igeszakaszt. Már a legelső, a jeruzsálemi gyülekezetben is megjelent a „pártoskodás” (héberül vagy görögül beszélő; azaz júdeai vagy diaszpórából származó zsidó), a gyülekezetszakadás veszélye. Erre megoldást kellett találni.

Az apostolok nem élnek vissza a vezetői tekintélyükkel, amit Jézustól kaptak! Nem olvasunk természetfeletti beavatkozásról, hanem „csupán” a Szentlélek uralma alatt lévő ész használatáról: „látjuk a jogosan felvetett problémát, a saját korlátainkat a szolgálatokat illetően; ez a javaslatunk, mit szóltok hozzá?”

Az élő hittel rendelkező hívők egy akarattal elfogadták (az elfogadni tudás és akarás is fontos!) – már nem voltak pártok. És mi lett a megoldás? A 7 kiválasztott férfiben tudod, mi a közös? Mind görög, diaszpórából való! Mégis „ámen” volt rá a „hébererek” részéről is.

Ajánlott igeszakasz: Róm 10,12; 1Kor 12,13; Gal 3,28

„Megjelentek azonban (...) néhányan a kilikiaiak (...) közül, és vitatkoztak Istvánval.” (9. v.)

A hívő keresztyén embernek számolnia kell azzal a ténnyel, hogy létszámban mindig többen vannak ellene, mint vele. A Krisztus Teste (ebben csak az élő hitű emberek vannak felekezettől függetlenül) évezredes megmaradásának az egyik legnagyobb természetfeletti bizonyítéka pontosan ez, hogy a többségben lévő ellenségei sohasem tudták eltörölni. Nem az egyéneken múltott a fennmaradás, hanem az élő Jézus személyén, akiben hittek és szoros kapcsolatban álltak vele. A másik döbbenetes bizonyíték az, amikor az ellenségeikből hittestvérek lesznek.

Nagy valószínűséggel állíthatjuk, hogy a „kilikiai vitatkozók” között ott volt az István vértanú kivégzőinek ruháit őrző Saul, a későbbi Pál apostol: *„Én zsidó ember vagyok, a kilikiai Tarzuszban születtem, de ebben a városban nőttem fel, Gamáliél lábainál kaptam nevelést az ősi törvény szigora szerint, Isten buzgó híve voltam...”* (ApCsel 22,3)

Ha sokszor nem látjuk szolgálataink gyümölcsét, higgyük el, ha az Úrtól volt, az áldásai be fognak időben érni!

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 22,17–21

„Olyan nagy nyomorúság, hogy atyáink sem találtak élelmet.” (11. v.)

A hét elején kifejtettem, hogy a nyomorúság minden embert érint. A mai igeszakasz a hívő emberek nyomorúságára hívja fel a figyelmet, mert attól, hogy valakinek élő hite van, nem fog ezektől mentesülni (lásd Jób).

Ugyanakkor óriási tévhit azt gondolni, hogy a nyomorúság mindig az egyén valamilyen konkrét bűnének a következménye. Előfordulhat, pl. az alkoholfüggőség különböző betegségeket eredményez.

Vannak, akik úgy vélik, Isten ezeken keresztül akar visszavezetni a helyes útra, vagy emlékeztetni a múltban elkövetett dolgainkra. Isten szuverén Úr, így akár ezt a módot is választhatja, de a Biblia Istene sohasem a fenyítéssel kezdi, hanem a szóbeli figyelmeztetéssel. Az Ószövetségben a próféták jelenléte is erről tesz bizonyosságot.

Azt is észre kell vennünk, hogy nyomorúságaink sokszor nem miattunk vannak, sőt nem rólunk vagy nekünk szólnak, hanem a környezetünkben élő egyén(ek)ért, egyén(ek)nek. Ezért kell azokkal Istenhez, az Ő áldott Fiához járulnunk és kiáltanunk, mert ezáltal is példák vagyunk.

Ajánlott igeszakasz: Jób 1–2.

„Azt gondolta, megértik a testvérei, hogy Isten az ő keze által szabadítja meg őket. De nem értették meg.”
(25. v.)

István beszédében tudatosan emeli ki, és hosszabb időt szán Józsefre és Mózesre, a zsidó történelem kiemelkedő alakjaira. Mindkettőt elvetik, elutasítják vér szerinti testvérei az első fellépésükkor, aminek következtében fizikailag és lelkileg távol kerülnek tőlük. Igyekeztek megtenni mindent, hogy felismerjék bennük Isten eszközeit, és hogy nem önmaguktól cselekszenek, de mindhiába...

Ami velük történt, az történt a Messiással, Jézus Krisztussal is – ezért előképek. Népe, az Ő vérei, nem értették meg, és elutasították Őt, sőt halálra adták. Majd miután másodszor visszatér, fogják igazán felismerni, hogy kicsoda is Ő valójában.

Sokszor nekünk is ez a problémánk, hogy nem értenek meg bennünket a saját – nem hívő – közösségeinkben (család, munkahely stb.) sem. Nem véletlen mondja Jézus: *„Sehol sem vetik meg a prófétát, csak saját hazájában és a maga házában.”* (Mt 13,57)

Ilyenkor gyakran elcsüggedünk, de bátorítson az a tudat, hogy ha valóban az Úr által ránk bízott szolgálatot végeztük el, akkor annak Istennek tetsző eredménye lesz.

„Ő az, aki ott volt a gyülekezet előtt a pusztában atyáink és az angyal között, aki szólt hozzá a Sínai-hegyen: ő vette át az élő igét, hogy átadja nekünk.” (38. v.)

Tartsuk szem előtt, hogy István a nagytanács, a Szanhedrin előtt mondja el ezt a beszédet (6,12), amely farizeusokból és szadduceusokból (ebben az időben a főpap és a papi családok fejei) állt. *„A szadduceusok ugyanis azt állítják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem lélek, a farizeusok pedig vallják mindegyiket.”* (ApCsel 23,8)

Minden ige, amely Istentől származik, az életre hív, *„Mert nem üres beszéd ez a számotokra, hanem ez jelenti számotokra az életet: általa élhettek hosszú ideig azon a földön, amelyre most átkeltek a Jordánon, hogy birtokba vegyétek.”* (5Móz 32,47) Ezen ígék elvetése, kritikája, bírálata pedig a halálba vezet. Kr. u. 70-ben a templom és Jeruzsálem lerombolása után a szadduceusok eltűnnek a történelem színpadáról. Minden, amit róluk tudunk, a farizeusok írásaiból maradt ránk. Ma azt vizsgálj meg önmagadban, hogy hogyan állsz Isten ígéjéhez? Mely fejezeteket kérdőjelezed meg? A teremtetést a 6 napjával? Az özönvizet? Jézus feltámadását?

Jézus halála, eltemetése és feltámadása maga az evangélium, ennek megkérdőjelezése az örök halál.

25. hét

„Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok megignoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg – mondja könyörülő Urad.” (Ézs 54,10)

Változásoknak nézünk elébe: még fél év, és következnek – ha megérem – a nyugdíjas évek. Költözni is kell... Általában eddig könnyen vettem az ilyen akadályokat (többször is költöztünk), most azonban nehezkesebben nézek elébe. Ráadásul az utolsó (?) fészken még van rendbetennivaló. Egyre többet kell besegítenünk gyermekeinknek unokáink nevelésébe, ami átrendezi időbeosztásunkat, prioritásainkat. A hátralevő időben a szolgálatot sem szeretném csupán „kibírni”, hisz így is sok mindenre mondhatom: ezt lehetett volna jobban, hűségesebben is végezni.

Szeretném, hogy szívem megnyugodjon Isten fenti ígéretében, és megelégedjen Isten hűségével. Nekem is szól ez az ígéret? – kérdezem magamban, és a Heidelbergi Káté 21. feleletének egy töredékében keresem – nem először – a kapaszkodót: „nemcsak másoknak, hanem nekem is...”

Adorján Kálmán lp.

„*Én hűségedben bízom...*” (6a. v.)

Gyakran kérdem: „Meddig?” Vannak kiszámítható ideig tartó helyzetek: látszik már a fény az alagút végén! Dolgok belekerülnek a határidőnaplóba, és lehet visszafelé számolni a nehéz, kellemetlen vagy megunt helyzet végéig, vagy a vágyott helyzet, állapot beálltáig. A türelmetlenség viszont nem számol, ha tudja is, hány perc, óra vagy nap van még hátra. Nem kiszámítható az ellenséges indulat vagy egy betegség megszűnése, nem kecsegtet változással egy megromlott kapcsolat, és még hangosabb a „meddig” kérdése, ha úgy tűnik, hogy Isten feledkezett meg rólam: „*Ő rejtette el arcát*!” (1–3. v.). Jézus is kifakadt, látva tanítványai hitetlenségét: „*Meddig szenvedlek még titeket?*” (Mt 17,17). Hányszor kellett, hogy miattam így szóljon? Szívesen érteném úgy, hogy Dávid az ellensége feletti győzelmet kéri, de igazából nem azt teszi. Szeme ragyogását nem attól reméli, hanem Isten feléje fordulásától, ingadozása, kétségei megszűnésétől. „...*én hűségedben bízom...*” – mondja a nehéz várakozás idejére és a várt szabadulásra nézve egyaránt.

„A menny az én trónusom, a föld pedig lábam zsámolya. Miféle házat építhetnél nekem – mondja az Úr –, vagy hol van az én nyugalom helye?” (49. v.)

István Ézsaiásból idéz annak alátámasztására, hogy *„a Magasságos azonban nem emberkéz alkotásaiban lakik”* (48a. v.) Később Pál mondja ugyanezt athéni hallgatóinak. Zsidónak, pogánynak egy a bűne: azt hiszi, hogy lakást biztosíthat Istennek, etetheti, éltetheti, stb., ahelyett, hogy elismerné: *„ő ad mindenkinek életet, lehetet és mindent”* (ApCsel 17,25b), és belátná: kezei alkotása legfeljebb *„bizonyosága”* lehet az élő Isten jelenlétének, megszólító, elhívó valóságának. Ellenkező esetben az alkotás a tisztelet és imádat tárgyává válik, elfoglalva helyét az egyedül imádandó Istennek. Sátor, templom – bár Isten parancsára és útmutatására készült – csak árnyéka az Eljövendőnek, Krisztusnak, akiben *„lakik az istenség egész teljessége testileg.”* (Kol 2,9) Még a Krisztus nevében történő szolgálatom, megvalósításaim se legyenek fontosabbak, nagyobbak őnála. Husz János is élete árán vallotta a Krisztusban lakozó, hozzánk közeledő Isten titkát: *„Kértél bennünk lakóhelyet, Lettél tető fejük felett.”* (MRÉ 377/3) Ne maradjak vak erre!

Ajánlott igeszakasz: 2Kor 6,14–18

„Ő azonban Szentlélekkel telve az égre függesztette tekintetét, és látta Isten dicsőségét és Jézust, amint Isten jobbjára felől áll.” (55. v.)

Ismerem Jézus szavait, hogy imádkozni kell az ellenségért, áldani az átkozót, mégis csodálattal tölt el, ha híreket olvasok a Jézusért üldözöttekről, akik megtanulták és gyakorolták a megbocsátást saját lelkük javára is. Hitte, szolgálta, hirdette, látta – így foglalhatjuk össze István diakónus Jézussal való kapcsolatát. Nem tudjuk, hogyan jutott hitre, de az első róla szóló mondatban az áll, hogy hittet és Szentlélekkel volt telve. A Lélek által végezte szolgálatát: a rászorulókat megsegítését, az asztalok körül való forgolódást, a csodatételeket vagy a Jézus ellenzőivel való vitázást, a Jézusról szóló bizonyágtételt. Amikor már hiábavalónak bizonyul a szembenézés az evangélium ellenségeivel – ugyancsak Szentlélekkel telve –, felfelé, az égre néz, és különös ajándékban részesül: látja Isten dicsőségét és Jézust. Csak így érthető a halálos középorként is elhangzó imádsága: *„Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt!”* (60. v.) Ez az utolsó csoda, amit István tett úgy tűnik, csak fokozta az ellenség dühét...

„Samária befogadta az Isten igéjét...” (14. v.)

Üldözés és Isten országa egyidőben bontakozik ki: Krisztus követői ugyan szétszóródnak, de hirdetik az igét. Uruk nagyobb a félelmüknél, és a samáriai megszállottak, sánták és bénák ugyanúgy örülnek Krisztus szabadító és gyógyító erejének, mint a hasonló bajokból szabadult zsidók. Az ige befogadásának híre megy, és Istennek gondja van arra, hogy országa ne csak szélteben-hosszában terjedjen, hanem mélységében is. A varázsló Simon csodahite hamar szárba szökken, lelkesen „rátapad” Filepre, ámuldozik, látva, hogyan adatik a Lélek az apostolok kézrátétele által. Ámuldozik, de nem a kegyelem által felemelte örömeivel: varázslókarrierje felívelésének egy újabb lehetőségét látja csupán. Hite egyszerű „átigazolás” a Krisztus csapatába, egy másik „varázslóiskolába”, ahol továbbra is saját nagyságát munkálhatja. A Lelket, a Lélek szolgálatát árunak tartja. Ahol Isten országa terjed, lelepleződik, és ítélet alá kerül a bűn, de elhangzik a megtérésre hívás és a bűnbocsánat lehetősége is. Imádkozzunk, hogy ne hiába!

Ajánlott igeszakasz: Mt 13,1–23

„Nem látta őt többé a főember, de örvendezve haladt tovább az útján.” (39b. v.)

Samáriában nagy volt az öröm az Isten országával és Jézus Krisztussal kapcsolatos „örvendetes dolgok” (Károli) hallatán. Amit ott sokan éltek át, azt a gázai úton egy ember tapasztalja meg: a Krisztusban nyert új élet örömét. Minden bizonnyal ott is elhangzott Krisztus csodálatos megváltó munkájának üzenete, de a leírások mintha inkább a külső jelek, csodák feletti örömet sejtetnék. A kincstárnok öröme világosan a Krisztus áldozata által szerzett fiúság, bűnbocsánat, új élet feletti öröm volt. Majd’ ötven éve járva Krisztussal, tapasztalom, hogy az öröm lobogása és megnyilvánulása lehet változó, de alapja – Isten szeretete és kegyelme – nem. Nála újulhat meg bennem a Szentlélek öröme, ha az igazság és békesség ágain terem. A kincstárnokot öröme sokáig tovább kísérte, nem csak hazájáig, hanem otthoni jártában-keltében is. Öröme gyümölcse az etióp egyház: a mennyei kinccsel való „kereskedésének” nyeresége, amit bizonnyal így nyugtáz majd Megváltója: *„Jöjj, és osztozz urad örömében!” (Mt 25,21b)*

„Saul, Saul, miért üldözöl engem?” (4b. v.)

Eszméltető, ha valaki rákérdez tetteimre, szavaimra: „miért”? És fontos is azon elgondolkodnom, mit miért teszek: belső indítékaimat tisztáznom, netalán a külső, magatartásomra sarkalló körülményeket is azonosítanom. Magyarázatot, okot – valósat is! – lehet találni a legszörnyűbb tetteire is: neveltetés, rossz befolyások, baráti-támogató kör, kapott tanítás vagy annak hiánya, stb. Azonban amikor nyilvánvalóvá válik a valóság, ezek a magyarázatok súlyukat veszítik.

Jézus megkérdi Saul: „miért üldözöl engem?”. Ne tudná, ne ismerné Saul lelke legmélyéig? Ne tudná, milyen háttérből, milyen kör támogatásával „liheg” dühödten az Úr tanítványai ellen? Tudja, ismeri, és tudja mindazt, ami engem is meghatároz. Jézus nem informálódni akart, hanem megszólítani Saul. Jézus neve hallatán nincs helye magyarázkodásnak. Háromnapos „vak imádkozása” során Saul talán már nem is annyira a miért foglalkoztatta, hanem az, hogy Jézus nyomatékosan, kétszeresen nevével szólította. *„Neveden szólítottalak, enyém vagy!”* (Ézs 43,1b)

Ajánlott igeszakasz: Ézs 43,1–7

„Választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a népek, a királyok és Izráel fiai elé.” (15b. v.)

Anániásnak, akárcsak egykor Sámuel prófétának, meg kell tanulnia, hogy ne a szeme, illetve a füle vezesse, hanem az Úr szava, még ha a hírek („*mennyi rosszat tett*”, 13. v.) mind igazak is voltak. Krisztus hatalma végtelen: legádázabb ellenségét is megállíthatja, sőt szolgálatába állíthatja. A megtérésnek még semmi jele, Anániásnak mégis elmondja az Úr Saullal kapcsolatos tervét, így ő bátran így szólítja meg: „*Testvérem, Saul!*” (17. v.) Ha az Úr munkálkodik, ne féljek követni őt!

Saulnál eljött az idő, hogy a főpapok meghatalmazását lecserélje az egyetlen Főpap, Jézus meghatalmazása. Ez ugyan nem helyezi fegyveres hatalmi pozícióba, sőt ezután odakerül azon kiszolgáltatottak mellé, akiket ő Jézusért korábban üldözött... A Lélek munkája azonban megmásíthatatlan: „*Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.*” (Gal 2,20)

26. hét

„Most pedig, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék igédet; nyújtsd ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által. Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét.”
(ApCsel 4,29–31)

Ezen a héten folytatjuk az Apostolok cselekedeteinek tanulmányozását. Csodálattal szemléljük, milyen erővel, és milyen rövid idő alatt terjedt el az evangélium, és keletkeztek gyülekezetek, lett ébredés Ázsiában és Európában. A fenti ige arra ad magyarázatot, hogy mindezek motorja a gyülekezetek imádsága volt. Az imádság meghallgatása. Pál szolgálatát az antiókhiai gyülekezet hordozta imádságban, és láthatjuk annak eredményét. Minden ébredés, lelki megújulás egy kis imádkozó magból indul ki. A lelki élet hanyatlásának is legtöbbször az imaélet gyengülése az oka. „Tíz esetből kilencben az Istentől való eltávolodás az egyéni imádság elhanyagolásával kezdődik.” (Spurgeon) Legyünk hát buzgók az imádságban, hogy lehessen életünkben, közösségeinkben megújulás, lehessen körülöttünk lelki ébredés!

Hajdu Zoltán

„Áldott az Úr, mert meghallgatta esedező hangomat. Erőm és pajzsom az Úr, benne bízok szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát.” (6–7. v.)

A Red Bull nem, de az ima szárnyakat ad. *„Halld meg esedező hangomat, amikor segítségért kiáltok, kezemet fölemelve szent templomod felé.”* (2. v.) – tör fel Dávid szívéből ez a kétségbeesett kiáltás, mikor bajok, kétségek gyötrik, vagy talán ellenség szorítja. Péter mikor a tengeren járt, és süllyedni kezdett, az Úrhoz kiáltott: *„Uram mentes meg!”* (Mt 14,30b) – Jézus kiemelte és biztonságba helyezte őt. Később ő maga mondja, hogy *„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.”* (1Pt 5,7) Mit teszel, amikor nehéz helyzetben vagy? Öntsd ki te is szívedet az Úr előtt őszintén, hittel. Vidd oda félelmedet, panaszodat, fájdalmadat, *„mert az Úr szeme az igazakon van, és füle az Ő könyörgésükre figyel.”* (1Pt 3,12a) Ha mindezt hittel teszed, te is átéled az Úr szabadítását, veszel erőt, és bátran nézel szembe a nehézségekkel. Nem a helyzeted lesz könnyebb, nem a körülményeid változnak meg, hanem kapsz erőt, és a szíved megtelik bizalommal, hálával Isten iránt. Mondd hát te is: *„Erőm és pajzsom az Úr, benne bízok szívem.”*

„Néhány napig együtt volt a damaszkuszi tanítványokkal, és azonnal hirdetni kezdte a zsinagógákban, hogy Jézus az Isten Fia.” (19b–20. v.)

„Pálfordulás.” Mit is jelent? Valaki az eredeti szándékával szemben pont az ellenkezőjét teszi, és az addigi elveivel szembemegy. Saul azért ment Damaszkuszba, hogy azokat, akik Jézust követik, elnémítsa, most meg ő hirdeti a leghangosabban, hogy *„Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére”* (Fil 2,11). Mi történt? Később így vall erről: *„mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.”* (Róm 5,5b). Jézussal telt meg a szíve, miután belekeresztelkedett az ő halálába és feltámadásába. Megtelt a szíve örömmel, és megnyílt a szája a bizonyágtételre. Az ilyen lélek nem tud hallgatni, és nem lehet elhallgattatni. A samáriai asszony is miután ivott az „élő vízből”, azonnal vitte, és adta tovább az örömhírt. Aki Jézusban van, az nem tud nyugodtan ülni a babérjain, közönyösen szemlélve, hogy körülötte emberek mennek a kárhozat felé. A kérdés az, hogy a te életedben megtörtént-e már ez a fordulat? Ha igen, akkor ne szégyelld a mi Urunkról szóló bizonyágtételt, és ne tartsd magadban ezt a drága kincset: menj, hirdesd mit tett ő veled!

Ajánlott igeszakasz: Róm 10,4–17

„Péter így szólt hozzá: Éneász, meggyógyít téged Jézus Krisztus. Kelj fel, és magad vedd be az ágyadat! Az azonnal felkelt. Lidda és Sárón lakói mind látták őt, és megtértek az Úrhoz.” (34–35. v.)

Jézus nevében hatalom van! Élet csak előből származhat. Isten gyermekei az élet magját hintik, az evangéliumot: *„Mert abban Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki hitből hitbe, amint meg van írva: »Az igaz ember pedig hitből fog élni. «”* (Róm 1,17). Hitből hitbe! Hitet nem tudunk adni, de hitre vezetni, segíteni másokat kötelességünk. Péter hittel tekint Éneászra, hittel szól, hittel mutat Jézusra. Látja, hogy Éneásznak van hite ahhoz, hogy meggyógyuljon, és tudja, hogy Istennek van hatalma arra, hogy meggyógyítsa. Ha Jézus tanítványa vagy, ezzel a hittel kell járnod, szólnod, cselekedned, látnod, mert tudod, hogy Jézusnak adatott minden hatalom mennyen, és a földön. A hit látja a láthatatlant, hiszi a hihetetlent és ajándékba kapja a lehetetlent. Az evangélium továbbadása életközlés, életmentés. Emberhalásszá tett téged az Úr. Éneász nem tétovázik, nem latolgat, hanem hittel megragadja Jézus kinyújtott karját. A körülötte lévők pedig látják az életében végbement változást, és megtérnek az Úrhoz. Lehetsz az ébredés eszköze te is...

„Amíg Péter a látomásról elmélkedett, ezt mondta neki a Lélek: Íme, három férfi keres téged: kelj fel hát, menj le, és eredj el velük! Semmit ne tétovázz, mert én küldtem őket!” (19–20. v.)

„Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai!” (Róm 8,14). Péter tusakodik az Úr előtt. Emlékszünk arra, hogy a Gecsemánénál megbukott az imádság terén, mert még egy órát sem tudott imádkozni? Most más a helyzet. Azt olvassuk, hogy imádság közben megéhezett, sőt még az evésről is elfeledkezett úgy, mint Jézus a samáriai kútnál (Jn 4,32). Itt érthetjük meg, hogy miért volt Péter áldott eszköz az Úr kezében, és miért történhettek szolgálata nyomán gyógyulások, szabadulások, és hogyan működhettek isteni erők szava nyomán. Megvoltak a „gecsemáné-kerti” győzelmei, amikor ki tudta mondani: „Legyen meg a te akaratod!” Isten Lelke meggyőzte őt. Az imádság kommunikáció, beszélgetés Istennel. Az ember kiönti a szívét az Úr előtt, segítségül hívja az ő nevét, az Úr pedig kijelenti magát és az ő akaratát. Ha Lélek által imádkozol, akkor megszólítható, tanítható, formálható, vezethető leszel. Az Úr ad kijelentést, látást, és tudni fogod, hol a helyed, mi a dolgod. *„Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond...” (Jel 2,7a)*

Ajánlott igeszakasz: Zsid 1,1–4; 2,1–4

„Ekkor így szólt hozzájuk: Tudjátok, hogy tiltott dolog zsidó embernek idegennel kapcsolatba kerülni vagy hozzá bemenni. Nekem azonban Isten megmutatta, hogy egyetlen embert se mondjak szentségtelennek vagy tisztátalannak.” (28. v.)

Valaki megosztott egy képet az interneten, az egyik felén Rodin – „A gondolkodó ember” alkotása volt látható, míg a másik felén csak az üres szobortalapzat, ahonnan egy távozó ember lábnyomai voltak láthatóak. A képzeletbeli alkotás címe: „A cselekvő ember.” Péter miután megértette a megváltásnak mélyebb titkát – Jézus golgotai áldozata nemcsak a zsidónak, hanem görögnek és minden embernek üdvössége lehet –, nem habozott, hanem elment Kornéliusz házába, hogy az örömhírt elmondja. Kilépett a komfortzónájából, a megszokott kegyességi formulákból, átlépett a felekezeti határokon, hogy lelkeket nyerjen az Úrnak. Ma is ilyen szolgálókat keres magának az Úr! Isten azt akarja, hogy *„minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére”* (1Tim 2,3), ezért jó, ha meglátod a kívülállóban az elveszettet, akiért Jézus meghalt. „Egy lélekért se érjen vádja téged, Hogy temiattad nem látta meg Őt. Légy örömmondó békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!” (RÉ21 832/5)

„Míg ezeket a szavakat mondta Péter, leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallgatták az igét.” (44. v.)

Pár évvel korábban Cézarea Filippiben, mikor Péter hitvallást tett Jézusról, azt az ígéretet kapta, hogy neki adja az Úr a mennyek országának kulcsait. Az evangélium a kulcs, ami most pontosan beleillik a zárba, és megnyitja a szívek ajtaját. Hallásból van a hit, mégpedig az ige meghallásából és befogadásából. *„Őbenne pedig titeket is, akik hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek, eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására.” (Ef 1,13)* Nem mást tesz Péter mint elmondja az evangéliumot azoknak, akiket Isten erre felkészített. Kornéliusz háza népe vágyakozott az Úr után. *„Ezért nyomban elküldtem hozzád, és te jól tetted, hogy eljöttél. Most tehát mind itt vagyunk Isten színe előtt, hogy meghallgassuk mindazt, amit rád bízott az Úr.” (33. v.)*

Imádkozzunk azért, hogy Isten adjon vágyakozást, szomjúságot a szívekbe, megteljenek templomaink és adjon élő igét az igehirdetők, bizonyágtevők ajkára!

Ajánlott igeszakasz: 1Thessz 1,2–10

„Ha tehát ugyanazt az ajándékot adta nekik is az Isten, mint nekünk, akik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, akkor ki vagyok én, hogy akadályozzam Istent?” (17. v.)

Pétert felelősségre vonják a zsidó-keresztyének Kornéliusznál tett látogatásáért és az ott történekeért, mivel kiszolgáltatta a keresztség sákramentumát. Ma is találkozunk olyan közösségekkel, akik nem nézik jó szemmel a másik felekezetet, gyülekezetet, keresztyén közösséget, hanem kritizálják, bírálják, ítélik. Sőt, tagjaiktól megkövetelik, hogy tartsák távol magukat tőlük. Mentsen az Úr minket a „csak mi” szemlélettől. Jézus nagyon világosan beszélt arról, hogy „gyümölcseiről” felismerhető a lelki közösség, beállítottság. A megtérésnek, újjászületésnek megvannak a gyümölcsei, lelki jegyei. Kornéliusz házában a Lélek kiáradását megelőzte a bűnbánat és Jézus befogadása. Ugyanúgy, mint pünkösdkor (3000 lélek), vagy Samáriában Fülöp szolgálata nyomán elindult ébredés esetében. Az Úr adja az ébredést, ennek mi csak eszközei lehetünk. Vigyázzunk, ne legyünk akadályozói, gátjai! Adjunk hálát azért, hogy ma is munkálkodik a Lélek, és történnek ébredések a világ több pontján. Kérjük ezt a mi népünk életére is!

Ajánlott igeszakasz: Jón 3.

„De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz.” (23–24. v.)

Ászáf életét biztosan sok nyomorúság, sok igazságtalanság keserítette meg. Nehéz dolgok, amelyekre az értelem nem tud választ adni. Ha elveszíted békességedet, elhomályosul látásod, keserű irigység tölti be szívedet, úgy érzed minden hiábavaló, akkor levetted az Úrról a tekintetedet, és meggyengült hited. Ha önmagadra nézel, elcsüggedsz, ha az emberekre nézel, irigykedsz, ha az ellenségre nézel, félelem bénít meg, ha a hullámokra nézel, süllyedsz... (Rick Warren) *„Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére...”* (Zsid 12,2a) Amikor hitünkben megingunk, Isten szeretetében kételkedünk, akkor nekünk is Isten szent helyére kell elmenni. Hol van ez a hely? Illésnek a Hóreb hegyéig kellett mennie, nekünk a Golgota keresztyéhez, Jézus lábaihoz, csak ott találunk békességet. Ott elmondhatod: *„De nekem olyan jó Isten közelsége!”* (Zsolt 73,28a) „Ha múltunk ott van Jézus Krisztus vére alatt, jövőnk az Ő kezében, minden gondunk az Ő vállán, minden kérésünk az Ő szívéen, akkor ez ad nekünk békességet, ez tesz csendessé és boldoggá.” (Rappart Dóra)

Ajánlott igeszakasz: 2Kor 12,1–10

„Így történt, hogy egy teljes esztendő tölthettek együtt a gyülekezetben, és igen nagy sokaságot tanítottak. A tanítványokat pedig Antióchiában nevezték először keresztyéneknek.” (26. v.)

Statistikai felmérések egyik kérdése a „magukat keresztyének vallók száma.” Ki is a keresztyén? Ez nem a kereszt, hanem a „Christianus” szóból ered. Krisztusiak, Krisztus követők, Krisztus arcát tükrözők, olyanok, mint Krisztus. Nem magukat nevezték így, hanem (Antióchiában) a kívülállók ragasztották rájuk ezt a jelzőt. Nem tudták, hogy a Krisztus nem személynév, hanem méltóságot, Felkentet jelent. Ma is sokan vallják magukat keresztyéneknek, de jellemükben nem tükrözik vissza Jézust, csak valami külsőségek jellemzik életüket. Egyszer egy hitoktató Jézus jelleméről, emberi arcáról tanított a gyerekeknek. Lefestette őt, ahogy az evangéliumokból megismerhető. Sorolta milyen szelíd, alázatos, engedelmes, segítőkész, türelmes, telve önzetlen szeretettel. Egyik kisgyerek felkiált: „Én ismerem őt! Ő Karcsi bácsi. Ott lakik a mi utcánkban.” Téged, hogy ismernek a körülötted élők? *„Mert nem az a zsidó, aki külsőleg az (...), hanem az a zsidó, aki belsőleg az, és az a körülmetélkedés, amely a szívben van, Lélek szerint és nem betű szerint.” (Róm 2,28–29)*

BEVEZETÉSEK A BIBLIAI KÖNYVEKHEZ

Bevezetés a Zsoltárok könyvéhez

Bevezetés

A zsoltárok műfajára és keletkezési idejére vonatkozó tudnivalókat az egyes zsoltárok magyarázata elején tárgyaljuk. Itt tárgyaljuk a zsoltárok címfelirataiban található szakkifejezéseket. Sajnos nem tudjuk mindegyiknek a pontos értelmét; olykor csak feltételezésekre támaszkodhatunk.

1. Ének („sír”). Jelenthet világi és kultikus éneket egyaránt. Szerelmi éneket (Ézs 5,1; Én 1,1), a diadaléneket (Ex 15,1; Bír 5,12). A Zsoltárok könyvében csak istentiszteleti éneket jelent. Általában zenei kíséret is tartozik hozzá. A „zsoltár” neve éppen úgy lehet „sír”, mint „mizmór”: Zsolt 65.; 75–76.; 92.

2. Zsoltár („mizmór”). Jelentése hasonló a „sír” (= ének) szóéhoz: ez is zenei kísérettel előadott éneket jelent. Nem fordul elő más ószövetségi könyvben sem, csak a Zsoltárok könyvében, és mindig (75-ször) zsoltárt, éspedig az Úr tiszteletére énekelt zsoltárt jelent. Az új fordítású Biblia a „zengeni” szóval fordítja.

3. Dávidé. Dávid zsoltára („le david”; „mizmór ledavid”). A „le” prepozíció háromféle értelmű lehet:

a) Jelentheti azt, hogy Dávid a szerző. Ezt a véleményt képviseli a zsidó és a keresztyén hagyomány. Tény, hogy az Ószövetségben van szó Dávid zenei és költői tehetségéről. Azonban a Krónikák könyvének felfogása szerint a kultusz minden szertartása és a templomi zene Dávidra vezethető

vissza. Ez sokkal inkább tükrözi az utókor Dávid iránti tiszteletét, mint a történeti valóságot.

b) Más vélemény szerint Dávid utódaira, a Dávid házából származó királyokra kell gondolni. Hiszen egyes zsoltárokból kiolvasható például, hogy a templom már áll, vagy Dávid a messze múltban élt, sőt a lerombolt Jeruzsálemet újjá kell építeni. Hasonlóképpen Dávid utódaira kell gondolnunk az ún. „király-zsoltárok” esetében is, amelyek a királyért mondott könyörgést is tartalmazzak.

4. Voltak a musica sacra területén kiemelkedő tevékenységet végző lévíták, akiknek a neve egyes zsoltárok címfeliratában olvasható. Lehetek ők zsoltárírók éppúgy, mint gyűjtők vagy szerkesztők.

a) Kórah fiai. Kórah 1Krón 6,7.22; 9,19 szerint lévita volt, dicsérte az Urat. Az ő nevét tartalmazza a Zsolt 42–49; 84–85.; 87–88. címfelirata.

b) Ászáfot a Krónikák könyve Dávid korában élt énekes lévítának mondja. Tőle templomi énekesek nemzedékei származtak.

c) Az ezsáhi Hémán nevét Kórah fiaival együtt említi Zsolt 88,1. Ő is híres énekes lévita volt.

d) Az ezsáhi Étán neve a Zsolt 89 címfeliratában olvasható.

e) Jedútún nevével Zsolt 39,1; 62,1; 77,1-ben találkozunk. Őt is vezető énekes lévítának mondja, a „fiai” is énekesek voltak.

5. A karmesternek („lamenaccéah”). A szó jelentését az arám nyelv felől közelíthetjük meg: hatalmasnak, kiemelkedőnek lenni (Dán 6,4); szír nyelven: ragyogni, felügyelni,

vezetni, karvezető, karmester. Ötvenöt zsoltár címfeliratában és a Hab 3,19-ben fordul elő.

6. Zarándokének („sír hammacalót”). Ez a felirata a 120-134. zsoltároknak. A macalá szó értelmezésére többféle elmélet keletkezett:

a) Vannak, akik a történelmi értelemben veszik mint „felvonulást”, hazatérést a babiloni fogságból. Eszerint ezek a zsoltárok a hazatérők énekei voltak.

b) A zsidó hagyomány szerint az őszi sátoros ünnepen a lévítáknak a Nikanor-kapu 15 lépcsőfokán kellett felmenniük a templom belső udvarába, és a 15 lépcsőfokon énekeltek a 15 macalót zsoltárt. Károli Gáspár grádicsok énekének.

c) Legvalószínűbb a hívek rendszeres jeruzsálemi zarándokútjaira gondolni. A zarándokok „felmentek” Jeruzsálembe, és közben énekkel magasztalták az Urat.

7. Szela. Ez a szó nem a címfeliratokban található, hanem a zsoltárok belsejében. A Zsoltárok könyve héber szövegében 71-szer, a LXX szövegében 92-szer fordul elő. Jelentése a mai napig is vitatott:

a) Megkísérelték a szela szót a szálal (= utat feltölt, felemel) szóból származtatni. Feltételezik, hogy a szela szó a hang felemelését, a zeneszerszámok hangosabb játékát, esetleg a tekintet felemelését jelentette.

b) Mások szerint a „szalah-szala” igéből kell kiindulni, amelynek jelentése: megfordul, meghajol. Ez kétféle értelmezésre ad módot. Van, aki a szele szót ismétlés jelének tartja, hasonlóan a zenei „da capo”-hoz. Más értelmezés szerint a szela szónál a hívek meghajoltak, imádkozás céljából leborultak.

8. Dicséret („tehillá”) csak a Zsolt 145-nél fordul elő a címfeliratban, más esetekben a zsoltárok szövegében. Ezt nevezi himnusznak az ószövetségi bevezetéstudomány. A himnusznak két fő fajtája van:

a) az imperatívuszos himnusz, amely az egyiptomi szabadítás és a honfoglalás csodáiért magasztalja az Urat mint a történelem Urát;

b) a participiumos himnusz, amely a teremtető, gondviselő és a világot kormányzó Istent – mint a teremtet világ Urát magasztalja. A Zsoltárok könyvének héber neve „tehillim”, dicséret, ami arra mutat, hogy a Zsoltárok könyvének szerkesztői az egész könyvet istendicséretnek tartották.

9. Hálaének („tódá”). Sokban hasonlít a himnuszra. Ez is istendicséret, de nem az üdvtörténet vagy a teremtés csodáiért, hanem az egyén életében végbement szabadításért. Jellegzetes stílusa: hadd magasztaljalak; hadd adjak neked hálát; hadd énekeljek; hadd zengjem nevedet.

10. Imádság („tefillá”). Többnyire a panaszénekekben előforduló kérést fejez ki. Zsolt 72,20-ban egy egész zsoltárgyűjtemény összefoglaló neve „Dávid imádságai”. Bár legtöbbször egyéni panaszénekekben fordul elő, de Zsolt 80,5-ben nemzeti panaszénekre vonatkozik, Zsolt 109,4-ben pedig másokért mondott közbenjáró könyörgésre.

11. Panaszének („siggájón”). Ez a szó csak Zsolt 7,1-ben fordul elő. Akkád kölcsönszónak tartják („segu” = siratóének).

12. Közjáték („higgájón”). A szó alapja a „hagah” ige, melynek jelentése: morog, mormol, félhangosan olvas,
217

elmélkedik. Zsolt 9,17-ben a zeneszerszámok zengését, 19,15-ben elmélkedést, ill. kimondott gondolatot jelent.

13. Húros hangszerre („binginót”). A szó alapja az „ngn” ige-egyők (= húrokat pengetni).

14. Mély hangú húros hangszerre („cal hassemínít”). Szó szerinti fordítása: a nyolcadikra. Jelenthet nyolchúrú hangszert is.

15. Fúvós hangszerre („cal hannehílot”). Ünnepi alkalmakon ez a hangszer is megszólalt (1Kir 1,40; Ézs 30,29). A babilóniai népek kultuszában a panaszéneket is fuvolaszó kísérte.

16. A „Betegség” (kezdetű ének dallamára) („cal mohalat”). Feltételezhető, hogy a „hlh” (= betegnek lenni) ige szolgál alapul, továbbá, hogy valamelyik ismert ének kezdődik így, és ennek dallamára éneklendő a Zsolt 51.; 88. is.

17. „Éneklendő” („lecannót”). Jelentése: éneklésre, éneklés céljából.

18. „A messzi fák galambja” (kezdetű ének dallamára) („cal jónat ’élim rehoqím”). Ezt is ismert dallamú ének kezdő-sorának tartják. Csak Zsolt 56,1-ben fordul elő.

19. „A hajnali szarvas” (kezdetű ének dallamára) („cal ’ajjelet hassahar”). Ezt is ismert dallamú ének kezdő-sorának tartják.

20. Ének magas hangra („cal calámót”). A régi fordítások a „calmá” (= fiatal nő) többes számú alakjának tartották. Magas hangon (női hangon) előadott énekekre szoktak gondolni.

21. „A fiú halála” (kezdetű ének dallamára) („cal mut labbén”). Ezt is ismert dallamú ének kezdő szavának

tartják. Nehéz ennek a kifejezésnek a fordítása Zsolt 48,15-ben. Egyesek már a 49,1-hez kapcsolják.

22. A „Liliomok” (kezdetű ének dallamára) („cal sósanním”). Ismert dallamú ének kezdő szavának tartják. A „susán” szó ui. liliomot (és lótuuszvirágot) jelent.

23. „A szőlőtaposók” (kezdetű ének dallamára) („cal haggittít”). A „gat” szó borsajtót jelent. (vagy kádról). Ez a jelentés valószínűbbnek látszik, mintha idegen (Gat filiszteus városból való) ének dallamára gondolnánk.

24. A „Ne veszítsd el” (kezdetű ének dallamára) („’al tashét”). Ismert dallamú ének kezdő szavának tartják. Némi támpontot ad Ézs 65,8; mely a szüretelők mondásaként idézi: nem pusztítják el azt a szőlőfürtöt, melyen van még néhány ép szem.

25. Emlékeztetőül („lehazkír”). A magyarázók azonban inkább az ún. emlékeztető áldozat alapján értelmezik a „lehazkír” szót, mint áldozat bemutatása alkalmával használt szakkifejezést.

26. Tanítóköltemény („maszkíl”). A jelentése a műveltető igetörzsben is megvan; itt ezenkívül az „értelmesnek lenni, értelmesen, kegyesen cselekedni, viselkedni” jelentés is lehetséges. Ennek alapján értelmesen, ügyesen megírt költeményre, művészi alkotásra szoktak gondolni.

27. Bizonyságtétel („miktám”). Nehezen értelmezhető kifejezés. Luther az arany szóból indult ki, és aranyékszerre gondolt. Mások az „akkád katamu” (= elfedez) igéből indulnak ki, és engesztelő, bűnbánó éneknek tartják a miktámot. Figyelemre méltó a LXX fordítása: oszlopfelirat. Ez olyan költeményre mutat, melynek érvényessége szilárd és tartós. A fenti szakkifejezéseken kívül tizenhárom zsoltár

címfeliratában Dávid történetére vonatkozó utalások találhatók. Ezek azonban késői korból származnak, és alig van közülük a zsoltár tartalmához; inkább a fogság utáni kornak Dávid iránt érzett tiszteletét bizonyítják. Ezeket az előfordulás helyén egyenként tárgyaljuk.

(Tömörítés a Jub. Kommentárból)

Bevezetés Lukács evangéliumához

Az evangélium helye a kánonban, címe, írója

A harmadik evangélium annak az egy írótól származó, két könyvből álló műnek az első könyve, amelynek második könyvét az „Apostolok cselekedetei” címen ismerjük. A két könyv szétválasztása későbbi: az újszövetségi kánonnak az az igénye okolja, hogy a négy szerző bizonyásgátétele szerint hagyományozott, de egységesnek tartott evangélium egy tömbben szerepeljen a kánoni iratok gyűjteményében, de az világos, hogy a Lk 1,1–4 mindkét könyv közös bevezetése. Lukács a kánonban eredetileg a második helyen állt, a harmadik helyre akkor került, amikor az első helyet – megnövekedett tekintélye alapján – Máté foglalta el.

Az ógyházi hagyomány Lukácsot nevezi meg az evangélium írójaként. A hagyomány foglalkozására nézve orvosnak tartotta. A szerzőség kérdésében az ApCsel nyújt még segítséget. Az az általánosan elfogadott nézet, hogy az ApCsel szerzője Lukács: ez az evangéliumra nézve is ebben az irányban dönti el a kérdést.

Az evangélium anyagának eredete

Lukács félreismerhetetlenül szoros kapcsolatban áll Márkkal, kétségtelen rokonságot mutat Mátéval is, ezek mellett a szinoptikusok közül a legnagyobb mértékben nyújt önálló anyagot. Bár Lukács a Márk-féle anyagnak csak mintegy hét tizedét adja, mégis világos, hogy alapvető forrása Márk, ennek a szerkezetét követi, ha nem is változtatások nélkül. Erre nézve az a következtetés adódik, hogy Lukács gondosan összegyűjtötte a rendelkezésére álló írásos, palesztinai útján az ott még mindig élő szóbeli hagyományt, és ennek alapján alakította ki főként hosszú bevezető történetét (1,2) és az ún. „nagy betoldást” (ld. alább). De ennek hatása érzik más részletekben és bizonyos párhuzamos részek átdolgozásában is.

Az evangélium irodalmi sajátosságai

Lukács mint művelt görög szükségesnek tartja forrásainak nyelvi, stílári és tartalmi simítását; de mint korának képzett embere, aki az akkori történetírásban is járatos, korszerű történeti művet is akar alkotni. Ezt azért is fontosnak tartja, mert az Izráelben támadt nagy ajándékot, az evangéliumot a Római-Birodalom nem-zsidó alattvalóihoz akarja eljuttatni. Másrészt az is jellemzi irodalmi sajátosságát, hogy evangéliumát nem fejezi be ott, ahol a többi evangélista: ez a könyv mintegy bevezetéssé válik az ApCsel-ben megírt „egyháztörténeti” műhöz. Így irodalmi jellegét egy sajátos feszültség – a történetírás és a bizonyágtétel – feszültsége jellemzi. Történeti jellege érvényesül abban, hogy történeti művekként értékeli forrásait; történeti céljának megfelelően formálja egész anyagát, minden-

esetre Lukácsban kevesebb önállósággal, mint az ApCselben, még itt is legkevésbé érintve Jézus szavainak a hagyomány szentesítette formáját. Viszont történeti jellege sem eredményezi azt, hogy időrendje, általában Jézus életének „históriai”, adatai pontosabbak volnának, mint a többi evangéliuméi. Történeti igényéből következik az is, hogy a hagyomány anyagát az általa elérhető legnagyobb teljességben kívánja adni. Ennek az anyagnak túlnyomó része a galileai munkásság kereteit szétfeszítené, a jeruzsálemi időszakba viszont nem illik bele, ezért a 9,51-ben elhagyja a Márk-féle szerkezetet, innentől kezdve önállóan halad, és az elhagyott kerethez csak a 18,14-ben tér vissza. Az így keletkezett „nagy betoldásban” a külső szituáció általában az, hogy Jézus úton van, ezért ezt az egységet „úti elbeszélésnek” is szokás nevezni.

Az evangélium teológiai gondolatvilága

Lukács középponti gondolata az evangélium egyetemes érvénye: hangsúlyozza, hogy Jézus Krisztus megváltó tette Isten terve szerint kezdettől fogva az egész embervilágra tekint, minden emberi korlátozás nélkül. Így a többi evangéliumnál nagyobb hangsúlyt tesz Lukács Jézus Krisztusnak az elveszettek iránti szeretetére is. Ehhez szorosan kapcsolódik a földi javakhoz való viszonyunk kérdése: akár a makarismos-ok Lukács-féle megfogalmazására, akár a 16. rész tartalmára gondolunk, világos, hogy Lukács határozottan a szegények mellé áll a gazdagokkal szemben. Erőtéljes hangsúlyt kap az evangéliumban a Szentlélek jelentősége: ez a bevezető történetben kezdődik, végigvonul Jézus egész életén, a Lélek munkájának

gyümölcse a Jézusban beköszöntő új korszak eljövetele, és a Lélek teremti meg a folyamatosságot Jézus élete és az egyház élete között. Krisztusba vetett hite alapján vár a földi egyház Urának dicsőséges visszajövetelére, így bizonyos hangsúly-eltolódással az válik világossá, hogy az egyház nem a végső szó az üdvösség történetében, a parousia az egyház számára a jövőre utaló, de nem tisztán futurikus váradalom.

Az evangélium keletkezési helye és ideje

Lukácsot írója görög anyanyelvű pogányoknak szánta; így sem Palesztinában, sem Szíriában nem keletkezhetett. A 2Kor 8,18 alapján a hagyomány Achaiára utal, de nem lehetetlen, hogy Lk az ApCsel-vel együtt Rómában keletkezett. Időben Mk és Mt föltétlenül megelőzte Lk-t, ez a 65-70 közötti évekre utal.

Az evangélium szerkezete

Az evangélium szerkezete a mondottakból már nagy körvonalaiban megmutatkozik. A 1,1–4 után János és Jézus születésének előzményeivel foglalkozó nagyszabású bevezető történet következik 1,5–3,38. Az első főrész Márkkal többnyire párhuzamosan Jézus galileai munkásságáról szól 4,1–9,50. A nagy betoldás a 9,51–19,27 a második főrész, míg a harmadik és egyben záró főrész a jeruzsálemi időszak elbeszélése a passióval, a feltámadással és mennybe-menetellel együtt 19,28–24,53.

(Tömörítés a Jub.Kommentárból)

Bevezetés Mózes harmadik könyvéhez

Mózes harmadik könyvének a latin elnevezése jelzőből vált önálló címmé (az eredeti „Liber Leviticus”-ból, azaz a „Lévítákra vonatkozó könyv”-ből). Jól fejezi ki a könyv tartalmát, ha ti. a „lévita” szót tágabb értelemben vesszük és Lévi törzsét úgy tekintjük, mint amelynek a tagjai voltak Izráel népe közt az istentisztelet végzésére kiválasztott emberek. Egyébként a lévíták tisztéről, valamint a társadalomban és a kultuszban elfoglalt állásáról más-más képet festenek a régebbi történeti könyvek, továbbá a Deuteronomium, majd Ezékiel 44. része és a Krónikák könyvei. Kitűnik ezekből, hogy a közrendű lévítáknak régebben inkább esetleges papi állásuk, későbbben pedig a hierarchia rendjébe betagolt, de a kultuszi teendők végzésében alsóbbrendű szerepük volt. Ezért van néha külön kiemelve a „lévita papok” elnevezésben a magasabb rang (5Móz 17,9 stb.), egyébként azonban a papok és a lévíták rang szerint meg vannak egymástól különböztetve. Az áldozó papokat csak végső leszármazás szerint nevezik „Lévi fiainak” (5Móz 21,5), egyébként az „Áron fiai” megkülönböztető jelző illette meg őket.

A Leviticus könyve kifejezetten az áldozó papság tisztével, kultuszi és egyéb teendőivel foglalkozik. A könyv tartalmát jól jellemezhetjük a „Mózes áldásai” néven ismert orákulum-gyűjtemények a Lévi törzsére vonatkozó részletével: *„Tanítják törvényeidre Jákóbot és útmutásodra Izráelt. Tömjént tesznek eléd, áldozatot oltárodra.”* (5Móz 33,10) A papoknak kiváltságuk volt az áldozatok

bemutatása, kötelességük pedig az, hogy tórát (= tanítást, eligazítást) nyújtsanak népüknek, a mind jobban differenciálódó törvények és rendelkezések ismerete alapján. Részben az utóbbival volt kapcsolatos a rituális értelmű szentség eszményére való nevelés, a szent és profán, a tiszta és tisztátalan dolgok és állapotok tudatos megkülönböztetésével (3Móz 10,10–11). Ezeknek az alapvető szempontoknak a figyelembevételével a következőképpen tagolhatjuk a Leviticus tartalmát:

1–7. rész: Az áldozatok bemutatásának rendje.

8–10. rész: A papok felszentelése.

11–15. rész: A rituális tisztasággal kapcsolatos előírások

16. rész: A nagy engesztelési ünnep szertartásai.

17–26. rész: A „Szentség Törvénye” c. gyűjtemény.

27. rész: Függelék.

A könyv tartalmának az átolvasásánál kiderül, hogy először is nem tartalmaz történeti elbeszéléseket, legfeljebb helyenként kultusztörténeti ábrázolást ad, azután az, hogy a túlnyomórészt törvényi anyag bizonyos csoportosításokban áll előttünk. A hasonló tartalmú törvényeknek ez a csoportosítása azután olyan sematikus jellegű, a formulázás olyan jellegzetes, hogy az egész Leviticus stilisztikailag a Pentateuchos bevezetésében említett Papi Irathoz sorolható. E magyarázat írója szerint ma is el lehet mondani Bertholet Leviticus-kommentárja bevezető sorai-ból a következőket: „A Leviticus eredetének kérdésére az elképzelhető legegyszerűbb válasz adható: Az egész Leviticus a Papi Irathoz tartozik... Nem új dolog azonban az, hogy a Papi Irat esetében nem egyetlen szerzőre gondo-

lunk, hanem egy tágabb írói körre”. Annyiban változott ugyan a helyzet, hogy a magyarázók ma már az „eredet” kérdésénél nem az egésznek az írásba foglalására vannak tekintettel, hanem messzebbre visszanyúlva azt a tradicionális háttérrel elemzik, amelyből kinőtt a kultuszi-rituális törvények szövevénye. Mindenekfölött el kell ismernünk, hogy bár a papi irodalmi feldolgozás a fogság utáni korbba teendő, ez az írói kör régi szokásokat és elveket kodifikálhatott. Hiszen pl. az áldozati kultusz is igen régi, szakkifejezései pedig megtalálhatók nemcsak az Ószövetségben, hanem más sémita népek nyelvében is. Alapjában véve régi anyag átdolgozásáról van tehát itt szó, amely átdolgozás azonban tekintettel volt a fogság utáni templomban folyó istentiszteletre.

Azt mondhatjuk, hogy végeredményben az egész könyv, annak mindegyik része valamilyen módon az **istentisztelettel foglalkozik**, akár az áldozatok, akár az áldozó személyek, akár az ünnepek, akár a rituális tisztaság témája álljanak is a középpontban. Az istentisztelet minden vallásban, az Ószövetség népénél is, az a nagy esemény, amelyben az ember a kijelentésben magát megismertető Isten elé lép hódolatával. Az istentiszteletre nem Istennek van szüksége, hanem az embereknek, Isten csak a kegyelmes elfogadója az ember tiszteletének, ilyenkor válik pl. az áldozat „kedves illattá” Isten előtt (1,9.13.17, stb.). Kain és Ábel áldozata óta azonban látható, hogy Isten valóban kegyelme és lélekbe látó igazsága szerint fogadja kedvesen az istentiszteletet. Az istentisztelet látható vagy hallható külsőségek mellett megy végbe, de e külsőségekhez hozzá-

tartozik az ember teljes odaadása. Ezt példázzák egyébként az egyes szimbolikus cselekmények is.

(Tömörítés a Jub.Kommentárból)

Bevezetés Pál apostol Kolossébeli gyülekezetéhez írt leveléhez

A levél előzményei

A levél megírására az adta az alkalmat, hogy Epafrász, „Krisztus hű szolgája” (1,7) Kolosséból felkereste Pált fogságában, beszámolt neki a gyülekezet életéről és az azt fenyegető veszélyről (4,12–13), majd kérte, hogy legyen segítségére a hamis tanítók elleni küzdelmében.

Kolossé Frígiában – Laodiceával és Hierapolisszal együtt – a Kilikiából Efézusba vezető út mentén, a Lycus völgyben feküdt. Ma már csak romjai vannak, Kr. e. 60-ban földrengés pusztította el.

Pál nem járt még Kolossében, de tudott az ottani gyülekezetről. Jól ismerte Filemont, annak feleségét, Appiát és fiukat, Archippust, és mindenekelőtt Epafrászt, aki valószínűleg egyike volt azoknak, akik Kolosséból efézusi tartózkodása alatt átjártak Pált hallgatni, majd hitre jutva hirdették otthon a megismert Krisztus evangéliumát. Így keletkezett a gyülekezet Kolossében és a szomszédos városokban is.

A levél írását kiváltó ok

Kis-Ázsia a titokzatosra építő misztériumvallások és a „mindent ismerni”, megmagyarázni akaró gnosztikus tanok táptalaja volt. Ezek terjesztői, amint Epafrász hírül adta, beférkőztek a kolosséi gyülekezetbe, veszedelmes

szinkretista nézeteket terjesztve a gyülekezet tagjai között, főként a teremtésre és Krisztus megváltói tisztére vonatkozóan. Pál átérezve a tévtanoktól fenyegetett gyülekezetek helyzetét, levelet küld Tükhikossal, és ebben újra fogalmazva az evangélium üzenetét, kifejti, miben fenyegetik azt a tévtanítások. Meggyőződése, hogy a tévtanok ott találnak meghallgatásra, ahol Krisztus nagy volta, világ-egyetemet átfogó fensége homályban marad. Ezért állítja most oda Krisztust az olvasók elé teljes kozmikus nagyságában, dicsőségében és minden ajándékának fényében.

A levél célja

Világosan kitűnik a vitázó szakaszból mint a 2,8–25. A tévtanítók azt állították, hogy ők „magasabb rendű gondolkodást” képviselnek (2,8.18), „beavatásra” csábítottak, ünnepnapok tartását és aszketikus gyakorlatok végzését akarták kötelezővé tenni (2,16) és olyan szellemi lények (a világ elemei, trónok, fejedelemségek, hatalmasságok) imádását ajánlották, melyek elfogadása kérdésessé tette volna Krisztus mindenekfelett való uralkodását. A „gnoszticizmus” jelentkezése volt ez, erősen júdaista színeződéssel. Pál észrevette, hogy ezek be akarják sorolni Krisztust a szellemi lények hierarchiájába és így a keresztyénséget a mit sem használó szinkretista vallások egyikévé tenni. Mindezt hiábavaló filozofálásnak, „üres csalásnak” ítélte az apostol, és harcolt ellene ebben a „körlevélnek” szánt írásában is, melyet a Lycus-völgy gyülekezeteinek küldött.

A levél hitelessége és kelte

Vannak szakemberek, akik a kolossói levél hitelességét is kétségbe vonják a következők miatt.

1.) A gnoszticizmus olyan fajtája ellen harcolt, amely csak a második századból ismeretes.

2.) A levél fejlett krisztológiája elüt Pál egyéb leveleiből ismerttől.

3.) Más a levél szókinccse és stílusa.

Ezekkel az állításokkal szemben hivatkozhatunk arra, hogy:

(1) a gnoszticizmus egyes elemeiben már jóval előbb, a zsidó szellemi áramlatokban is megtalálható;

(2) a fejlett krisztológia az 1Kor és a Fil-hez írott levélben is ott van körvonalaiban;

(3) az új szókinccs az új ellenféllel saját területén történő szembenállásból magyarázható;

(4) az apostol élete vége felé írja ezt a levelet, változik stílusa is. Pál, amikor a levelet írja, fogságban van (4,3). Ennél is, mint a többi fogságban írt levélnél, minden helyet megvizsgáltak, ahol az apostol fogságban volt. Így Róma mellett Cézareát és újabban Efézust. Mi Rómánál maradunk. Valószínűleg innen írta az apostol a levelet, a Filemonnak küldött és az Efézusi levéllel egy időben, 59 körül.

A levél tartalma

Krisztus kozmikus váltságára vonatkozó fejtegetései miatt nagy a levél teológiai jelentősége. Nemcsak a Krisztusban megjelent üdvösség történetét mondja el, hanem rámutat annak az egész teremtés történetével való összefüggéseire is. A gnoszticizmussal vitázva, a keresztyén látóhatárt az egész világegyetemre kiterjeszti anélkül, hogy a keresztyénség lényegét filozófiai előnyökért feláldozná. Tanításának három súlypontja van. Azokkal szemben, akik az úgynevezett „ismeret” filozófiai spekulációival akarják

az evangéliumot elegyíteni, Krisztusnak a világegyetemben elfoglalt helyét, a természetfölötti lényekhez való viszonyát igyekszik meghatározni. Ezt állítja: „*Mert benne lakik az istenség egész teljessége testileg, és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez...*” (2,9–10). A júdaistákkal szemben, akik az ószövetségi szertartások megtartását követelték, mint valami többletet, az apostol a „lelki körülmetélkedést”, a keresztséget, a benne kiábrázolóódó újjászületést hangsúlyozza (2,11). A tévtanítók ama törekvését pedig, hogy aszketikus gyakorlatokat vezessenek be a léleknek a testből való kiszabadítására, megbélyegzi, és mint az igazi keresztyén szabadsággal ellenkezőt elveti (2,16–23), szembeállítva azzal a Krisztusban elrejtett élet hitben végbemenő megszenteltetését (3,1–4,6).

A gnoszticizmus

Harnack szerint „a keresztyénség megrögzött hellenizálása”. Az is, de több annál. A gnoszticizmus központi gondolata ugyanis, szemben a filozófiáival, mindig a megváltás marad. A nagy rendszerek alkotói, Karpokratész, Cerinthus vagy a második században élt Valentinus, írásaikban a megváltás szükségességét és végbemenetelét mondják el elsősorban, teljesen mitikus formában. A megváltásra azért van szükség, mert a „pléróma” egyik tagja, Sophia kiesett eredeti helyéből. Ennek a „balesetnek” a következménye lett az anyagi világ teremtése. Eddig a „világosság” birodalma szemben állt a „sötétség” teljesen formátlan világával, de most a magasabb princípium beesése és összekeveredése az alacsonyabbal „káoszból kozmoszt” hozott létre. A teremtés kivitelezőjeként Sofia fiát, Demiurgos-t jelölik meg. Miért volt szükség

megváltásra? Azért, mert Sofia leestével megbomlott a tökéletes harmónia a „plérómában” és ezt nem lehetett helyreállítani, míg az elveszett világosságot a sötétségből valaki vissza nem szerzi. Egy felső rangú lény – a Sótér vagy Christus – vállalja a világosság kiszabadítását és egyben az emberi lélek megmentését, kimentését az anyagi megkötöttségből. – Nos, a tévtanítók szerint ezeknek a hasonló spekulációknak az ismerete (gnósis) az Isten tulajdon kijelentéséből táplálkozó hiten („pistis”) túlmenően megismerést nyújt!

(Tömörítés a Jub.Kommentárból)

Bevezetés Jóel próféta könyvéhez

A könyv helye az Ószövetségben, felosztása, tartalma, problematikája

Jóel könyve az ószövetségi kánon „későbbi próféták” csoportjában, Hóseás és Ámós könyve között foglal helyet, bár a LXX Mikeás és Abdiás könyvei közé helyezi. Részben erre épült az a feltevés, hogy a legrégebbi kispróféták közül való. A könyv egyes adataival szemben azonban ez a vélemény nehezen tartható fenn.

A könyv a héber kánonban 4 fejezetből áll, a Károli-fordításban, a LXX és a Vulgata hagyományát követve, 3 fejezetből s az öt versből álló 3. fejezet a 2,28–32 verseiként szerepel.

A könyv irodalomtörténeti problematikáját az a tény adja, hogy az 1–2. fejezet történeti eseményről – egy pusztító sáskajárásról és szárazságról – tudósít, a 3–4. viszont a végső időkről – az Úr napjáról, a Lélek

kitöltetéséről, kozmikus eseményekről, pogányok felett tartandó isteni ítéletről és Júda végső boldog állapotáról – jövőndől. A két rész között sokan érezhető tartalmi-eszmei különbséget látnak, s ennek alapján kétségbe vonják a könyv egységét. Azonban egyrészt már az első fő részben is találunk utalást az Úr napjára, mely utalások a szövegbe szervesen beletartoznak. Másrészt a próféta a mindennapi élet természeti csapásában az Úr kijelentését és ítélete jelét látja, s a természeti esemény az ő számára isteni kijelentés hordozójává válik. Ezek alapján állíthatjuk, hogy a könyv egysége fennáll és prófétai jellege nyilvánvaló.

A próféta személye

A próféta személyéről saját és atya nevén kívül semmi közelebbit nem tudunk. A név (Jó'él: az Úr az Isten) tíznél többször előfordul az Ószövetségben, s azonos jelentésű lehet a fordított összetételű Illés ('Élijáh) névvel. A próféta személyéről, életéről, működésének idejéről egyéb adat nem áll rendelkezésünkre. Személyének történetiségét, bár egyesek megkísérelték, nem áll jogunkban kétségbe vonni.

A könyv kora és írásának ideje

A próféciában elmondott események idejére és a könyv keletkezésének korára csak a könyvben található néhány történeti adat alapján következtethetünk. Eszerint az ország földjét elosztották (4,2); a nép a pogányok közt szétszórva él. A templom (1,9) és Jeruzsálem falai (2,7) állnak, de nem hallunk a királyi udvarról. A könyv csak Júdáról beszél (4,1.6.8.18.20), s egyszer sem említi az északi országrészt. A próféta nem a nép előtt lép fel,

hanem a templomban a papokkal együtt hívja bűnbánatra és böjtre a gyülekezetet (1,13; 2,17). Ezek szerint a próféta olyan korban élhetett, amikor Júda népe már elsősorban gyülekezet és kultuszközösség volt. A pogányok felett tartandó ítélet gondolata is a fogság után lett a vallásos gondolkodás alkotórészevé. Mindezek alapján helytállónak tarthatjuk azt a következtetést, hogy a könyv keletkezési ideje, a kisebb prózai pótlásokat is beleértve, legfeljebb a 4. század. A szöveg egyes kifejezései, a benne előtérbe kerülő apokaliptikus fogalmak, a nyelvezetben előforduló arameizmusok szintén későbbi keletkezésre engednek következtetni.

A könyv teológiája

A könyv teológiai jellegzetessége, hogy benne a próféta üzenet ötvöződik a papi szellemmel. Ámóst még elűzik a bétheli szentélyből, Jóel megjelenik a templomban, és kultuszi liturgia keretében mondja el próféciját. Mikeás szerint az olajpatakok tízezreibe sem leli kedvét az Úr, Jóel fájjalja, hogy megszűnt az étel- és italáldozat a templomban. De a próféta beszéd nem erőtlenedik meg és nem lesz formálissá a liturgikus keretek között. Mert amikor Jóel böjtre, sírásra és gyászra hívja fel a népet, elsősorban a szívek és nem a ruha megszagztatására hív, s ezzel a nagypróféták belső bűnbánatot, megváltozást követelő szellemét szólaltatja meg. Jóel hirdeti az Úr napja eljövételét, a pogányok megítéltetését, az Úr népét ért igazságtalanságokat eltörlő isteni igazságszolgáltatás diadalát, tehát a nagyprófétai gondolatokat, de az ítélet után következő boldog jövőt már az apokaliptika izzó színeivel festi. Az Ézs

32,15 nagy jövődölésével cseng össze a 3,1skv, hogy az Úr kitölti Lelkét minden testre. Ez a kitöltetés még nem beszél a Lélek kitöltetésében részesülők belső, lelki újjáteremtéséről, de arról beszél, hogy a Lélek kitöltetésében, mint az Úr napjának egyik előjelében, mindenképp részesülnek, s a Lélek rendkívüli ajándékokat ad.

Jóel prófécijának sajátos teológiai jellegzetessége végül az Úr napja eljövételéről szóló részletes jövődölés.

Az Úr napja az egész ószövetségi eschatológiának egyik legjelentősebb fogalma. Magának az ószövetségi eschatológiának lényeges tartalma az, hogy a történelemmel Istennek célja van, a történelem végén újat kezd, és üdvöt ad a népnek, s a világnak (Hóseás, Ésaías). Ehhez azonban az ítélet útja, az Úr napja vezet. Ez a nap a közhittel szemben nem az öröm ünnepi alkalma, hanem az isteni igazságszolgáltatás és ítélet napja.

A régebbi próféták főleg az ítéletet hangoztatták, mely Izráelen – s a népeken – végbemegy. A későbbi próféták már azt hangoztatták, hogy az ítélet csak része az Úr tervének, s a népek megítéltetése után teljesen új korszak következik be, amikor eljön az üdv, az Úrral helyreáll a közösség, uralma teljes lesz Izráelen, s ez kiterjed a világra is. Az emberi történelem ezzel az új korszakkal célhoz ér.

Jóel a nagy prófétai hagyományok szellemében arról az ítéletnapról beszél. A sáskajárás csapásában ennek az Úr napjának és ítéletének jelét látja (1,15; 4,14). Az ítéletnapnak természeti jeleit mint csodajeleket („mófetim”) az elkövetkező homályban, sötétségben, vérben, tűzben,

füstben; kozmikus jeleit a Nap és Hold elválkozásában látja. A természeti csodajelek mellett az Úr napjának jele az is, hogy az isteni Lélek kitölteti minden testre, azaz minden emberre, s a kitöltetésnek rendkívüli hatásai mutatkoznak ifjakon és véneken. Az ítéletben mindenki megmenekül, aki az Úr nevében hisz. Jeruzsálem és a Sion a szabadulás helye lesz, mert ott lakik az Úr, és jelenléte szentté teszi a helyet. Júda örökre megmarad, bőségben él, s az élet vize élteti, mely a templomból fakad. Ebben foglalhatjuk össze Jóel egész prófeciájának jelentőségét és értelmét: az Úr eljön, ítéletet tart a népek felett, igazságot szolgáltat népe szenvedése miatt, helyreállítja vele a közösséget, s közte marad örökké. Ez a vigasztalás nemcsak a korabeli kegyesek csüggedő hitének erősítésére szolgáló üzenet volt a nehéz időkben, hanem az egész kijelentésnek egyik ma is érvényes és erőt adó prófétai öröksége.

(Tömörítés a Jub.Kommentárból)

Bevezetés az Apostolok Cselekedeteinek könyvéhez

A könyv helye az Újszövetségben, neve, szerzője; az egyházi atyák bizonyágtétele

Az ApCsel a kanonizálás folyamán két jelentős, különböző műfajú iratcsoport közé került. Az evangéliumok és az apostoli levelek fényének árnyékában húzódott meg. Hosszabb időnek kellett eltelnie, amíg az egyház felfedezte jelentőségét. Az első ígehirdetők közül alig van valaki, aki magyarázatot írt hozzá.

Ha jelentősége nem is, de maga a mű már az 1. század végén ismert, hiteles iratnak számít. Az egyházi atyák is így

hivatkoznak rá műveikben. Az újszövetségi kánon bevett, elismert iratai közé számít Keleten és Nyugaton egyaránt, a kánonalkotási kísérletek kezdetétől fogva. A címet nem a szerző adta művének. Ha volt is a könyvnek eredetileg címe vagy felirata – amiről semmit nem tudunk –, akkor az más volt, mint a ma ismert cím. A szerző számára ugyanis az „apostolok” elnevezés a „tizenkettőt” jelentette. Ebben a könyvben pedig olyanokról is szó van – sőt a könyv nagy részében olyanokról van szó –, akik nem tartoztak a „tizenkettőhöz”.

A könyv egyébként Lukács evangéliumának a második kötete: jelenlegi címét akkor kapta, amikor a kanonizálás folyamán – műfajára való tekintettel – elszakadt az első kötettől. Ez a cím a 2. század elejének gondolkodását tükrözi: Péter és Pál tekintélyére utal. A könyv szerzője Lukács, a harmadik evangélium írója. Lukács Antióchiából származó, rendkívül képzett szír keresztyén. Személyéről csak annyit tudunk meg a ránk maradt iratokból, amennyi missziói munkásságával összefügg. Pál munkatársa, Tróászban csatlakozott hozzá, az események egy tekintélyes részének szemtanúja (ApCsel 16,10–17; 20,5–12; 21,1–18; 27,1–8.16.) Pál a leveleiben szeretettel emlékezik meg róla. Lukács Rómába is elkísérte az apostolt, és mellette maradt (Kol 4,14; Filem 24; 2Tim 4,11).

A könyv szövege, nyelve, stílusa, műfaja

A Nestle-féle kiadásban az ApCsel az egyiptomi szöveg alapján van előttünk. A szövegkritikai apparátus a jelentősebb eltéréseket is közli, elsősorban a nyugati szövegvariánsokat. A könyv nyelve igen jó koiné: az

Újszövetségben csak a Zsidókhoz írt levél nyelve képvisel magasabb irodalmi szintet. Érezhető a könyvön, hogy korának művelt embere szólal meg benne. Ismeri és használja kora nyelvének kifejezőkészségét, azonban mindig alárendelve a mondanivalónak. A nyelv Lukács esetében a hűség bizonyágtétel eszköze. Stílusa a bizonyágtétel aláztos eszköze. Nem idealizál, hanem sokkal inkább dramatizál: az eseményeket a maguk eredeti ízének érzékeltesével, minden szépítés nélkül igyekszik visszaadni, a feszültségi pontokra irányítva olvasói figyelmét. Tudatosan ügyel arra, hogy ugyanaz az esemény másként hat különböző szituációkban, ezért minden eseménynek azt a jelentőségét igyekszik érzékeltetni, amelyet az az új szituáció által nyert. Műfaja páratlan az újszövetségi irodalomban. Az írásmagyarázók egy része ugyan Lukács mindkét művét evangéliumnak tekinti: az ApCsel a Szentlélek evangéliuma. Mások az első keresztyén egyháztörténetet látják benne. Mindkét álláspontnak igaza van. Az ApCsel történeti eseményről számol be, és igénybe veszi a korabeli történetírás eszközeit, alkalmazkodik a kor irodalmi termékeinek formai kellékeihez (ld. Lk), azonban ebben a keretben egy speciális történeti-teológiai szemlélet érvényesül. A könyv bizonyágtétel a feltámasztott és megdicsőült Krisztusról, aki a Szentlélek által, emberi eszközök igénybevételével munkálkodik az egyházban és általa a világban. Az ApCsel bizonyágtételének megfogalmazásában Lukács szabadabb, mint az evangéliumában. Ami az események lényegét illeti, hűséges a történetekhez, egyébként nem ragaszkodik egyetlen esemény szó szerinti

ismétléséhez sem. Szabadon kezeli anyagát, variál anélkül, hogy a történet lényegét, eredeti értelmét megváltoztatná. Az ApCsel távolról sem öleli fel az apostoli kor egyházának történetét, csak arról számol be, ami a könyv céljának megfelel. Az evangélium munkásai közül egyiknek sem kíséri végig a munkásságát. Az kerül előtérbe, aki az Isten világméretű missziói munkája kibontakoztatásának egy-egy újabb szakaszában az ő emberi eszköze.

A könyv anyaga, forrásai, szerkezete, célja

Az ApCsel anyaga három nagy csoportba osztható:

a) nagyobb, összefüggő beszédek, melyek szerkezete a követ-kezőképpen alakul:

1. Bevezetés, amely a szituációhoz kapcsolódó mondatokat tartalmaz.

2. Igehirdetés Jézus életéről, haláláról és feltámadásáról.

3. Az apostolok bizonyágtétele, akik Jézus munkájának szemtanúi voltak.

4. Az írásidézet, amely Isten kijelentésének idézése révén az ígéretek beteljesedését bizonyítja.

5. Felszólítás megtérésre;

b) az egyház életének összefoglaló jellemzései;

c) Lukács szerkesztő és értékelő munkájának eredményei.

Azonban ennek maga Lukács a szerzője, így csak arról van szó, hogy feljegyzéseit a kutatómunkája eredményeként nyert anyaggal együtt az egységes művé szerkesztette. A könyv szerkezete művészi. Két nagy részre tagolódik. Az első rész eseményeinek színhelye Jeruzsálem, Samária és Cézarea. A második rész eseményeinek színhelye Palesztina mellett a Római Birodalom számos kisebb nagyobb városa és Róma.

Az első nagy egység az ősegyház életét ábrázolja, az egyház életének azt a szakaszát, amelyet a törvényhez alkalmazkodva Izráel keretei között élt meg. A második Pál apostol missziói munkásságát, az egyház életének azt a szakaszát tartalmazza, amelyben az előző, előkészítő jellegű események után kialakult az egyház életének új rendje: a jeruzsálemi apostoli gyűlés szellemében szabadabbá lett a nomizmustól. Az új tartalom új kereteket igényelt és nyert (Mk 2,21–22).

A könyv felépítése az egyház életének eseményeit tükrözi Jézus mennybemenetelétől Pál apostol római munkásságáig. Minden egyes esemény magában hordja a következő csíráját, jelzi és előkészíti a következőt. Az Izráel és az ősgyülekezet, a héberek és hellénisták, a zsidó-keresztyének és pogánykeresztyének közt támadt ellentétek szükségessé tették a problémák mérlegelését és megoldását. Az egyház élete teológiát szült, a teológia alakította az életét. Isten úgy munkálkodik, hogy az emberi tényezőből adódó zavaró mozzanatok által is tervét juttatja előbbre.

A könyv célja a Jézus missziói parancsa szerint való missziói munka útjának szemléltetése.

*(Tömörítés a Jub.Kommentárból,
folytatás a 2. félévben)*

A Fénysugarak elkészítésében közreműködtek:

A Szerzők nevei, akik a vasárnaptól szombatig terjedő hetek igéihez a magyarázatokat írták, olvasható a vasárnapal kezdődő hét előtti rövid bevezető alatt.

Felelős kiadó: Dr. Gellén Márton elnök

A szerzők koordinátora: Tokodiné Baji Tímea alelnök

Lektorálásért felelős: Bereczki Krisztina

Szerkesztésért, tördelésért felelős: Nagy Zsolt Zoltán

Munkatársak: Lengyel házaspár, Takács házaspár, Gyurkó házaspár, Hajdú Zoltán, Tóthné Judit és még sokan mások, akik a postázásban, kiszállításban, terjesztésben stb. vettek részt.

Minden szerző és közreműködő szolgálatát köszönjük.

Az Úr áldása legyen életükön!

Munkánkat nagy mértékben segítik olvasóink észrevételei.

Ezért kérjük, mindenképpen ossza meg velünk javaslatait a

Fénysugarakkal kapcsolatban a Bethánia CE Szövetség postai címére **(2081 Piliscsaba, Kálmán király u. 16.)** vagy a

fenysugarak2013@gmail.com

e-mail címre küldött levélben.

A könyv beszerezhető:

Bethánia CE Szövetség iratterjesztésében
2081 Piliscsaba, Kálmán király útja 16.
Tel: 06-20-8248270 (Gyurkó)

CE Szövetség Románia Központjában
540181 Tg. Mures, Hegyi Lajos u. 9.

CLC Keresztény Könyvesboltban
1074 Budapest, Hársfa u. 19.

Dunamenti Ref. Egyházkerületi Bibliás Könyvesboltban
1092 Budapest, Ráday u. 28.

Good News Kft.-nél
1073 Budapest, Dob u. 74.

Huszár Gál Könyvkereskedésben
1052 Budapest, Deák tér 4.

Luther Kiadónál
1085 Budapest, Üllői út 24.

Karakter 1517 Könyvesboltban
4026 Debrecen, Emlékkert

Pro Credo Könyvesboltban
4400 Nyíregyháza, Színház u. 12.

Fénysugarak olvasható a világhálón:

Bethánia CE Szövetség honlapja:
www.ce-union.hu

Parókia – református portál:
www.parokia.hu

Facebook:
www.facebook.com/BethaniaCE.Szovetseg